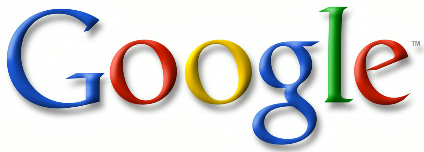
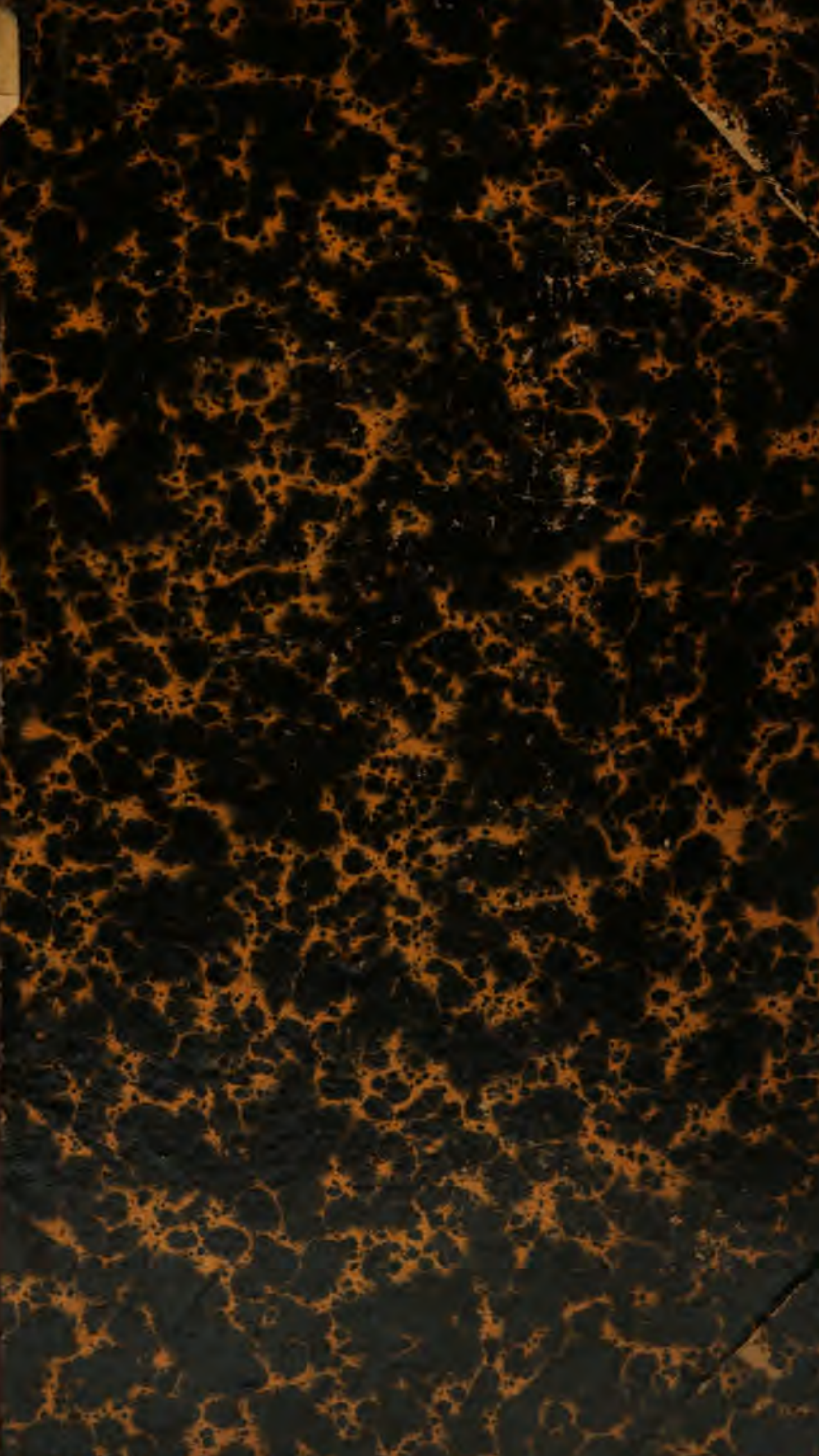

Google

HARVARD COLLEGE LIBRARY
VE RI TAS
ICELANDIC COLLECTION
FORMED BY KRISTJÁN KRISTJÁNSSON
Given in Memory of
WILLIAM HENRY SCHOFIELD
Professor of Comparative Literature 1906-1920
by his Wife
MARY LYON CHENEY SCHOFIELD
6th April 1931

Kr. Kålund.

Heiðarvíga saga. *Udgiven for Samfund til udgivelse af gammel nordisk litteratur ved Kr. Kålund. Khavn 1904.*

»Habent sua fata libelli« (bækur hafa sín örlög), sagði rómverska skáldið, og sannast það ekki síst á Heiðarvígasögu. Æfiferill hennar, frá því er hún var first færð í letur um eða firir 1200, er líkastur æfintíri.

Á dögum Páls Vídalíns, á öndverðri 18. öld, er svo að sjá, sem menn hafi ekki þekt eða átt neitt handrit af Heiðarvíga sögu á Íslandi, og ekki hafði Árni Magnússon getað komist ifir eða spurt uppi neitt handrit af henni á ferðum sínum um landið. Enn Árni hafði um 1691 komist á snoðir um, að til væri handrit af sögunni í Stokkhólmi, og lagt drögur firir að fá það lánað til Kaupmannahafnar. Samt dróst það, að hann fengi handritið, þangað til 1725. Þá vóru honum send frá Stokkhólmi 12 skinnbloð í 2 heftum, 8 í öðru enn 4 í hinu, og var þar á brot af Heiðarvíga sögu. Skinnblöð þessi lágu hjá Árna til áramótanna 1727—1728. Þá ljet hann Jón Ólafsson Grunnvíking taka eftirrit af þeim. Enn svo illa fór, að bæði afskriftin og frumritið brann í brunanum mikla 1728 ásamt mörgum fleiri bókum, er Árni átti Nú hugðu menn, að sagan væri algjörlega tínd og tröllum gefin, og því reindi Jón að rifja upp firir sjer efnið í brotinu, sem hann hafði skrifað eftir, og færði alt það, sem hann mundi, í letur árið eftir brunann (1729) og jók við ári síðar (1730) nokkrum athugasemdum frá sjálfum sjer. Var honum það til mikils stuðnings, að hann hafði ritað hjá sjer ímsa talshætti og einstakar málsgreinir úr sögunni, er honum þóttu merkilegar, og það hafði ekki brunnið. Það sem vjer vitum um efnið í þessum kafla sögunnar, eigum vjer alt Jóni að þakka.

Nú liðu svo rúm 40 ár, að menn vissu ekki meira um Heiðarvíga sögu enn þetta. Þá vildi svo til árið 1772, að Hannes Finnsson, er síðar varð biskup, var á ferð í Stokkhólmi. Hann rakst þá á brot úr Heiðarvíga sögu í bókhlöðu konungs nr. 18, 4°, og sá brátt, að þetta handrit tók við, þar sem útdráttur Jóns Ólafssonar endaði, og var framhald af þeim parti handritsins, sem brunnið hafði í vörzlum Árna Magnússonar, og náði til enda sögunnar, enn því miður vantaði inn í brotið á einum stað. Aftan við Heiðarvíga sögu brotið var Gunnlaugs saga ormstungu, Hrólfs saga Gautrekssonar og Ólafs saga Tryggvasonar. Það hafði þá orðið þessum síðari kafla Heiðarvíga sögu til lífs, að Svíar höfðu í nokkurs konar ógáti sent Árna Magnússini að eins 12 skinnblöð, sem firsti kaflinn var á, framan af handritinu, en skilið eftir síðari kaflann, sem var áfastur við sögur þær, er á eftir fóru.

Hannes Finnsson gerði eftirrit af þessum kafla sögunnar, sem

eftir var, og varð hann síðan kunnur í afskiftum eftir hans eftirriti. Enn ekki var sagan prentuð fir enn árið 1829 í Íslendinga sögum þeim, er norræna fornfræðafjelagið gaf þá út, 1. bindi. Er sú útgáfa mjög ófullkomin, prentuð eftir ljelegri afskrift af eftirriti Hannesar Finnssonar. Síðan var sagan gefin út í annað sinn 1847 í hinum síðari Íslendinga sögum 2. bindi, af Jóni Sigurðssini. Er þar farið eftir afskrift, sem Ólafur Pálsson (síðar dómkirkjuprestur og prófastur) hafði gert 1841 og þeir Jón Sigurðsson báðir síðan borið saman við frumritið. Þessi útgáfa er miklu betri enn hin firri, margar villur leiðrjettar eftir handritinu og einkum hafði Ólafi Palssyni tekist að lesa orð og orð á stangli á einni blaðsíðu handritsins, sem var svo máð, að Hannes Finnsson hafði als ekki treist sér við hana. Samt er útgáfan ekki alstaðar nógu nákvæm. Hún ber það víða með sér, að eftirrit Ólafs Pálssonar hefur verið gert í hjáverkum og flíti og ekki með nægri vandvirkni og ifirlegu.

Nú hefir hinn góðkunni Íslandsvinur Kr. Kålund gefið söguna út í 3. sinn með allri þeirri vandvirkni, sem nú er heimtuð, stafrjett eftir handritinu, og eru bönd og skammstafanir prentaðar með skaletri. Hann hefur mjög víða lagað staði í sögunni, sem vóru ranglesnir í útg. 1847. Nú sínir það sig t. d., að jeg hafði getið rjett til, að það ætti að lesa melt enn ekki mest í eggjun Þuríðar, móður Barða, við sonu sína á bls. 74 [3] (337 neðst)*. Handritið hefur »mellt«. Á bls. 63 [18] (321 [9]) á að lesa verksnúð mikinn enn ekki verksmíð mikinn (hdr. »verksnvð«). Áður enn mjer var kunn þessi nýja útg., hafði jeg skrifað útgefandanum leiðrjettingar á 4 stöðum í miðútgáfunni (347 [1] ok vit firir ok við, 349 [11] áit f. átt, 366 [1] virða f. verða, 374 [1] lýstr f. lysti); allar þessar tilgátur mínar hefur nýja útg. staðfest (sjá bls. 80 [6], 81 [25], 92 [12] og 96 [7]); hdr. hefur það, sem jeg gat til. Enn hefur nýja útgáfan lagað villuna »miðr vel« í miðútg. (330. bls. neðst) — þar á að standa: í Víðinesi samkvæmt hdr. — og »þermsligt« (bls. 387 neðst) firir þúnsligt (sbr. nýju útg. bls. 69 [16] og 103 [26]). Þetta eru nóg dæmi til að sína ifirburði níju útgafunnar. Enn einkum er það gleðilegt, að útg. hefur tekist með hjálp Finns Jónssonar að lesa meginið af hinni máðu blaðsíðu handritsins, sem Hannes Finnsson hafði gefist upp við og Ólafur Pálsson ekki getað lesið nema lítið af. Útg. hefur þannig bjargað þessum kafla sögunnar frá glötun. Samt eru hjer enn sumir staðir vafasamir eða grunsamir, og eru þeir auðkendir í útgáfunni.

*) Firri tilvitnanin vísar til útg. Kålunds, enn í svigum er blaðsíðutal útg. 1847.

Jafnframt Stokkhólmshandritinu hefur útgefandinn auðvitað gefið út efnisifirlit Jóns Ólafssonar ifir hinn tínda kafla sögunnar, eins og gert var í báðum eldri útgáfunum, enn með meiri nákvæmni.

Útgefandinn á þakkir skilið af öllum þeim, sem unna fornsögum vorum, firir þessa vönduðu útgáfu. Vjer vitum nú, hvað í handritinu stendur. Enn handritið er nokkuð misleitt og als ekki óskeikult. Útg. skírir frá, að það sje skrifað með 3 rithöndum; 8 firstu blöðin (= 1. heftið) eru skrifuð með fornlegri hendi frá 13. öld, enn hitt með 2 höndum, sem varla eru eldri en frá síðari helming 14. aldar, og hefur útg. leitt sennileg rök að því, að brotið, sem brann, hafi verið ritað með annarihvorri af þessum 2 síðari höndum. Sumstaðar virðist texti sögunnar enn vera aflagaður, og skal jeg leifa mjer að benda á nokkra slíka staði.

Á bls. 64—65 (= 323), þar sem Þórarinn leggur á ráðin, hverja Barði skuli velja í förina, og getur meðal annara um Auðólf á Auðólfsstöðum, hefur auðsjáanlega fallið burt grein um Arngrím fóstra Auðólfs, sem Barði kveður síðar til farar með sjer; sbr. bls. 67 neðst og 68 efst, 71^{22} og 80^{2} (= 328, 334 og 346). — Á bls. 70^{1} (= 331^{15}) stendur að »maðr« hafi játað á sig, að hann hafi tekið burt þann lim uxans, sem hvarf; þessi »maðr« er enginn annar enn Þuríðr húsfreyja — »maðurinn« biður húskarlinn »ei dirfa sik um at rœða« (sbr. bls. 73^{22} = 337^{10}) — og er líklegt, að hjer eigi að rita Þuríðr í stað »maðr«. — Á bls. 72^{26} (= 336^{1}) á víst að lesa í Vaðil firir »í Víðidal«. Það nær engri átt, að Guðbrandssinir hafi »komið út vestur í Víðidal«. Eftir sögunni eru þeir hjer a leið frá skipi því, sem flutti þá út, og koma að vestan, enn ætla norður í Vatnsdal, og mæta Barða, sem kemur að norðan, í Víðidal, á Aski[1]). Er þá ljóst, að þeir hafa komið út vestar enn í Víðidal. Höfnin Vaðill (= Hagavaðall á Barðaströnd) er oft nefnd í fornsögum[2]). — Á bls. 72^{27} og 73^{5} (= 336^{8} og 336^{18}) virðist eiga að standa Vatnsdal firir Víðidal, því að enginn vafi er á, að Guðbrandsstaðir, þar sem Guðbrandr faðir Guðbrandssona bjó, var bær í Vatnsdal, enn ekki Víðidal. Það sjest síðar í sögunni á bls. $107^{6.7}$ og $106^{27.28}$ (= 393^{14} og 393^{4}), og kemur heim við Vatnsdælu. — Á bls. 87^{11} (= 358^{14}) tel jeg víst, að eigi að standa: ok þat kunnum vér eigi ætla, hve

---

[1]) Það örnefni þekkist nú ekki, en hlítur að hafa verið einhversstaðar milli Gljúfrár og Lækjamóts. Johnsens jarðatal nefnir (bls. 230) Áskot, eiðihjáleigu hjá Þorkelshóli. Verið gæti, að það nafn væri afbökun firir Ask-kot, og að þar hefði Askr verið?

[2]) Sbr. Landn. 1843 bls. 51 („Austmenn kómu vestr í Vaðil" — Vaðil er þolfall) og 154. Sturl. Oxford I 197. Flat. II 157 og 160. III 410.

þér mundi *annt* undan[1]) ef þú hefðir o. s. frv. Orðið annt vantar í handritið. Þess ber að gæta að orðið mundi er hjer síðasta orð á blaðsíðu, enn undan firsta á næstu bls. Hefur skrifarinn hjer felt úr orð, um leið og hann sneri við blaðinu, sem oft vill verða. Eins og setningin liggur firir í hdr., er hún óskiljanleg. — Á bls. 89^{18} ($=361^{16}$) á að standa ok skulu þeir þess samkvæði (hdr. samkvæðiz) gjalda, ... at o. s. frv. Gjalda samkvæði einhvers er s. s. 'að samsinna einhverju'[2]), og á það hjer vel við. Enn gjalda samkvæðis getur ekki þítt annað en 'fá (makleg mála)gjöld firir samsinningu', og er það fjarstæða á þessum stað — Á bls $90^{29.30}$ (= 363 neðst) eru orðin: »Þau tíðendi eru ... víg Gísla bróður míns« bersínilega orð Ketils, og hefur á undan þeim fallið úr: Ketill mælti (eða sagði). Slíkt er oftast skammstafað í handritum (*K. m.* eða *s.*). — Á bls. 94^{31} ($=370^{4}$) er sagt, að Eyólfr frá Borg hafi orðið mjög sár í viðureign sinni við Þormóð Þorgautsson, enn síðar í sögunni er ekkert getið um sár Eyjólfs, og klaklaust komst hann norður frá vígunum (sbr. bls. $106^{6}=392^{16}$). Aftur getur sagan þess síðar á bls. 96^{10} ($=374^{5}$) að Þormóðr hafi verið mjög sár. Hér á eflaust að lesa: ok verðr *Þormóðr* mjök sárr. Nafnið hefur verið skammstafað (*Þ.*) og fallið úr. — Á bls. 102^{9} virðist fyrir hafa fallið úr á undan (eða eftir) orðinu fé.

Í forniröum þeim, sem Jón Ólafsson hefur skrifað upp úr hinum tínda kafla sögunnar, er »atfang« eflaust mislestur Jóns firir áifang (=áfangi; taka áifang = æja); sjá útg. bls. 111^{9}. Á sama hátt hefur Ólafur Pálsson lesið átt fyrir áit í handritinu (sbr. áður).

Aftan við útgáfuna eru vísur þær, sem í sögunni eru, færðar til rjetts máls og skírðar af prófessor Finni Jónssini. Er þar mikið á að græða, sem við mátti búast, enn þó er sumt enn óljóst í þessum vísum og sumt, sem líklega aldrei verður lagað eða skírt til hlítar.

Reikjavík 23. febrúar 1905.

Björn M. Ólsen.

---

[1]) Sbr. Fms. XI, 278. bls. mörgum var annt heim o. fl. staði.

[2]) Sbr. Þiðreks s. bls. 183[27]: þess skaltu mér samkvæði gjalda og víðar.

Ísafoldarprentsmiðja. (Skírnir ..)

HEIÐARVÍGA SAGA

UDGIVEN FOR

SAMFUND TIL UDGIVELSE AF GAMMEL NORDISK LITTERATUR

VED

KR. KÅLUND

KØBENHAVN
S. L. MØLLERS BOGTRYKKERI
1904

Blandt de håndskrifter, som Islænderen Jón Eggertsson 1682—83 på sin fædrene ø indsamlede for det svenske antikvitetsarkiv, anfører han som nr. 5 blandt kvarterne et bind indeholdende „Wigastir Saga“, „Wigabarda S.“, sagaen om Ravn og Gunnlaug, Rolv Gautrekssons saga og Olav Tryggvasons saga. Denne codex svarer til **nr. 18, 4to** blandt de islandske pergamenthåndskrifter i Stockholms kgl. bibliotek, med undtagelse af at de 12 første blade, som ved udlån til den bekendte håndskriftsamler Arne Magnusson forgik ved Københavns brand 1728, er tabte. Denne membran, som er beskrevet af V. Gödel i „Katalog öfver Kongl. bibliotekets fornisländska och fornnorska handskrifter“, består af 54 bl. fordelte på 7 læg, af hvilke de 3 første er indsyede i et omslag af beskrevet pergament, medens de følgende ligger løse i dette. Af indholdet optager Heiðarvíga saga (svarende til „Wigastir Saga“ og „Wigabarda S.“) 1. lægs 8 bl. og de første $3^1/_2$ bl. af 2. læg, men har oprindelig talt ét blad mere, idet læggets andet blad er udskåret, 2. læg tæller nu 9 (opr. altså 10) bl., 3. læg tæller 7 bl. (det 8de bortskåret), 4. læg 10 bl., hvorefter en lakune på sandsynligvis et læg, 5. læg 6 bl. (opr. 8), 6. læg 8 bl., 7. læg 6 bl. (opr. 8). Håndskriftet udmærker sig ved sine mange og i påfaldende grad ulige hænder; alene det bevarede brudstykke af Heiðarvíga saga er

skrevet med 3 (ikke som antaget med 2) hænder, I. hånd omfatter bl. 1—8, II. hånd bl. 9 (hvorefter som bemærket 1 bl. mgl.), III. hånd bl. 10—12^r. Af disse hænder genkommer kun II. hånd i det følgende, idet den nemlig har skrevet bl. 12^v og første ord bl. 13^r. Bl. 13—24^r optages i øvrigt af en udpræget, snirklet diplomskrift (IV. hånd, næppe som antaget norsk, retskrivningen er islandsk). Bl. 24^r ender sagaen om Ravn og Gunnlaug (G. ormstunges saga) temlig langt nede på bladet, hvorefter bladets ubenyttede nederste del er bortskåret; bl. 24^v, som oprindelig er ladet ubeskrevet, er senere udfyldt med et opbyggeligt æventyr (V. hånd), dog således at skriften ikke når helt ned til bladets fod. En VI. hånd har skrevet bl. 25—34 (Rolv Gautrekssons saga), en VII. hånd bls. 35—54 (Olav Tryggvasons saga). Også alderen af disse hænder synes meget forskellig[1]. Heiðarvíga sagas 1. læg er skrevet med en stiv og gammeldags hånd, hvis hele præg henfører den til 13. årh., hvad der bestyrkes ved, at den nöjagtig skelner mellem æ og œ; Heið. s. II. og III. hånd samt hovedhånden i Gunnl. (IV. hånd) må efter håndskriftets beskaffenhed nødvendigvis være samtidige og kan efter retskrivning og bogstavform temlig sikkert henføres til 14. årh.s 2. halvdel. Det lille æventyr (V. hånd) er vel skrevet c. 1400, VI. hånd (4. læg, Rolvs saga) tilhører efter sin karakter snarest 15. årh.s begyndelse, VII. hånd (5—7. læg, Olav Tryggva-

[1] Af I. hånd foreligger en litograferet skriftprøve i Ísl. sögur II, Kbh. 1847, tavle IIII, og et fototyperet faksimile af membranens bl. 4^r vil blive optaget i det af Kommissionen for det Arnamagnæanske Legat forberedte Palæografisk Atlas, Oldnorsk-islandsk afdeling. Om II. hånd giver en kobberstukken prøve i udg. Kbh. 1775 af „Sagan af Gunnlaugi ormstungu“ en forestilling (sagaens overskrift og tre første tekstlinjer). III. hånd gengives Ísl. sögur, tavle V, IV. hånd Ísl. sög., tavle VI. Af VII. hånd findes en litograferet prøve i Munchs udg. af Saga Olafs konungs Tryggvasunar, Chran. 1853.

sons saga) er en fra flere andre membraner kendt skriverhånd, der næppe kan göres yngre end c. 1300. Sandsynligvis har da en tid bl. 1—24 hørt sammen (således at sidste side stod ubeskreven), hvorimod de to efterfølgende sagaer først senere er bleven forenede med læg 1—3. Men heller ikke 1. læg kan have været oprindelig sammenhørende med 2.—3. læg; skrift og sprogform viser, som nævnt, en betydelig aldersforskel, og denne får en yderligere bekræftelse ved, at II. hånd, som begynder 2. læg, tillige har opfrisket skriften på den sidste linje af bl. 7^v—8^r. Sammenhængen hermed forklares lettest ved den antagelse, at 1. læg er en rest af den membran, hvorefter II. og III. skriver afskrev Heið., således at 1. læg bevaredes (uden at afskrives), medens i øvrigt forskriften efter endt benyttelse på grund af en eller anden mangel ved denne tilintetgjordes. At ingen opfriskning spores på den nu så stærkt medtagne side bl. 8^v, må vel da have sin grund i, at denne endnu den gang var ubeskadiget.

Også den ydre udstyring sætter skel mellem 1ste læg og de to følgende. Bl. 1—8 mangler ganske illumination og kapitelinddeling; den eneste antydning til underafdeling gives ved, at hist og her en versal, som oftest noget forstörret, er udrykket i marginen. II. hånd (bl. 9) har både på for- og bagside udgang for kapitel med tilhørende initial og overskrift, på bagsiden er overskriften („kapitulu*m*“) rød, initialen gul, på forsiden ses af bægge kun svage spor. Bl. 12^v (Gunnlaugs sagas begyndelse), som er skrevet med samme hånd, har en rød overskrift på 3 linjer. III. hånd (bl. 10—12^r) har udgang for kapitel og plads for initial og overskrift, men med undtagelse af første initial, som er sort, ses ingen eller kun svage spor til pladsernes udfyldning. Ligeledes kan bemærkes, at

1ste læg er hæftet til omslaget ved en skindrem, som sammenholder læggets blade ved at være trukket gennem dettes nedre halvdel, hvorimod i 2. og 3. læg bladene er sammenfæstede med hampetråd, som tillige forbinder disse med omslaget. Indridsningerne i ryggen synes at antyde, at samtlige læg, før de fik det nuværende omslag, har været forenede ved fælles indbinding, men desuden forekommer i ryggen på 1ste læg nogle særlige indsnit, som lader formode, at dette læg en gang tidligere har været anderledes indbundet. Skriften på 1ste læg er af en ejendommelig mat, gullig farve, på 2.—3. læg derimod glinsende sort, også pergamentet har i 1ste læg — uden at være mørkt — en ejendommelig uren grund, så at bogstaverne fremtræder forholdsvis svagt. Stærkt fordunklet er bl. 1, noget mat bl. 2^r, 3^r, nedre halvdel af 5^r, 7^v er temlig mat, 8^r fordunklet og foldet, 8^v yderst medtaget ved slid og sværtning. Af 2. læg er bl. 9^r temlig slidt og skjoldet, og også i Gunnlaugs saga møder adskillige slidte og sværtede sider.

Af Jon Olafssons s. 1—2 aftrykte oplysninger om de til Arne Magnusson udlånte skindblade, hvis fortsættelse den endnu bevarede membran er, fremgår, at de udgjorde 2 ark i 4to, sammenfæstede med hampetråd, hvoraf det ene indeholdt 8 blade, det andet 4 blade; fragmentet var nogle steder lidt slidt, dog stærkt slidt på sidste side; teksten havde kapitelinddeling (uden tal) og røde overskrifter. Bladene var skrevne med god og regelmæssig fraktur, af megen lighed med latinsk bogtryk og efter Arne Magnussons mening fra c. 1360. Denne beskrivelse passer i de fleste henseender bedre på blade skrevne med II. eller III. hånd end med I. hånd. Aldersbestemmelsen vilde være rigtig, de røde overskrifter vilde stemme med hvad der hos II. (og III.?) hånd forekommer, læggenes sammenhæftning

med hampetråd er som i 2. og 3. læg; at det sidste af de til A. M. udlånte læg kun bestod af 4 blade, kunde bero på, at det var skrevet for at passe til et allerede foreliggende læg (det nuv. 1ste), og skrivemåden i Jon Olafssons citater minder ligeledes ingenlunde om 1ste hånds former, men viser adskillige spor af en original med sen retskrivning. Kun sammenligningen med latinsk bogtryk er måske nok så betegnende for I. hånd.[1]

---

[1] Den defekt ved sagaens begyndelse, som Jon Olafssons genfortælling af de til Arne Magnusson udlånte blade udviser, har håndskriftet utvivlsomt haft ved overførelsen til Sverig, da allerede i en arkiv-fortegnelse af 1693 „Vigastyrs och Vigabarda Historia“ betegnes som *sine initio*. Om udlånet til Arne Magnusson vides — ud over J. O.s oplysninger — alene hvad der kan udledes af registreringen i en antikvitetsarkivet tilhørende, omtrent samtidig katalog (aftrykt hos P. A. Munch, Saga Olafs konungs Tryggvasunar, Chran. 1853, s. XVII—XVIII), hvor der til angivelsen af håndskriftets indhold föjes „Obs. Wiga Styrs og Barda Saga bestående af 24 fol: begge utan begyndelse, öfver sändes 1725 til W. Commissions Secretaren Silfver Skiöldh som åter her böra in sättas“. Da den nævnte mand — ifg. velvillig meddelelse af Bibl. Amanuens Dr. K. H. Karlsson — er den senere lagmand Carl Gustaf Silfversköld (1692—1741), som i 1720-årene var ansat ved den svenske legation i København, er bladene sandsynligvis 1725 gennem S. bleven udlånte til A. M.; når det udlåntes störrelse opgives til 24 blade, er dette vel en fejlskrift for 24 sider. Hos A. M., som i det hele var langsom i sine beslutninger, har bladene da henligget, indtil J. O. omkring nytår 1728, efter hvad han i indledningen angiver, afskrev dem for A. M. Allerede langt tidligere har dog A. M. været betænkt på dette udlån, som det fremgår af et brev dat. 25. 5. 1691 fra A. M. til sysselmand Markús Bergsson på Island, med hvem han udvekslede saga-afskrifter og lign.; her skriver han blandt andre oplysninger om oldlitteratur: „Heidarvíga og Vigastirs sögur hefi eg ei ennu feingid fra Svíum“ (AM. 410, fol.).

Til underretning om den mand, hvem vi skylder kendskabet til de brændte blades indhold, kan anføres: *Jón Ólafsson* (1705—1779), en præstesön fra det nordvestlige Island, opdroges hos lagmand Páll Vídalín i Videdal i Húna

I sin redegørelse (s. 1—2) for gengivelsen af de af ham afskrevne og kort efter opbrændte membranblade udtaler Jon Olafsson, at han af fragmentets begyndelse kun erindrer hovedtrækkene, således som han her har fortalt dem, men at beretningen om Styrs drab, foranledningen hertil og den påfølgende hævn i indhold og anordning temlig nöje svarer til hvad der stod i membranen, og at det samme gælder om det næste afsnit, hedekampens forberedelse og tilknytning til de forangående begivenheder. Der er næppe heller tvivl om, at J. O.s referat i det hele er pålideligt. Hans tekstcitater må have samme gyldighed, som den tids afskrifter efter membran, og disses anvendelse som det tømmer, hvorom fortællingen opbygges, bestyrker dennes troværdighed, hvorom også indholdet selv afgiver vidnesbyrd. Af Styrs første drab giver J. O. kun et ganske kort referat, og ved anvendelse af gotisk kursiv antyder han her — ligesom på flere steder i det følgende —, at der ikke er tale om nogen egenlig genfortælling. Der er en noget påfaldende ensartethed i Styrs fremgangsmåde ved dette drab og de senere overfald på Einar og Torhalle, men da J. O. har et citat vedrørende den

vatns syssel på nordlandet og havde ophold hos ham, indtil han 1726, nogle år efter at være dimitteret fra Skalholt skole, rejste til København for at tjæne professor Arne Magnusson som skriver, og efter dennes død 1730 forblev han knyttet til det Arnamagnæanske legat sit hele lange liv, i de senere år dog under temlig kummerlige forhold. Hans hukommelse, som med årene svækkedes, har efter genfortællingen at dömme på denne tid været god; han var, hvad også hans egne tillæg antyder, ukritisk og overtroisk, men med et rigt forråd af hjemlig tradition. Sine ungdomsår har han tilbragt i samme bygd, hvorfra Barde med sine fæller drog ud til Hedekampen, derimod har han, efter hvad han i indledningen fremhæver, ikke haft lejlighed til at se skuepladsen for den af ham genfortalte del af sagaen, Snefjældsnæs-halvøen og Borgarfjords-bygderne.

dræbtes begravelse, har det vel sin rigtighed med fortællingen. For det følgende store stykke om bersærkerne indeholder Eyrbyggja saga en paralleltekst til JO.s genfortælling, og da det ikke kan betvivles, at stoffet har været JO. bekendt, har denne omstændighed selvfølgelig lettet ham genfortællingen. Hvorvidt han under denne har lånt fra Eyrbyggja saga, er vanskeligt at afgöre, dog indeholder hans fortælling flere træk, som ikke stemmer med Eyrb. og utvivlsomt skyldes en afvigende fremstilling i Heiðarvíga saga. Således bor Styrs broder Vermund ifølge Heið. på Laugabol i Isafjord, og anledningen til hans udenlandsrejse — at hente bygningstømmer — er også helt forskellig fra Eyrb.s fremstilling, som heller ikke véd noget om, at han med gråkapper og skindvarer indynder sig hos jarlen. Ligeledes er skildringen af Styrs besøg hos broderen Vermund, da denne tilbyder ham bersærkerne, temlig forskellig fra Eyrb.s, og nogle enkeltheder i Vermunds forhold til bersærkerne fortælles hos JO. afvigende. Om Styrs tog med bersærkerne mod Torbjörn kjalke véd JO. adskilligt mere end Eyrb., som forbigår alle enkeltheder, men der er ingen grund til at betvivle, at JO. virkelig har taget disse fra sin original; ved beretningens afslutning har JO. to citater, som viser en fra Eyrb. forskellig fremstilling.

De derefter følgende beretninger om Styrs drab først af Einar, dernæst af Torhalle, har intet tilsvarende andensteds; en indflettet oplysning om den af Styr på hans gård byggede kirke genfindes dog i Eyrbyggja saga, og ligeledes stemmer Eyrb.s kortfattede angivelser om Snorre godes optræden i anledning af svigerfaderen Styrs drab med de tilsvarende oplysninger hos JO., således som de forekommer i hans udførlige fortælling om, hvorledes Torhalles sön Gest

hævner faderens drab; ved siden heraf forekommer der i enkeltheder nogle afvigelser. Gests flugt til udlandet efter drabet på Styr og hans forfølgelse her ved Torstein Styrsson har været et for Heið. særligt afsnit, hvortil Eyrb. intet tilsvarende kender, og for hvilket der i sagaens kronologi ingen plads er; i Heið. forudsættes det derimod af de følgende begivenheder. Hvor hos JO. Snorres opbrud til hævntoget mod Borgfjordingerne som Gests beskyttere berettes, nævnes blandt Snorres sönner Gudlaug, som senere gik i kloster i England og den 9 år gamle Tord kause. Dette stemmer ikke med Eyrb.s hovedtekst, hvor Gudlaug ikke nævnes og Tord kause allerede på et tidligere tidspunkt optræder som voksen, men et til en særlig redaktion af teksten föjet genealogisk tillæg bestyrker angivelsens rigtighed, her opregnes nemlig først Snorres samtlige ægtefødte börn, hvoriblandt Tord kause og Gunnlaug munk, og desuden tre uægtefødte, blandt hvilke endnu en Tord kause. Flere steder her og i det følgende bekræftes JO.s tekst ved den for ham ubekendte i Stockh. 18 bevarede del af sagaen; således har hans angivelse om, at Borgfjordingerne efter Snorres drab på Torstein Gislason vedtog som lov, at hver mand i lignende tilfælde skulde være pligtig til at eftersøge drabsmanden, sit tilsvarende i teksthenvisningerne s. 78 13-16 og 87 23-25. At det efter Snorres strid med Borgfjordingerne følgende afsnit om hedekampens foranledning ikke har begyndt nogen ny saga, er allerede af JO.s genfortælling tydeligt, men rimeligvis har der været en nöjere forbindelse mellem de to stykker end JO. lader formode. Han har netop her et ubenyttet citat („Hallr Guðmundarson var nú fulltíði at aldri“), hvoraf det fremgår, at G. og hans slægt ikke her for første gang nævnes, hvad man efter genfortællingen måtte formode; at JO.s hukommelse

her ikke slår fuldt til, ses også af, at han kun giver Barde 2 brødre, af hvilke den enes navn oprindelig har været ham uklart,[1] og at han ingen indledende oplysninger har om Hårekssönnerne. JO.s følgende fremstilling af forholdet mellem Barde og hans moder og mellem Barde og Torarin bekræftes ganske af Stockh-membranen. Også Lyve-Torve (hos JO. Narve) har han rigtig opfattet, om end denne mands besøg hos slægtningen i Hvítársíða (ɔ: Þorgautr) næppe som JO. fortæller kan være endt, uden at også her et sværd erhverves. Til Bardes langmodighed under bøde-kravet og Borgfjordingernes spottende tale hentyder Stockh.-membranen s. 78 8-11 og 101 9-10. At henimod fortællingens afbrydelse nogen navneforveksling og lignende unöjagtighed indsniger sig, kan ikke forundre, dog har JO. rigtig erindret, hvad originalen allerede her har haft om engen ved Hvitå (Gullteigr) og om Torarins list at forhindre alle møder i Vatnsdal og Videdal. Hvorledes det forholder sig med det sidste navn JO. nævner, Tordis spåkone fra Spákonufell, er ikke let at se, da hverken hun eller nogen af hendes pårørende forekommer i Stockh.-membranen. Et eksempel på, at JO. ikke har fået alt med, frembyder fragmentets begyndelse, hvor det om arbejdet hjemme hos Barde og hans brødre siges, at nu gik det godt, „da anordningen var bedre end för“, uden at det kan ses, hvortil dette udsagn hentyder.

JO. har på nogle steder afsnits-overskrifter og i ikke få tilfælde angivelse af, hvor der begynder nyt kapitel, uden at man bestemt kan se, hvorledes det hermed forholder sig. Overskrifterne er vel næppe gengivelse af originalens rubrikker, og efter omstændig-

---

[1] hvorimod han i en efter Laxdœla saga tillagt anmærkning nævner alle 4 brødre.

hederne synes det rimeligst, at angivelsen af nyt kapitel beror på en erindring om, at den pågældende beretning indledede et sådant, uden at man tör antage, at netop den sætning, som hos JO. begynder afsnittet, ordret har dannet kapitelbegyndelse i originalen (således som det udtrykkelig angives s. 24); en undtagelse danner måske genfortællingens allerførste sætning, som rimeligvis ordret er erindret.

Foruden at begynde defekt indeholder Heið. som nævnt en lakune, ved at et blad efter bl. 9 er udskåret. Om dennes indhold har der dannet sig en til det bekendte *Borgarvirki* i Videdal knyttet tradition. Denne mærkelige oldtidslævning, enestående på Island, er en befæstning i lighed med de forhistoriske bygdeborge, som er kendte andenstedsfra i de nordiske riger, beliggende en mils vej syd for Bardes gård Asbjarnarnæs, mellem de to gårde Borg. Der hæver sig her fra et höjdedrag en kastel-lignende basaltklippe, som ved menneskeværk — opstabling af stengærder, indretning af bodvægge samt, som det synes, en brönd — er indrettet til forsvar.[1] Traditionen, som JO. hentyder til i sine „Tilgátur“,[2] men forkaster på grund af forudfattede meninger, anføres for første gang af lagmand P. Vídalín († 1727) under ordet „Virki“ i hans „Fornyrði lögbókar“. Man fortæller, siger han, at Barde, da han efter hede-kampen kunde vænte ufred af Borg-

[1] Borgarvirke, som også omtales i nærv. udgivers Bidrag til en hist.-topogr. Beskr. af Island, er senere særlig hehandlet af Professor B. M. Ólsen i „Árbók hins ísl. Fornleifafélags“ 1880—81, s. 99—113 (som tillige drøfter det hertil knyttede sagn) og D. Bruun i „Fylgirit“ til „Árbók“ 1899 (Særtryk af Geografisk Tidsskrift) s. 39—47, med talrige afbildninger også i W. C. Collingwoods's og Jón Stefánssons „A pilgrimage to the sagasteads of Iceland“ findes forskellige afbildninger af Borgarvirke.

[2] Sml. Antq. Ann. II, 172—74.

fjordingerne, lod virket bygge og trak sig tilbage til dette, da han af de på to af omegnens höjeste tinder udsatte vagtposter havde fået nys om fjendernes fremrykning; her udholdt han nu nogle ugers belejring, hvorefter Borgfjordingerne trak sig tilbage efter et mislykket forsøg på at udsulte ham: efter én sagnform, fordi Barde virkelig havde rigelige forråd, efter en anden — som nu er den almindelig udbredte — narrede ved en krigslist, idet Barde, da hans lævnedsmidler næsten helt var slupne op, fik fjenden til at tro, at han endnu var rigelig forsynet, ved at slynge den sidste rest ud i blandt dem; dette var en pølse (mörsiður), og derfra skal stamme talemåden at „kasta út mörsiðrinu“, når nogen griber til en sidste, fortvivlet udvej. Dette sagn skulde, efter hvad man på Island senere almindelig har antaget, stamme fra membranens udskårne blad, og til udfyldning af denne lakune findes det anvendt i flere i nyere tid forfattede udtog af sagaen, således som det af udgaven Reykjavik 1899 kan ses, hvormed AM. 278, 8vo kan sammenlignes. Om i virkeligheden det tabte blad har indeholdt noget til sagnet svarende, lader sig næppe afgöre. Af sagaens beretning bl. 8^{v}—9 erfares, at Barde, da han er vendt tilbage fra hedekampen, modtager tilskud fra venner og slægtninge for at kunne holde mandskab samlet om sig i Asbjarnarnæs, at Snorre gode ved sin snildhed afværger et sammenstød mellem Barde og Borgfjordingernes ven Torgils Arason, og at Barde og hans fæller i forening med Torarin derefter, tilfredse med forholdenes udvikling, nu tager deres beslutning, men hvilken denne er, skjuler sig i lakunen; og hvor fortællingen igen tager fat, er det i forligsforhandlingerne på altinget næste sommer. Det manglende blad kan kun have optaget c. 3 trykte sider og altså ikke have indeholdt så særdeles meget stof, og en del af dette

har utvivlsomt drejet sig om altingsforhandlingerne, da tinget efter hedekampen har været særlig mærkeligt og mindedes som et af de störste ting på Island.[1] Af den efterfølgende beretning kan sluttes, at i mellemtiden intet nyt mandefald er sket; til nogen udførligere kampskildring har her heller næppe været plads, derimod kan naturligvis i al korthed være berettet om et mislykket togt mod Barde. At et sådant har fundet sted og man på besynderlig vis med uforrettet sag har måttet vende tilbage, kunde måske antydes ved kong Olavs meget stærke fremhævning overfor Barde af, at han ikke vil have noget at göre med ham, „fordi han og hans mænd har noget trolddom og den slags tro“, som er kongen imod, og som han i höj grad har skilt sig fra; det synes mindre rimeligt, at dette alene skulde skyldes Bardes forhold til fostermoderen för hedekampen (hendes beskyttende beføling af hans person og hendes skærmende halsbånd); snarere kunde man antage, at fjenderne efter hedekampen ved hendes trolddom er blevne stansede, hvad enten det nu har været under et angreb på Asbjarnarnæs eller Borgarvirke. Så forstår man også bedre, at hendes død forud for Bardes og stalbrødres tilbagevenden fra Norge udtrykkelig fremhæves. Muligvis er bladet netop bleven udskåret for sit mislige indholds skyld, dersom trolddom har været omtalt heri, da i 16—17. årh. en sand trolddomsepidemi gik over Island.

P. Vídalín, der åbenbart ikke selv har kendt Heið. — lige så lidt som Arne Magnusson, eller så vidt vides, nogen af deres samtidige på Island —, nævner for bægge sagnformer hjemmelsmænd, ifølge

[1] Vid siden af tinget efter Njåls-branden og tinget, hvor Gunnlaugs og Ravns holmgang fandt sted. Se Ísl. II, Kbh. 1847, s. 259 (Gunnl. s. ormstungu).

hvilke det af dem fortalte skulde stå i Heiðarvíga saga. Sagnet kan gennem disse mænd følges tilbage til 17. årh., og udsagnene vilde vinde i betydning, dersom det kunde godtgöres, at Heið. på denne tid havde været bekendt eller dens indhold erindret. Men hertil findes få eller ingen spor, og om nogen anden afskrift af membranen — som er den eneste kendte — end den, som JO. tog af de 12 til Arne Magnusson udlånte blade, og som brændte sammen med originalen, forlyder intet.

Indenfor sagalitteraturen citeres Heiðarvíga saga under dette navn i Eyrbyggja saga, som angiver, at Snorre gode optræder i denne, og Wolfenbüttelmembranen af Eyrb. tilföjer, at han ved siden af Gudmund rige var den, som mest hjalp Barde efter hedekampen, hvilket synes at forudsætte umiddelbart kendskab til sagaen; ligeledes véd Eyrb., at Bardes hustru, som her kaldes Unnr, senere blev gift med Tore hunds sön Sigurd fra Bjarkø i Hålogaland. Barde kaldes så vel i Eyrb. som i Landnámabók og Vatnsdæla saga Víga-Barði; af Ldn.-teksterne er det især Melabók, som kender noget nærmere til sagaen, som her benævnes Víga-Barða saga; denne tekst nævner Bardes rådgiver Þórarinn spaki, og til Ldn.s angivelse „Þorbjǫrn Brúnason at Steinum [á Veggjum *Heið.*] fell í Heiðarvígi“ föjer den „sem ritat er í sǫgu Víga-Barða“. At Gunnlaugs saga nævner Heiðarvíg, er allerede anført. Udførligst berøres Barði Guðmundarson i Grettes saga, hvis forfatter öjensynlig har kendt Heið. godt, men vistnok frit har tildigtet det her fortalte optrin, ifølge hvilket Barde og Grette kort för toget til Borgarfjord har et sammenstød, som dog ender venskabelig, idet Grette får et betinget løfte om at deltage i toget. Under Bardes påfølgende samtale med Torarin spage formoder denne („spá er spaks

geta") hvad der er gået for sig, og Grette kommer for sin ustyrligheds skyld ikke til at deltage („duga mun þér, þó at ek sjái fyrir", siger T.). Grette lægger sig da i baghold i Toreyjargnup (en af de tinder, hvortil folkesagnet senere henlægger vagtposterne), da Barde med sine mænd kan væntes tilbage efter hedekampen på Tvidøgra. Her er Grettes sagas fremstilling noget forskellig fra Heið., Barde kommer nemlig ridende selv sjætte, alle hårdt sårede, og de ankommende siges at være Barde og hans brødre samt Eyjulv fra Borg. Grette tøver dog med at angribe, og snart kommer der folk fra den nærmeste gård, som skiller dem. Ved bægge lejligheder optræder Barde meget behersket.

Fra 14. årh. findes de 6 første linjer af et af Erik vidsjås vers (Styrr lét snart ok Snorri) optaget i IV. grammatiske afhandling (Snorra Edda II, s. 191—92), og det er anført i nærv. udg. (s. 31—32, noten), at i samme håndskrift (Codex Wormianus) forekommer et fra Heið. hentet halvvers (Gestr hefr Geitis etc.), og at muligvis verset „Vasat of sár en sáran" også kan have stået her på nogle nu tabte blade. Dermed taber alle sikre spor af sagaens benyttelse sig. Når man har antaget, at præsten Magnús Ólafsson († 1636) har benyttet Heið., fordi de sidst nævnte 1½ vers er optagne i den af ham affattede Laufás-Edda, kan dette kun blive en usikker formodning, da versene muligvis bægge er hentede fra Codex Wormianus. I det af M. Ólafsson for O. Worm udarbejdede Specimen lexici runici citeres ikke Heið., og vel forekommer 1 gang som citatkilde „Viga Barde", men den sætning, som henføres til ham, er det ovenanførte i Grettes saga forekommende ordsprog „spá er spaks geta". Hos Jón Ólafsson træffes kun få og usikre spor af tradition. Dersom det s. 27 anførte uægte vers för JO.s afskrivning af Heið.-

bladene har været tillagt Styr, kunde man heri se et minde om sagaens beretning om et af den døde Styr til den nysgerrige bondedatter kvædet vers, og dersom sætningen „þar launaði eg þér lambið gráa“, som JO. lægger Gest i munden uden at fremhæve den som citat, har været husket af ham som en kendt talemåde — således som den nu skal forekomme —, havde man muligvis også her et fra sagaen mundtlig bevaret folkeminde. JO.s fortælling i „Tilgátur“ om nordlændingernes forskellige vagthold ovenfor Hvítársíða minder noget om den ægte saga-beretning, men hans videre udmaling af kampen på heden fjærner sig ganske fra denne. Under sådanne forhold bliver det vel sandsynligst, at Heið. i 17. årh. (og rimlv. ligeledes i de nærmest foregående) ikke har været tilgængelig gennem afskrift eller almindelig læst. Traditionen, som knytter Borgarvirke til Barde, lader sig ikke modbevise, men længer end til 17. årh. kan den ikke følges tilbage, og synderlig fast synes den ikke at have været, da virket også henførtes til Króka-Refr eller Finnbogi rammi. Som gætning er antagelsen ikke urimelig, hvis ikke Borgarvirke tilhører en endnu ældre tid (landnamstiden), hvorved man vilde komme den for de norske bygdeborge antagne tid nærmere — dog har man ikke her nogen bestemt begivenhed at henføre det til.[1]

[1] Ifølge Borgarvirke-sagnet skal at „kasta út mörsiðrinu“ være et almindeligt ordsprog; dette vilde tyde på fortællingens ælde; nu bruges det dog næppe således. Som eksempel på, hvor usikre gætninger der knyttedes til Barde, kan nævnes, at ifg. JO. et af ham som ordsprog anført udtryk „hér brunar fyrir Barða“ skal stamme fra hedekampen, uagtet „barða“ her åbenbart er en skibsbetegnelse og ikke vedkommer Barde. — At der dog virkelig har været sagn om Víga-Styr i omløb för JO.s afskrift, ses af nogle optegnelser af Arne Magnusson, hvorefter præsten Jón Halldórsson i Hitardal tidligere havde tilsendt ham nogle „Relationes um Vigastyr“, som brændte 1728 (AM. 454, fol., sml. et brev fra JH. til AM. $^{30}/_{9}$ 1729, hvori han lover påny at sende disse, Access. 1).

Heiðarvíga saga har tidlig vakt opmærksomhed ved alderdomlighed i sprog og stil; en vis gammeldags ubehjælpsomhed er ejendommelig for fremstillingen, der hyppig bevæger sig i spring, fortællerens bemærkninger indskydes i de optrædende personers samtale, og sagaen indeholder adskillige modsigelser og mangelfulde oplysninger, som om her forelå nedskrift efter en art improviseret fortællen uden gennemsyn af den derved fremkomne skriftlige fremstilling, — at vort håndskrift, selv dettes ældste del, er en afskrift, er dog udenfor al tvivl. I noterne til udgaven er allerede fremhævet, hvorledes ved fordelingen af Bardes styrke i tre flokke to mænd ikke er nævnte, og at forholdet med de af Lyve-Torve bortførte sværd er noget uklart. Angående antallet af de i hedekampen faldne sydlændinger er en besynderlig vaklen. Ifølge prosa-beretningen ved kampens slutning (s. 95) er der faldet 8 sydlændinger, Tind nævner i sit første vers (s. 95) 9 faldne, Erik vidsjå siger (s. 104) i sit ene vers, at på heden faldt 11 mænd og desuden var Gisle tidligere død, i sit andet vers, at af nordlændingerne faldt 3, af sydlændingerne 9. Under den ved det endelige forlig (s. 101—2) foretagne opgörelse opregnes 9 faldne sydlændinger incl. Gisle, men blandt disse nævnes hverken Torgaut, hvem Barde straks ved kampens begyndelse giver banesår, eller Torljot fra Veggir, som falder for Erik vidsjå, og hvis død bekræftes af Ldn., som lader „Ljótr Þorbjarnarson á Veggjum“ falde i hedekampen. Ifg. kampbeskrivelsen synes 10 sydlændinger (foruden Gisle) at have fået dødelige sår, men af de samtidige skjaldevers fremgår, at kun 9 incl. Gisle har fundet døden; dette tal, som må være det rette, har opgörelsen rigtig fastholdt, men fejler i navneopregningen (rimeligvis har Þorgísl hǫggvandi og Eyjólfr Þorfinnuson overlevet deres sår). Af sydlændingerne siges 25 at have del-

taget i kampen, men hvorledes dette tal udkommer, kan ikke bestemt ses; angående Tormod Torgautsson findes en ligefrem uoverensstemmelse, idet denne mand s. 88 siges selv 5te at ride op på heden, men s. 94 ankommer til kampstedet selv 4de.[1] Forunderligt er det, at Hermund Illhugeson fra Gilsbakke, som samler og fører sydlændingernes store hovedstyrke, ved ankomsten til kampstedet helt træder i baggrunden eller rettere forsvinder for faderen Illhuge svarte, som tidligere ikke er nævnt og ifg. s. 88 18-21 endog snarest måtte antages død eller alderdomssvækket. Det mest påfaldende eksempel på, at de nødvendige forudsætninger for forståelsen kan mangle, frembyder det flere gange gentagne udsagn (s. 96—98), at Barde og hans følge på tilbagevejen fra hedekampen beholder „samme dragt" og derfor anses for kvinder, uden at tidligere med et ord er nævnt, at de på toget til Borgarfjord havde nogen særlig udrustning. Angående de endelige forligsforhandlinger synes fortællerens hukommelse at svigte ham (sml., foruden personerne i opgörelsen, s. 101, l. 17, 25—28); den s. 102 nævnte nordlænding, som ikke er i stand til at forlade landet, er vel den ifølge kampbeskrivelsen s. 94 hårdt sårede Þorgísl Hermundarson. Fejl, der snarere skyldes en afskriver end fortælleren, er sådanne som den s. 103 forekommende öjensynlige forblanding af Gudmund gamle og hans sön Eyjulv, ligeledes den flere gange forekommende forveksling af Videdal og Vatnsdal, og former som Ambárdalr og Saxalœkr, — hvorom se udgiverens „Bidrag til en hist.-topogr. Beskrivelse af Island.[2]

[1] Hermed kan sammenlignes den fejle talangivelse s. 86[5] „Barði ok IIII hans færunautar" til betegnelse af Barde selv 4de.

[2] Blandt betingelserne for Bardes og hans fællers 3årige forvisning overrasker det at se en bestemmelse om, at der ikke må gives „fé til farningar", samtidig med at de pågæld-

Da sagaen uheldigvis slutter med det intetsigende „ok lýkr þar þessi sǫgu“, får man ikke herigennem nogen oplysning om dennes navn; fra middelalderlige kilder kendes som anført navnene Heiðarvíga saga og Víga-Barða saga, af hvilke det første fortjæner forrangen, for så vidt som hedekampen må siges at være fortællingens hovedbegivenhed. Efter sit indhold kunde sagaen meget vel som i de tidligere udgaver benævnes „Af Víga-Styr ok Heiðarvígum“, men der foreligger ingen ældre kilde for dette navn.

At beretningerne om Víga-Styr har udgjort en del af samme saga som hedekamps-skildringen og ikke dannet nogen særlig saga, fremgår med tilstrækkelig tydelighed af Jon Olafssons genfortælling, der viser, at indenfor disse afsnit ingen ny saga er begyndt,[1] og bestyrkes ved, at membranfragmentet på adskillige steder forudsætter det i genfortællingens tidligere afsnit berettede. Også visen „Styrr lét snart ok Snorri“ (s. 104 27) opfatter tydelig nok de af Styr og Snorre udførte bedrifter og hedekampen som optrin i en og samme hovedhandling. Hele sagaen er sandsynligvis fortalt på nordlandet og altså fjærnt fra Styrs hjembygd; dette forklarer også de ikke få afvigelser mellem Heið. og Eyrb., hvor den större historiske troskab synes at være på Eyrb.s side. I det hele har vistnok Heið.s beretter uden nöjere kritik genfortalt og udformet den mundtlige tradition, som den mødte ham. Derom vidner også sagaens kronologi. Fra de tidligere afsnit af sagaen frembyder tiden for Snorres

ende frit disponerer over deres ejendom (s. 102—3, 104—5), ligeledes at den 3årige forvisning kun omfatter 2 år, efter at de har tilbragt den første af de tre vintre som skibbrudne på Island. — Med bemærkningen om Faxalœkr i Bidrag II, 22 bedes sammenholdt s. 419.

[1] At JO. i „Archaismi“ ved en overskrift angiver begyndelsen af „Heiðarvíga saga“, har overfor dette ingen betydning.

hævntog mod Torstein Gislason et påfaldende eksempel, idet dette efter Eyrb. og Resens annal skal være foregået året efter Styrs drab, men ifg. Heið. først 4 år senere, da denne saga her indskyder fortællingen om Torstein Styrssons forgæves forsøg på at ombringe Gest i udlandet. Herved skydes også de følgende begivenheder længere frem i tiden end hvad der stemmer med andre kilder. Styrs drab sætter Eyrb. og annalerne til 1008, og den eneste annal, som nævner Torstein Gislasons drab, sætter dette til 1009. Hall Gudmundssons drab sætter 3 annaler til 1011 (Flatøann. 1010), hedekampen 2 af de samme til 1014 (den 3dje er her defekt, Flatøann. 1013), også Grettes saga forudsætter 1014 for denne; ifølge JO.s udregning skulde Halls drab være foregået 1014, hedekampen 1018. Membranfragmentet viser, at hedekampen efter sagaberetterens opfattelse har fundet sted endnu senere. Snorre gode († 1031, 67 år gl.) mægler endeligt forlig efter kampen som en affældig mand (s. 107), og da Barde efter en vinters ophold hos Gudmund rige og 2 års landflygtighed vender hjem til Island, er Gudmund død, og dette dødsfald henføres efter G. Vigfússons „Tímatal“ til 1025.

Det i Stockh. 18, 4to indeholdte membranfragment af Heið. skulde efter den i det foregående (s. I ff.) fremsatte opfattelse være skrevet af 3 hænder, bl. 1—8 af en ældre fra 13. årh., bl. 9 og 10—12ʳ af to yngre, bægge samtidige og fra 14. årh.s 2. halvdel. Hovedgrunden til at henføre I. hånd til en så tidlig tid er, at den skelner mellem *œ* og *œ* uden at vise spor af norsk herkomst, og denne omstændighed må betragtes som afgörende for aldersbestemmelsen, selv om skrivebrug og sprogformer i nogle tilfælde kan synes forholdsvis unge. Til oplysning om retskrivningen hidsættes følgende:[1]

[1] Her og i det fg. kursiveres forkortelserne ikke og *s* anvendes overalt.

e forekommer af og til i endelser istedenfor det sædvanlige *i* (dog langt fra så hyppig som *o* for *u*), således lande 86_{8}, herðe 84_{2}, skilðe 67_{15}, sumre 64_{2}, gyrðe 75_{4}; *e* står for *œ* i fregr 64_{19}, frendr 65_{24} og flere andre former af dette ord, men bestandig således, at *e* står interlineart til betegnelse af et foran udeladt *r*; *e* står to gange for *ei* (teginn 84_{18}, helinn 91_{7} — men heilinn 91_{9}); forlænget til *ei* er *e* i adskillige tilfælde foran *g* (leingi 64_{9}, dreingr 64_{31}, spreingðan 69_{22}, feingit 77_{24} o. fl.).

i for *y* forekommer i þickir 63_{11} og andre former af dette ord, samt i ifir 68_{11} (men yfir 69_{23}); for ordet fýrir (sål. 67_{10}) er firir den almindelige form, forkortet skrives hyppig f^{∞}, som er opløst til fyr; *i* indskudt eftir *g* og *k* forekommer i formerne af gera og koma.[1]

o forekommer i endelser for *u* påfaldende hyppig, men uden nogen regel (raðom 73_{4}, kendo 72_{6}, riðo 72_{20}, rioðom 89_{22}, unðo 84_{30}, bygðom 78_{15}, rðddo 84_{15}, sættoz 63_{17}, hꜹfðo 68_{20}, heyrðo 87_{19}); *o* kan stå for *á* efter v (von 67_{33} pp, men van 90_{2}, kvoðuz 85_{2}) — eller med udeladt *v* (koðvz 87_{9}); *o* står nogle gange for ǫ: miok 92_{24}, miorkva 96_{7}; *o* er den sædvanlige form for den nægtende forstavelse, dog vreynda 65_{30}.

y står for *i* i kykvan 83_{9}.

œ har ved siden af denne form, som er den sædvanlige, formen ę (vęttir 65_{14}, fęr 69_{25}, ofstęki 80_{26}, kostgęfi 88_{33}).

ð er formen for *œ*, som abbreviatur bruges dog ˀ (det sædvanlige tegn for *er*); for *ø* er tegnet benyttet i

[1] De med fuldt udskreven stammevokal forekommende former af disse ord er giðrir 69_{21}, giora 78_{9}, gðrt 87_{1}, giorðim 90_{6-7}, -gior 93_{17}, -giorðar 95_{13}, giorðo 96_{14}, og kemr vekslende med kiemr og kiomr (69_{28}, 65_{6}, 69_{27} o. fl.), kiðmi 84_{24}, kiðmiz 87_{22}, kvomv 68_{19} o. fl.

hǫ́ggr (86_{14}, ellers hꜹggr, præs. sg.) og nogle af de i foregående note anførte former af gera og koma; i boiar 72_{18} står *o* for *ó*.

ꜹ betegner sædvanlig *ǫ* (Hꜹskulld 63_{15}, hiꜹluðoz 64_{8} — men hiolvðo 70_{18} pp, lꜹngum 64_{4}); *ꜹ* står for *ø* i hꜹggr 94_{5}, ꜹngu 82_{10}, ꜹrvænt 96_{34}; *ꜹ* betegner enkelte gange tvelyden *au* (hlꜹpa 86_{4}, lꜹn 97_{18}), som dog sædvanlig skrives *au* eller *av*.

ey anvendes i nogle tilfælde for *ø*, således seyrui 77_{14} (men sꜹrvinu 91_{18}), neyrðra 80_{28}, eyrendi 96_{2}.

c bruges stundom for *k* (hnyct 81_{15}), almindelig er forbindelsen *ck* (þyckr 63_{14}); oftere forekommer afledningsendelsen -lict (70_{28} o. fl.); glꜹct (64_{4}) står ved siden af -glꜹgt (82_{9}).

ð er bevaret (uden forandring til *d*) efter *k, l, m, r, lg, ng* (lycðom 71_{4}, eykð 68_{17}, skilðe 67_{15}, dreymði 83_{19}, uirðo 66_{28}, fylgðar 64_{19}, teingða 66_{2}); *ðr* står for *nnr* i fiðr 63_{11}, fǫrkvðr 66_{30}, þvðra 92_{28}; *ð* står ikke sjælden for ældre *t*, således i perf. part. neutr. getið 65_{2}, brytiað 73_{24}, setið 74_{8}, seð 76_{1} (men skilit 70_{8}, raðit 70_{29}), i adj. ntr. litið 66_{30}, i dualis af 1—2. pers. pron. uið 76_{3}, ið 74_{28} (men þit 75_{3}, it $93_{11\text{-}12}$), i den efterhængte artikel slatrið 69_{7}, and-litið 86_{14}; konjunktionen at er 1 gang skreven að (77_{28}); *ð* står for *þ* i iðrottvm 73_{2}; for *ð* står *d* i middegis 71_{25}.

f har overalt formen ꝼ; det står for *p* i Hofs 64_{6}, 69_{30}; for *f* står *p* i hapt 74_{10} og hvspreyia 82_{21}.

h i forbindelserne *hl, hr* er navnlig i førstnævnte tilfælde temlig ofte udeladt (lutar 67_{14}, lyða 77_{30}, liop 84_{26}, rinda 74_{15} — men hrundit 93_{8} —, ræ 81_{30}), derimod skrives overalt *hn*.

m står for *f* i emnin 84_{5} (men efni 84_{10}), for *fn* i iam 78_{28} (men iafn 86_{31}), iamt 82_{1}.

-r er 1 gang overgået til -ur i oðgalldurs 84_{21} og betegnes ved abbreviaturen ꝰ (*ur*) i fagurt 74_{28}.

s (ss) står for *rs* i hvesv 69_{14}, 91_{2}.

t står ikke sjælden for ældre *ð* i 2. pers. præs. pl. (segit 74_{29} o. fl. — dog leitið 92_{4} —, set 79_{23}, men seð 78_{24}), i perf. part. fem. (kꜹllvt 64_{15}, men kꜹllvð 70_{7}, vilivð 70_{10}) og i afledningsendelser (herat 68_{15}, ofmetnat 76_{10}) samt i det besynderlige hat (d. v. s. háð, 78_{10}).

z er den almindelige refleksivendelse, en undtagelse danner kun bersk (91_{32}, 92_{7}), som viser den ældre endelse; *z* forekommer jævnlig for *s* með foregående tandlyd (moz 64_{3}, manz 74_{6}, allz 92_{18}, Gvðbranz 92_{4}), eller står for *s* efter tandlyd (orðz 66_{22}, Oddz 67_{31}); i superlativer, hvor *s* er regel, står *z* i hvatazt 80_{22}, sterkaztr 91_{23}.

þ står for *ð* i heþan 67_{10}.

Som sproglige ejendommeligheder kan fremhæves den hyppige brug af ei ved siden af eigi og þi ved siden af þyi. Næsten enerådende er formen yr (ur, vr kun c. 5 gange). Enestående er det neutrale substantiv yxin, gen. yxins ($69_{6,\,26}$, 73_{22}). Gamle former er dali (dat. sg., 77_{25}), orv (73_{1}), of (4 gg.), umb (71_{18}, 77_{22}), hvortil kommer adskillige sjældne ord og udtryk; i modsætning hertil står former som dyrvm (76_{16} pp), dyranna (76_{24}), ligeså oglic*t*t 65_{28}, vndan*n* 88_{32}; höjst besynderligt er þickr (89_{16}) for þickir. Den sjældne form þyrfa træffes 97_{19}; kpnni (70_{9}) er skrevet med et *y*-lignende tegn, som dog mangler prik. Endvidere nævnes: hinn (best. artikel, 68_{16}, 83_{25}, 90_{5}), Þurið (nom. sg. 73_{18}), fꜹrna (65_{2} pp.). Blandt forkortelserne kan fremhæves den her hyppige, men ellers usædvanlige abbreviatur for slutnings-*i* ved streg over foregående konsonant (eig*i* osv.)[1], og ł for *ll*; af de som dobbelt-

[1] I analogi hermed er Lygi-Torfi's tilnavn, som i de tidligere udgaver læses „Lyng", her opløst lyg*i*, således som allerede Rask har det.

konsonant anvendte kapitæler må vistnok ʀ undertiden opfattes som enkeltbogstav og ligeledes *s*, hvor det ved linjeudgang (eller stundom i forkortelser) står interlineart.

II. hånd har som de væsenligste ejendommeligheder:

a står for *e* i ainni 98_{17}.

e står i endelser enkelte gange for *i* (korne 99_{20}, hefdem 100_{17}), men bruges overordenlig hyppig for *æ* (mel̨a 100_{9} pp, etlar 98_{21}, þer 99_{11}, beta 99_{11}, erin 100_{18} osv.), *e* er forlænget til *ei* foran g (geingr 99_{12}).

i står for *y* i firi (100_{9} pp.); *i* indskydes efter *g* og *k* i gioraz 99_{10} og kiot 99_{9}.

o står for *á* efter v[u] (uor 97_{29}, huorigir 98_{1}, suo 99_{1}, uotta 98_{4}), samt i siouar 99_{20}; *o* står for *u* i endelser i fylgio 98_{8} og kirkior 99_{14}; *o* gengiver ǫ i oldri 99_{5} og mógr 99_{16}.

æ forekommer regelmæssig kun i þær og ǽ 99_{26}, men står for *e* i æinn 98_{14}, for *ei* i hædnir 99_{15}.

ꜹ gengiver som regel ǫ (tꜹkum 98_{18}, þꜹrf 98_{29} osv.), som dog også ofte gengives ved *au* (aunnur 98_{24}, -faurum aullum 100_{2}; i ꜹsskotu (99_{29}) betegner ꜹ tvelyden.

ó forekommer kun 1 gang og da uregelmæssig anvendt (þóftu 99_{29}).

d, som foroven ender med en snirkel til höjre, anvendes overalt for ð, som ikke forekommer i dette stykke eller i de med denne hånd opfriskede linjer bl. 7ᵛ—8ʳ; det er uregelmæssig fordoblet i edda 99_{12}, (ellers eda); *d* står for *t* overalt i partiklen ad undtagen 98_{23} (at); *dr* står for *nnr* i fidr 99_{17}.

f har 2 gange den sædvanlige latinske form (fidr, fura 99_{17}).

m og *fn* veksler (iam 98_{24}, iafn 100_{1}).

n fordobles foran *d* (fun*n*dir 99_{7}, stan*n*di 99_{18} o. fl.).

-*r* er 3 gange i abbreviatur gengivet ∞ (slat*ur*in 97_{29}, satt*ur* 99_{3}, helld*ur* 100_{5}).

t står for *d* (ð) i bunat 98_{13}, -stat 98_{22}.

z, som er refleksivmærke, står i superlativ uiþaz 99_{14}, som også har *þ* for *d* (*ð*).

Akcenter anvendes forholdsvis ofte: mág 98_{7}, éia 98_{19}, grér 99_{15}, hús 99_{21}, uórr 99_{22}, éuin- 99_{25}, ǽ 99_{26}, á 98_{28}, mál 100_{5}, ná- 100_{15}, átt 100_{15}, -mótz 100_{23}, og uregelmæssig anvendt mógr 99_{16}, huérr 99_{22}.

Yngre sprogform antyder: -gils 98_{10} (I. hånd: -gisl), gyma 99_{21}, ha*v*num 98_{12}, 100_{22} (honvm 99_{18}), kallar 99_{20}, krisnir, krisna $99_{14.21}$.

Som i I. forekommer þi (97_{30}, 98_{31}), og Illhugi med *h*.

Klassisk sprog viser f. eks. myklu 98_{6}, sakar 99_{10}, sonr 100_{1}, oldri 99_{5}.

III. hånd er så vel i bogstavtræk som retskrivning forskellig fra II.:

aa bruges for *á* 105_{10}.

e står nogle gange i endelser for *i* (Þorarenn 104_{12}, fallner 104_{21}, uiner 105_{26} o. fl.).

e står nogle gange for *æ* (melti 101_{1}, Ventu 102_{20}, og interlineart i frenðr 102_{2} og forskellige former af dette ord); *e* er forlænget til *ei* foran *g* (feingit 107_{20}, o. fl.).

i indskydes foran *é* (fie 102_{12}) og *æ* (biænum 105_{15}, biæði $107_{13.15}$, samt — efter *g* og *k* — i agiæztu 108_{11}, kiær- 107_{30});[1] *i* står for *y* i fir*ir* $105_{15, 23}$, ifir 106_{3}, skillðu 101_{4} ff.

---

[1] Af gera forekommer giorðiz 104_{25}, gort 103_{14}, giorð 101_{15}.

o bruges hyppig for *ǫ* (oðrum 101_{8}, hofðu 101_{16}, togr 103_{16}), men *ǫ* betegnes dog også ved *au* (þauk 101_{2}, laugðis 104_{17}); tegnet *ǫ* er kun 1 gang brugt og da uregelmæssig (Halǫgaland 107_{10}).

y er skrevet for endelsens *i* i synyz 103_{25}.

æ står enkelte gange for *e* (læita 101_{12}, uær 104_{23}, 105_{25}).

ð — med tydelig böjle midt på den over linjen gående streg — bruges både for *ð* og *d*, hvilket sidste tegn kun anvendes undtagelsesvis (kuodðu 105_{16}, ydrir 105_{27}, ðaudir 106_{18}); *ð* står for *t* oftere i perf. part. neutr. (leitað 101_{7}, brotið 103_{30}, getið $106_{8, 31}$, seð 106_{30}), samt i subst. haustið 106_{22}, og adj. litið 107_{16}.

f — altid angelsaksisk — står for *p* efter *t* (oft 101_{4}, aftr 103_{24}, eftir 106_{8}, skift 107_{25}, gift 108_{9}).

g betegnes oftere i indlyd ved *gh* (laghu 104_{17}, fræghir 103_{17}, uirðulegha 105_{11}, magha 106_{28}); *g* står for *k* i miog 105_{31}, sig 108_{1}.

h er en enkelt gang bortfaldet foran *l* (lutum 107_{25}).

t står for *ð* i 2. pers. pl. erut 105_{21} og i afledningsend. (manniofnut 101_{16}, herat 102_{31}, atrvnat 105_{24}).

v (*u*) er indskudt foran *o* i uorðnir 103_{29}, og for *v* (*u*) forekommer flere gange *w* (wer 101_{1}, wt 102_{11}).

z er som regel refleksivendelse, men ved siden af forekommer *s* (skatt-yrðis 101_{9}) og *st* (ferst 105_{12}); *z* bruges i øvrigt på sædvanlig måde til betegnelse af tandlyd + *s* eller for *s* efter tandlyd; i superlativer forekommer *z* i uænligaz 101_{22}, heilaztR 103_{28}.

Akcenter forekommer i RÁÐ 101_{7}, 103_{25}, sárt 101_{16}, -bót 102_{19}, ẃt 102_{26} ff., imót 106_{6}. Uregelmæssig forenkling af konsonant er ikke sjælden (þauk 101_{2}, 105_{33}, ein 102_{11}, fær 102_{12}, kan 102_{12}, fer 106_{11}, uetrin 107_{11}, uil 105_{4}, vil 107_{23}, Hallðor 103_{5}), uregelmæssig fordobling forek. i o*ff*t 102_{10}, byr*r* 103_{14}, hu*a*rra 102_{3}, foruden

at *R* oftere anvendes for *r*. Formerne ei og þi forekommer hver 1 gang (105_{31}, 106_{30}), og Illhuge med h; eðr findes udskrevet 101_{3}, nom. Þurið 106_{27}, -gils er gennemgående, -ulfr står for -olfr. Yngre sprogform viser gen. sg. systr (102_{5}) og foðr- (106_{8}, men foður, fauður $106_{16, 23}$); besynderlig nok skrives Aðr (108_{9}) og Aði (107_{22}) ved siden af Auðr (106_{21}). Ældre sprogbrug antyder van (107_{3}), oru (104_{22}, vers), storugi ($101_{6\text{-}7}$).

Særlige forkortelser er et over linjen fuldt udskrevet *m* eller *n* til betegnelse af en forangående udeladt vokal (biæn^{m}, h^{n}s etc.); ligesom i I. kan slutnings-*i* betegnes ved streg over foregående konsonant (ug*i* 102_{25}, eig*i* 103_{23}, haf*i* 105_{23}; men 103_{17} er opløst skip*it* med samme abbreviatur); *af* i haf (103_{16}) er sammenslynget.

Det Stockholmske membranfragments i flere henseender enestående karakter og de til dette knyttede ejendommelige forhold gör en diplomatisk nöjagtig udgave ønskelig. Skindbladene er derfor bleven aftrykte bogstavret med kursivering af de opløste forkortelser, dog således at interlineare bogstaver — hvortil ikke ꝍ regnes — betragtes som fuldt udskrevne; ligeledes er originalens interpunktion bleven bibeholdt. I nomina propria er store forbogstaver gennemført, og ved bindestreg er de sammensatte stednavnes skilte led forbundne (og bindestreg ligeledes i enkelte lignende tilfælde anvendt). Originalens kapital-bogstaver er bibeholdte, da det stundom kan være tvivlsomt, om de betegner konsonantfordobling, til adskillelse fra *s* — der i reglen betegner *ss* — er originalens ſ bibeholdt, hvor dette tegn forekommer; som *s* er ligeledes gengivet det undertiden ved linjeudgang eller i forkortelser interlineart skrevne *s*. I I. hånd er overgangen mellem *v* og *u* ofte flydende. Membranens *i* skrives uden prik, men i II. jævnlig med akcent.

Angående transskriptionen bemærkes: h foroven gennemstreget (70_6) gengives h*on*, þólat (74_9): þolat, eycð (81_{25}): over *c* muligvis prik, feing*it* (82_{20}): forkortelsesmærket er en vandret streg over *g*, at (83_4): over *t* står, temlig höjt, en prik, v*er* (90_7): bag ved forkortelsestegnet står et *ı*-lignende mærke, Lỏ- (96_{15}): ỏ er utydeligt og ligner derved *e*, 98_{9-15} (mbr. 9^r $_{8-10}$) findes i nogle ord en uskadelig opfriskning, þiliu (99_{29}): þ'iliu tilsyneladende mbr., vitr*ir* me*nn* (106_{30}): sammenskrevet i mbr. Det flertydige forkortelsestegn ' er foruden *er*, *ir* opløst *r* (*er*, e*r*u), *ei* (þ*ei*r), *eir* (þ*eir*ra); i III. bruges tegnet tillige som nom.-mærke i Eyiulf*r*. S. $107_{3,6,8}$ er ved inkonsekvens med opløsning af dette tegn skrevet f*er*R for f*e*R.

Breviarium med „Archaismi" og „Tilgátur". JO.s tekstcitater eller, som han kalder dem, Archaismi et loqvendi modi rariores har han optegnet til brug under afskrivningen af sagaen, således som han selv erklærer i en fortegnelse over sine litterære arbejder.[1] Et års tid senere har han så med disse som grundlag og karakteriserede ved betegnelsen „siger sagaen" genfortalt indholdet af de afskrevne blade, og endelig har han endvidere det følgende år (1730) redigeret det hele arbejde ved at tilföje indledning og noter, samt efter genfortællingens slutning hertil knytte dels sin liste over samtlige optegnede Archaismi med tilhørende forklaring, dels sine formodninger om beskaffenheden af, samt tid og sted for den ved de af ham genfortalte begivenheder forberedte og i forskellige kilder nævnte hedekamp, og de traditioner, som han mente hertil knyttede sig. Dette lille arbejde foreligger i 3 egenhændige eksemplarer *AM. 450 b, 4to (A), AM. 1024, 4to (B)* og det

[1] I AM. 990, 4to og 998, 4to, henholdsvis fra 1757 og 1762.

store kgl. bibl.s *Thottske sml. 1772, 4tò (T)*, hvortil kommer en fra Island stammende afskrift i *Rask sml. 30 (R)*, uden noter, defekt ved enden og med ændret retskrivning. Intet af disse eksemplarer er uforandret afskrevet efter noget af de andre, og de er derfor alle benyttede ved denne udgave. Nærmest ved JO.s første udkast står *R*, derefter følger *T* i sin oprindelige skikkelse, med hvilken den dog vistnok lidt yngre *A* er nær beslægtet; senere er *T* — som gör indtryk af længe at have befundet sig i forf.s besiddelse — bleven forsynet med adskillige rettelser og tilföjelser, og omtrent i denne skikkelse er redaktionen *B* bleven nedskrevet, som altså repræsenterer arbejdet, efter at forf. har lagt sidste hånd på værket. Af hensyn til de tidligere udgaver er også her *A* lagt til grund, men teksten er berigtiget fra de andre håndskrifter, særlig *B* og *T*, hvor disse stemte overens, og samtlige realitetsvarianter anførte i nedre noterække. I JO.s tekst og noter — øvre noterække — så vel som i hans efterfølgende tillæg er forf.s retskrivning og tegnsætning bevaret (dog med ukursiveret opløsning af forkortelserne), som den foreligger i *A*, uagtet han ingenlunde konsekvent følger sine regler og hans forskellige afskrifter ved mangel på agtpågivenhed indbyrdes afviger.[1]

---

[1] JO. benytter — som han nærmere udvikler i sin „Orthographia“ (AM. 435, fol.) — som længdetegn dobbelt akcent eller ved *i* og *y* dobbelt prik (uagtet han teoretisk foretrækker sammenskrevne dobbeltvokaler) og *ő* som betegnelse for *ö (ø)*; med store bogstaver vil han betegne foruden nom. propr. begreber og genstande, der fortjæner at udmærkes; i tegnsætningen skelner han mellem „punctum majus“ og „punctum minus“, med stort bogstav efter det første, men meget hyppig glemmer han akcent og fordoblingstegn, og brugen af store og små begyndelsesbogstaver er regelløs. Forskellen i bogstavform mellem versal og minuskel er ved initial ofte flydende, og i så tilfælde normaliseres.

Så vel citatlisten (Archaismi) som de af JO. i teksten optagne citater aftrykkes bogstavret efter *A* med kursiverede forkortelser og gengivelse af JO.s særlige bogstavformer; mellem håndskrifterne indbyrdes forekommer ortografiske småforskelligheder, således som det ved aftrykket af „Archaismi“ kan ses, hvor under teksten enhver afvigelse i de andre håndskrifters stavemåde er anført. Mellem citatlisten og tekstcitaterne — hvor en jævnføring hurtig lader sig udføre med benyttelse af de som 1. Tillæg (s. 133—34) aftrykte krydshenvisninger — findes sådanne i et noget större omfang, idet her flere nyislandske former er trængt ind; desuden forekommer nogle afvigelser i sætningsbygning, og enkelte tekstcitater eller dele af sådanne genfindes ikke blandt „Archaismi“, medens på den anden side JO. ikke i teksten har fundet plads for alle sine citater, — alle sådanne forskelligheder, der mere eller mindre har karakteren af realitetsafvigelser, er i noterne til de pågældende tekstcitater fremhævede, ligesom de af listens citater, som ikke har fundet anvendelse i teksten, er ved asterisk fremhævede i citatlisten. De til citatlistens varianter svarende betydningsløse retskrivningsafvigelser mellem tekstcitaterne i de forskellige håndskrifter er ikke optagne i variantapparatet, men for at det samlede materiale kan foreligge, er de aftrykte som 2. Tillæg (s. 134—35), således at her er sat i parentes, hvad der i JO.s tekst ikke er fremhævet eller hvortil intet tilsvarende forekommer i citatlisten.

Ved undersøgelsen af JO.s citater, hvor det vil være rettest at lægge citatlisten (Archaismi) til grund, fremgår utvivlsomt, at nogen diplomatisk tro gengivelse af originalen foreligger ikke, selv om udstyringen med gammeldags bogstavformer kunde synes at pege i denne retning; den originale liste er uheldigvis tabt, og ingen

meddelelse om denne haves ud over det s. XXVII anførte. Frakturbogstaverne ꝼ, ꝛ, ſ er åbenbart kun pynt, nyislandsk akcentuering er trængt ind (betegnet ved dobbelt-akcent, og om den nogle gange forekommende enkelt-akcent er bevaret fra originalen, kan være tvivlsomt nok), og forkortningerne er vistnok også ofte vilkårlig anbragte. Der er heller næppe tvivl om, at det så overordenlig hyppig forekommende nyere islandske *e* for *i* i endelsen i mange tilfælde skyldes JO.; hans egen retskrivning skyldes også det nogle gange forekommende *ő* som betegnelse for *ǫ*-lyden. I brugen af *-r* og *-ur*, *-it* og *-ed* vakler han ligeledes; *ð* forekommer kun undtagelsesvis og ikke uden vaklen; refleksivendelsen *-z* forekommer kun én gang (kvaz 111_{18}), overfor 8 tilfælde af *-st*, hvad der også er mistænkeligt. At JO., som nedskrev sine citater til eget brug, samtidig med at han afskrev (som det må antages bogstavret) membranen for Arne Magnusson, skulde have moderniseret sine citater i den grad, at intet spor af originalens ejendommeligheder blev tilbage, kan dog ikke antages og modsiges også af forskellige bibeholdte ældre former. JO.s citater synes snarere at gå tilbage til en afskrift (som II—III) af den original, hvoraf I. er en rest, end direkte at stamme fra I.; det har sin betydning, at disse i ingen henseende minder om I.s mange ejendommeligheder (bæn 110_{23}, intet yr), derimod står retskrivning og sprog de i II. og III. foreliggende former forholdsvis nær — en vaklen mellem *i* og *y* som sandsynligvis i ꝼrigiarn (112_{20}) kunde også i disse lettere forklares, men næppe i I.[1] Sent i 14.

[1] „uylir“ (113_{12}) vilde frembyde et lignende eksempel på uregelmæssigt *y*, men ordet, som ikke ellers forekommer og nærmest måtte svare til nyisl. víla (-aði), bör vistnok, som s. 58_{26}, udgå til fordel for nyfir, selv om det ved *u (v)* frem-

årh. vilde sådanne former som tægia, tædu, ægia, hveruger, eiged og vaklen mellem sva—svo—so, at—ad m. v. (mig, þig, og) være mindre påfaldende. Om III., som har en tilböjelighed til forenkling af konsonant i udlyd, minder en skrivebrug som got (114_2), ver (113_{12}), muligvis også det refleksive *-st*. At JO. som regel anvender *d*, kunde også tyde på, at hans original ikke har skelnet mellem *ð* og *d*. De ikke få alderdomlige ord og ordformer vil kunne forklares ved originalens ordrette afskrivning af sin kilde, hvorom også II. og III. bærer vidne.

S. III er den formodning fremsat, at II. og III. hånd har afskrevet efter den original, hvoraf I. er en rest, således at forskriften efter endt afbenyttelse tilintetgjordes og nuværende 1ste læg alene bevaredes uafskrevet; derved lader visse overensstemmelser mellem de tre hænder og den ved disse bevarede tekst — ved siden af forskellighederne — sig lettest forklare. Hvor vel den antagelse ligger tilsyneladende nærmere, at II.—III. er afskrift af et søsterhåndskrift til I., og at på denne måde en defekt membran udfyldtes, bliver dette mindre sandsynligt ved at intet andet håndskrift af Heið. har efterladt spor, og på grund af stilens store ensartethed i sagaens forskellige dele. Om JO.s citater er den opfattelse udtalt, at de skulde være afskrevne efter blade med samme hånd som II.—III. (eller en dermed samtidig), og at de 12 blade JO. afskrev for A. Magnusson altså på lignende måde har udfyldt en defekt foran det nu bevarede 1. læg som

---

kommende bogstavrim i det pågældende ordsprog kunde tale for hint. JO. er selv mest tilböjelig til at læse nyfir; i hans gengivelse af ordet står 1. bogstav på overgangen mellem *u* og *n*, 3. mellem *ſ* og *l* endende i en snirkel til höjre. Det bægge steder efter ordet forekommende spörgsmålstegn er tilföjet af udgiveren.

II.—III. efter dette, hvordan det så end har forholdt sig med sagaens sporløst forsvundne begyndelse; det sandsynlighedbevis, som kan føres herfor, er dog ifølge sagaens natur svagere, men formentlig taler adskilligt for denne mulighed, om end antagelsen af en direkte afskrivning af en I.-original giver langt mindre indviklede forhold. Som utvivlsomt resultat af den i udgaven foreliggende tekst vil sikkert i hvert fald fremgå aldersforskellen mellem den ældre I. og de yngre samtidige II.—III.

Efter Københavns brand 1728 ansås hele Heiðarvíga saga for tabt, indtil den senere islandske biskop Hannes Finnsson (Finsen) under et ophold i Stockholm 1772 opdagede den i Isl. perg. 4to, 18 bevarede rest. Hans ved denne lejlighed tagne afskrift kendes ikke, men afskrifter efter denne er det store kgl. biblioteks *Ny kgl. sml. 1188 b, fol., 1764, 4to* og *1765, 4to*, af hvilke den sidste er forsynet med hans egenhændige indledning; også i *Rasks sml. 76* foreligger en lignende afskrift, som på Island er blevet rettet efter H. F.s egenhændige udkast. Efter et fra H. Finsens afskrift stammende eksemplar aftryktes teksten 1829 i den ældre række Íslendinga sögur I., efterfulgt af JO.s genfortælling, vistnok aftrykt efter AM. 450 b, 4to. Denne ganske utilfredsstillende udgave afløstes 1847 af en ny i den yngre række Íslendinga sögur II., under titel „Saga af Víga-Styr ok Heiðarvígum“. Dette aftryk grunder sig på en af Islænderen Ólafur Pálsson (senere præst på Island) 1841 i Stockholm efter membranen tagen afskrift, som af ham og hans bekendte landsmand Jón Sigurðsson sammenholdtes med originalen. Hertil er i udgaven, formodenlig fordi man under trykningen ikke havde adgang til original-membranen, föjet varianter fra Ny kgl. sml. 1765, 4to og Rask 76; ligeledes har man tillagt afvigende læsemåder fra et

islandsk for bl. 8^v.s vedkommende vilkårlig udfyldt eksemplar. Som indledning står JO.s genfortælling, aftrykt efter AM. 450 b, 4to og sammenholdt med Rask 30 og den ældre udgave. Som tillæg gives JO.s citatfortegnelse, men med forbigåelse af hans fleste forklaringer.[1] Et optryk af denne udgave er udkommet i Reykjavík 1899. Uheldigvis har ingen af de tidligere udgivere kendt det nu som *Ny kgl. sml. 1188 a, fol.* opførte håndskrift, som indeholder en af R. Rask under hans ophold i Stockholm 1816—18 udført afskrift af membranfragmentet. Denne, som vidner om en for den tid usædvanlig ævne til håndskriftlæsning, selv hvor det gælder meget vanskelige steder, kunde have haft stor betydning ved udgivelsen, ligesom den i flere tilfælde har været nærværende udgiver til nytte.[2] Afskriften ledsages af forskellige af Rask på svensk skrevne forarbejder til tekstens belysning, nemlig en påbegyndt oversættelse, som går til s. 68_{33}, og en kommentar med redegörelse for de vanskeligere læsninger samt en beskrivelse af membranbladene. R. skelner rigtig mellem de 3 hænder (af hvilke han henfører I. til 14. årh., II. og III. til 15. årh.) og har set, at II. har opfrisket den ældre skrift nederst bl. 7^v—8^r. Ligeledes har han vedlagt nogle personalhistoriske og kronologiske excerpter.

Ved Stockholms Kgl. biblioteks velvilje har membranen Isl. perg. 4to, 18 kunnet benyttes på Københavns universitetsbibliotek så vel til afskrivning som ved korrekturlæsning, og for den under udlånet udviste særdeles imødekommenhed udtaler jeg herved min

---

[1] At disse ikke alle er lige træffende og nogle endog grundede på besynderlig misforståelse, behøver næppe at fremhæves.

[2] Også bl. 8^v forsøger R. delvis med held at læse, men standser her omtrent midtvejs, s. 96, l. 32.

forbindtligste tak. Lejligheden er benyttet til at meddele en så vidt muligt pålidelig gengivelse af Heiðarvígasaga fragmentet, og særlig omhu er anvendt på de vanskeligere steder, således at den eneste tidligere udgave af nogen betydning (Ísl. II, 1847) har kunnet modtage ikke få berigtigelser, hvad også udgiverne selv antyder muligheden af (s. XLII); særlig har, som på sit sted fremhævet, bl. 8^{v} med professor F. Jónssons bistand kunnet gives i sammenhæng.

Fortolkningen af de i sagaen indeholdte vers har prof. *F. Jónsson,* som bekendt en autoritet på dette område, velvilligst påtaget sig. Angående sagaens tidligere kommentering henvises til oplysningerne i noter og fortale til Ísl. II. (1847) ligesom til de i prof. B. Ólsens afhandling om Borgarvirke indeholdte bemærkninger; samme forfatter har i en notits i „Tímarit“ I (1880) som konjektur fremsat den rigtige læsemåde „mellt“ (s. 74$_{3}$). Versfortolkning har navnlig rektor Jón Þorkelsson givet i et skoleprogram, Reykjavík 1868.

Kr. Kålund.

Breviarium

deperditi illius Fragmenti membranacei Historiæ Styrianæ. conscriptum primò Hafniæ A⁰ MDCCXXIX. deinde vero notis qvalibuscunque et appendice Historico aliqvantò auctius redditum A⁰ M.DCC.XXX.

L. S.

Hier skrifast inntak þeirrar membranæ, sem á var Fragmented af Viga Styrs-Sögu, hverrar appendix ad er Heidar viga saga. Sú Membrana var lied af Svenskum Áss. Arna Magnússyne, og skrifade eg hana upp fyrer hann um ára mótenn 1727. og -28. Hún var so i hátt: tvö örk i qvarto samanfest med hampþræde, voru 8. blöd i ödru, enn 4. i ödru. Sumstadar lited mád, enn miög miked á seinustu bladsídunne. lemmata voru raud, enn numerus Capitum eingenn. hun var med gódu og jöfnu settletre, miög epter latinu prentstafaforme, ritud hier um 1360. ad þvi er Áss. Arne sagde. med hans bókum brann hún sidan i Kaupenhafnar elldsbrunanum 1728. Þad sem undangeck Berserkia drápenu, og þar til er Þorhalle kom i saker vid Styr, man eg eige glöggvara, enn hier er sett. af Historiunne um vig Styrs, atrekandanum til þess, og hefndunum epter hann, er án efa eingu gleimt þvi er i membrana stód, og eigi fiærre þvi nidur radad efnenu. enn

---

11. mötenn—28] sumared 1728 *ved forf.s langt senere rettelse* T. *I sin Snorra Edda (AM. 429 III, fol., s. 1673) sætter JO. afskrivningen af Heið. til 1727.* 19. ellds-] ellde- B.

hversu Heidar vigenn hnyttust þar vid, var so, edur miög likt þvi sem hier greiner. Um nöfn þeirra manna, sem lited koma vid Söguna, hefe eg um geted, hvar eg eige man þau glögt. So og um Bæja-nöfn. Var mier ei audvellt þau ad muna, þvi eg hefe hverke vered i Eyrar sveit, nie þar i Borgarfirde, sem Sagan mest um getur, og eru þær sveiter, so ad segia, mier alls ókunnar. Jeg las og ecke membranam yfer, optar, enn i þvi eina sinne, er eg skrifade hana upp, og er nú sidan heillt ár, og nockrer mánuder. Var mier þá annara ad lesa hana riett enn setia rikt á mig Sögunnar efne. Þar til visse eg mier vïst ad rita enn þá annad Exemplar af henne á nyann leik. Þetta hefe eg hellst þar fyrer uppteiknad, ad menn nærre lage vite, hvad miked þetta fragment innehiellt, og hvilikt innehallded hafe vered, þeim til vilia, er þad eige forsmá. helldur vel virda, hvers eg vænte

þeirra þienustuv. vin

Ion Olafsson

---

9. þvi] þad T. 11. annara] meir um ad giöra T. 18—20. helldur—Olafsson] *senere tilf.* T; hverra eg er alltid þienustuvil. þ. Ion Olafsson *opr. (skr. med blyant)* A. *Ovenstående indledning, ligesom også alle anmærkninger og årstal, mgl.* R.

Inntak Saugu-brotsens af Vïga-Styr.

Nota: mm. merker minner mig. og eg er eige fullviss um. ss. merker seger Sagan, ɔ: þad sem eru sögunnar eigenn ord. byr. Cap. þar byriade Cap. i membr.

Fragmented byriadest so:

Atle stöd i dyrum ute, *og var hann veigenn af manne nockrum, sem deilde vid hann af einum långåse (man eg eigi hvert så var þræll Atla), reidde hann burt åsenn. þar med endadest så capitule.*

Þar næst getur um, ad Styr vo þennann sama mann (ad mm) og ad hann hiete Þormodr[1], *edur þviliku nafne. Villde så fordast Styr, og hafde vara å sier. var hann tekenn til ad færa sig ür bygdenne, er Styr friette til ferda hanns. tők hann sig þå heiman med* IIII. *menn og reid af stad um nőttena edur i dögun. Spurde hann upp nåttstade hanns i tveim stödum, villdu þő båder þeir bændur leyna mannenum. reid Styr so upp veg epter hönum. þetta*

---

[1] Kannske (og so minner mig) hann hafe heited Þorbiörn, og sie så sem Landn. umgetur p. 53 — *Isl. I, 111* —. bröder Klepjarns. enn Þordis syster þeirra kannske hafe vered möder Gests, og hann nefnest þar Þorgestr. *Herefter tilf. (med senere blyantsoverstregning)* og nû minner mig ad målshåttr Styrs upp å hotaner Borgfirdinga eige her heima, og vist er þad, ad hann å ei vera so seint, sem hann er hier settur A, T — *sml. s. 21.*

---

1. Saugu—Styr] af Vïga-Styrs-Saugu Fragmente T, R. 2—4. Nota—mbr.] *forkortes* R. 7. v. h.] ût *tilf.* T *(blyantsoverstregning),* R. 16. nåttstade] nåttstad R.

var á einu kvellde. Mœtte hann þá mönnum, sem sögdust hafa sied menn rijda fyrer utan almenningsveg, hvatade Styr þá epter reidenne, og vard var vid mennena i vyderkiörum nockrum, edur kvosum, skamt frá vegenum. Reid hann þegar þar ad, og főru eige mörg ord mille þeira ádur Styr vo hann, og var hann g a u t v a ð r þar við vegenn (*ss*).

Af Berserkiunum.

Vermundr hiet madur, kalladr Vermundr hinn miőfe. hann biő i Isafirde á bæ þeim er Laugabol heiter[1], sá var brőder Styrs. hönum þőtte bær sinn lasenn og miög ad falle komenn. Þessvegna főr hann 983.
utan til Noregs ad sækia sier vid til hűsabőtar. Hákon Iarl riede þá i Norege. Vermundr hitte á þar hann sat um veturinn. brátt kom hann sier i vingun vid Iarlinn og gaf hönum gráfellde og skinnavöru, sem hann hafde med sier fært. þar var hann um veturinn med Iarle i gődre vinattu. Berserker tveir voru med hird Iarls, het sá eine Halle, annar Leikner. hann var

[1] Þat mun helldr hafa vered i Vatnsfirde, þvi Eyrbyggias. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — getur ei umm ad Verm. hafe bűed þar fyr enn hann fylgde Snorra til Borgarfiardar um vored epter er Styr var vegenn, og epter Grettes sögu Cap. 51. — *NO. s. 117* — (calculo Þormodar 1018, þá Gretter kom þar vestur), enn þad er Eyrb. S. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger hann hafe bűed i Hraunhöfn (*fejl for* Bjarnarhǫfn), þá hann fekk Berserkena (þvi hun lætur hann hafa teked þar vid bűe 982. enn þeiged berserkena 983.) man eg fyrir vist ad þesse Saga sagde ei, helldr á Vestfiordum, þő er Eyrb. s. sögn trűlegre.

5. þar] *udel.* R. 7. gautvaðr] *anføres i citatlisten først som 3. citat.* 12. *Årstallene i marginen ere tilsatte af JO. efter skön.* 14. i] fyrer R. 16. og sk.] *udel.* R. 22. um] *tilf.* B. 29. trűlegre] B *og ved rettelse* T; liklegre A.

þeirra yngre[1]. hafde Iarlinn þă til storvirkia, þvi þeir voru menn mikler fyrer sier, skapstőrer og sterkare ődrum mőnnum. Være þeir eggiader edur reider, stőd ecke fyrer þeim, og kom þă ad þeim slikr berserks gangr, ad aungver menn stődust, þőtte þvi flestum
984. ődællt vid þa ad skipta. Ad vore, þă kaupmenn biuggust til Islands, og Vermundur hafde bued skip sitt, qvedr Iarlenn hann ad măle eitt sinn og bidur hann mæla til þess i sinne eigu sem hőnum leikur hellst hugur ă. Vermundr svarar, ad nockud sie þat, sem sier þyke hellst gripur i, enn sie uggande, hvert Iarlinn vilie veita sier þad. Iarlenn spyr hvad hellst þad sie. Vermundr seger þat vera menn þa tvo hina őflgu, sem eru i hird hanns. þyke sier mesta gersemi i þeim, ef Iarlenn vilie gefa sier, þvi sier sie mikid traust ad þeim, enn hann eige sőkott vida. Iarlenn svarar, ad hann hefde ætlad hann munde til annars helldur mælast, og annad være hőnum þarfara, þvi hann þecke so skaplynde berserkianna, ad eige sie bændum hendt ad hallda þă, ef eige er ad þeirra skape giort. mune sier þykia ă sinn hluta giőrt, ef illa er ad þeim fared, edur veitt nockur vielræde. og bydur Vermunde ad kiősa annad, en Vermundr vill ei annad þiggia, og lætur ad þesse vandhæfe sieu eige so mikil, at hann gete þă eige vel hallded fyrer skaps muna

[1] Eyrbyggias. C. 14. — *Lpz. s. 38* — seger þeir hafe vered Svensker ad kyne, þvi Eirikr enn Sigrsæle Sviakongr hafde sendt þă Jarlenum.

4. slikr] *udel.* R. 8. bidur] seger A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 9. hann] skule *tilf.* A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 14. őflgu] őflugu *opr.* T *(men u slettet)*. 15. sie] *sål.* B, T, R; mege vera A. 16. ad] i T, R. 18. mælast] mæla R. 20. ad þ.] epter þ. A *(opr.)*, T *(opr.)*, R. 22. nockur] nockud R.

saker, so þeir vel une. Iarlinn svarar, at þá skule hann þessu ráda, enn miklu þyke sier varda, ad vel sie vid þa giört, heiter Vermundr gódu um þat, og þad verdur ad lyktum, ad Berserkerner fara med Vermunde. gefur þeim vel byri heim um sumared, og 984. tekur Vermundr strax ad bæta hús sin, og hafde þá til heimilis starfa. Brátt fanst þad á skape Berserkianna, ad þeir voru eige fellder til vinnu, enn voru fúser til manndrápa og stórvirkia. Sögdu þeir Vermunde ad Iarlenn hefde sellt sig hönum i hendur til traustz móte fiandmönnum hanns, enn eige til vinnu. Voru þeir skapstirder og giördust nu ofurefle Vermundar[1]. Idrast hann nú ad hann beidde þessarar giafar af Iarlenum, og huxar um hvernenn hann gete komed þeim af sier. Þetta spyrst vida, ad Vermundr hefur þeigid Berserkena af Iarlenum. þyker nú ovinum Vermundar hálfu verra á hann ad ráda enn ádur.

Vermundr átte dóttur eina fullvaxna. Halle lagde hug á hana, og var opt á rædum vid hana. Þetta rómadest brátt, og verdur Vermundr þessa var, enn lætur sem hann viti eigi.

Um veturinn[2] á utmanudum sender Vermundr 985. mann ad Hraune til Viga-Styrs bródur sins, þess erendes, ad hann bijdr hönum ad heimbode til sin. Styr tekur þvi fálega i fyrstu, enn seger þó hann mune koma. qvedur þat eige hafa vered vanda bródur

[1] Eyrb. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger ödruvis frá þessu, nefnelega ad Halle bad Vermund ad fá sier kvonfang sæmelegt, en Vermundr taldest undan, og þvi sló Halle á sig ulfbúd og illindum.

[2] enn Eyrb. Cap. 14. — *Lpz. s. 40* — seger ad berserkerner hafe komed til Styrs um hausted 984.

5. byri] *udel.* R, *tilf. interlineart* T. 20. V.] nú *tilf.* R. 26. qvedur] *sål.* B, T, R; telur A.

sins fyrre, og helldur hier mune nockud underbüa, þvi fätt hafde þeirra mille fared þangad til. fer þő heiman med nockra menn, og rïdur vestur i Isafiôrd ad Laugabőle. Tekr Vermundr hônum forkunnar vel, og þackar hônum komuna. gijster þar Styr .III. nætur i gődu yferlæte. var þad kallad **kynnes fôr**[1]. Þann dag er Styr vill burtu rïda, sitia þeir brædur yfer dryckiubordum, eru nű bader allglader, og fellur allt vel ä med þeim. Þä mælir Vermundr. nű skalltu hafa þôck, brőder, ad þű hefur, epter bőn minne, heimsokt mig. og þar þad hefur ei fyrre vered, villde eg þű nyter þess i nockru. hier er giôf sű, er mier synest þier vel i hag koma. þad eru Berserker tveir er hier hefe eg med mier. veit eg ad þű att marga **motgongumenn** og vïda ärasa von. Styr mællte þetta er mikell skienkur, og af þvi eg veit þad ei i minne eigu er þessu sie jafnvægt, þä kann eg þier eige betre laun, enn eg gefe þier þessa berserke aptur, so þu niőter þeirra best sialfur. Vermundr þyckist vid. og seger hann giôre eige riett ad virda illa, er hann biőde hônum til

---

[1] Confer Þordar hredu Sôgu Cap. 5. Eidr vard þessa var at kynnis vist at Reykium — *NO. s. 24.*

---

2. m.] ä m. R. fared] *sål.* B, T, R; vered A. 4. hônum—vel] *sål.* B, T (forkunnar *ved tilf.*); hônum vel R; ä môte hônum bådum hôndum A. 5. hônum] þar *tilf.* A. St.] i *tilf.* R, T *(her slettet).* i] med R. 6. kynnes fôr] *ikke fremhævet eller anført blandt citaterne, men synes efter forf.s tilföjede note at være ordret gengivelse;* fôr *ved rettelse af* vera R. 7. rïda] *udel.* T, R. 14. marga—vïda] vïda ofridar menn R *og opr.* T; ofridar *for* motgongu *opr.* A; motgongumenn *er i teksten ikke fremhævet, men ordet forekommer i citatlisten, dog således, at det ikke kan henføres til noget bestemt sted i teksten.* 15. mikell skienkur] *sål.* B, T, R; mikel giôf A. 18. best] *sål.* B, T *(ved tilf.)*; *udel.* A, R. 19. sialfur] ad *tilf.* T, R. 20. biőde] *sål.* B, T, R; bydur A.

sæmdar so þarfa giőf. Styr svarar. Segdu hitt brőder, ad þű idrast þű hafer vid berserkiunum teked, þvi nű finnur þű þig eige mann ad hallda þă fyrer þeirra skapsmunasaker. Vermundr segir þă ad so er. og lætur upp allt hid sanna, og bidur hann ad leysa sig vid þetta vandræde. Styr qvedst deigur vid þeim ad taka, þvi Iarlinn sie til eptermælis, ef þă sake nockud. mune hann þő þar ad răda, ef þeir vilie sier fylgia, og leijsa so vandræde hanns, þvi ser se þat skylldast. Vermundr verdur þessu gladur. Nű eru berserkerner kalladir þangad, og spurder ef þeir vilie Styr fylgia, seger Vermundr ad Styrs og þeirra lunderne mune betur samankoma. þvi hann eige sőkottara, enn sie skőrungur i giede, enn sig þurfa helldur ad snűast vid bűskapar annrîke. Berserkerner segia, ad Iarlinn hafe sig hőnum alleina fenged til fylgdar, enn vel og hőfdinglega litest sier ă Styr. þő mune þeir ă þetta hætta, þar hann lofe ad giőra epter sinu giede og brűka sig til mannhefnda meir enn bűsyslu. Verdur þad af at Berserkerner skulu fara med Styr, og skilia nű vid Vermund allir.

Þorbiőrn het madr, kalladr Þorbiőrn kiálke. hann *byriar Cap.* biő i Kiálkafirde[1]. ă mille Styrs og hanns hőfdu lenge deilur vered, og hafde Styr aldrei nad hefndum ă hőnum epter sinum vilia. nű þőtte hőnum vel til falled ad

[1] hoc caput cum Eyrb. Cap. 15. — *Lpz. 41* — per omnia concordat. *Begivenheden omtales i Eyrbyggja saga kun ganske kort.*

3. mann] *sål.* B, T, R; megnugann A. 6. qvedst] seigest R. 9. þvi—skylldast] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 16. feng. t. f.] *sål.* B, T, R; t. f. feng. A. 17. ă þetta] *sål.* B *og ved rett.* T; hier ă A. ă—h.] þetta reyna R. 18. giede] *sål.* B, T, R; skape A. 25. s. v.] v. s. B, T.

brúka berserkina þar til, so hann kiæme sier i gied þocka vid þá. Seger hann þeim þessa sina fyrer ætlan, og eru þeir þess allfúser. Þangad koma þeir á nottu, og beria ad dyrum, enn af þvi fólk allt var i svefne, var eige skiótt genged til dyra. skipar Styr þa ad briota upp dyrnar, og þad gióra berserkerner. Þorbiórn svaf i skála. hann vaknar vid þennann hávada, og spyr hver þar fare med slikum ospektum, og take hús á folke um nætur. Styr segest þar vera, og nú hafe hann þá menn med sier er þore ad siá hónum i augu, og nú vilie hann launa hónum margar skaprauner, og hafe þad oflenge undandregest, og sie hónum ad verda vid. Þorbiórn qvedst hverge munde flya, ne fridar beidast, segest senn komenn af fótum framm. þeir mege gióra hvad þeir gete. hann vilie taka vid epter faungum. Þorbiórn lá i lokrekkiu ramlegre. hleypur hann nú upp i sængenne og tekur sverd er þar hieck, og varde sig. Styr eggiar nú Berserkena stórum, og seger þad eige skammlaust, ad einn madur stande so leinge fyrer þeim, og vid þesse eggiunar ord verda Berserkerner óder, og briota lokrekkiuna ad Þorbirne, enn hallmæla Styr ad hann egge sig enn voge hverge sialfur nærre ad koma. Styr gengur þá fram i akafa, og sæker ad Þorbirne, og so lykur ad Styr leggur

---

2. sina] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 3. eru—allf.] lata þeir vel yfir *ved rett.* T. 5. g. t. d.] *sål.* B, T, R; t. d. g. A. 6. dyrnar] hurd R. 7. svaf] *sål.* B, T, R; hvilde A. 8. og take] *sål.* B; ad take (*ved rett. af* brióte) T; ad brióte A, ad brióta R. 12. þad] allt *tilf.* A. 13. qvedst] seigest R. hverge] hverke A. 14. af—framm] *forekommer senere i uddraget som citat* (ad *for* af R). 16. ramlegre] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 17. hann] *udel.* R. 18. varde] *sål.* B, T, R; ver A. 20. eggiunar] *sål.* B, T, R; friunar A. 22. hall-] *sål.* B, T *(ved rett.)*; á- A, R. egge sig] *sål.* B, T, R; frie sier hugar A. voge] þore R. 23. i akafa] hvatlega R. 24. so—Styr] *sål.* B, T *(ved tilf.)*; *udel.* A, R.

hann i kvidenn, so hann fellur. Gediast nű berserkiunum vel ad frammgaungu Styrs, og segiast giarnan vilia fylgia so diőrfum höfdingia. rida nű þadan og lysa vigenu. *getur um náttstade þeirra i sögunne, voru þeir* IIII. *(ad mig minner) og einn i Liaskőgum.* Koma nu heim ad Hraune, og giediast nű hverutvegge vel ad ödrum, og þyker þeim Styr godur og röskur foringe. stőd nű eige minne őtte af hönum enn adur. og þőkte ovinum Styrs hann nű allőárennelegur. lidur nu af veturenn.

Styr átte dőttur eina giafvaxta, er Asdis het. Leikner[1] sá yngre berserkurinn lagde þad i vanda sinn, ad hann sat laungum á tale vid hana, og at tafle, tők þá mönnum til ad verda margrædt um þetta. og kom þad fyrer Styr, enn hann qvad þad eingu varda, og let sem hann ecke visse, þő hann þat vel sæe. Nockrum tima sidar talast þeir vid, berserkirnir og Styr. spyr hann hversu þeim getest ad sinu hallde. Þeir lata vel yfer, og segia sier þyke hann vera höfdinge þeim til hæfes. falla þa so ord i þeirra tale, ad Styr spyr, hvert þeir vilie ei leita sier nockrar stadfestu og kvonga sig. Leikner svarar, ad eige sie þad sier fiærre. Styr spyr hvar hönum renne hugur til. Leikner svarar. þat mune hellst i hanns vallde. Styr svarar

---

[1] Halle seger Eyrbyggia Saga Cap. 16. — *Lpz. s. 45.*

---

1. Gediast] getst *opr.* A. 2. frg. Styrs] *sål.* B; hans frg. A, T, R. 3. hödfdingia] *rettet til* foringia A. 5. Lia-] Liár- R. 8. foringe] *sål.* B, T, R; höfdinge A. 10. nu] so *tilf.* B, T *(men udslettet med blyant).* 11. eina] *sål.* B; *udel.* A, T, R. Asdis] Þordijs R *og opr.* T. 19. lata—sier] segia sier lijke allvel og R. 20. tale] *sål.* B, T, R; rædu A. 22. kvonga sig] *sål.* B, T, R; kvænast A. 22—23. svarar—fiærre] seiger sier þad ecke fiarre R. 22. ad] *tilf.* B. 24. sv.*(1)*] ad *tilf.* R. hellst] mest R.

ad þö hier være nockur öjöfnudur å, þå fielle sier hann vel i gied, og mætte þad enn nü reinast betur. Styr spyr og Halla hvert hônum stande hugur til nockurar konu (ss). Halle seger þad vera. Styr spyr, hvar? Halle seger: Vermundr eigi þar svôrum ad råda, og munde þad med 'hanns adfylge takast mega. Styr tekur eingu fiærre, og fella nu þetta tal um sinn. Skômmu sidar vekur Leikner sama mål. Styr mællte til Skaps müna ertu miôg vid mitt lynde, en þess skalltu giæta, ad þü hefur ecke fie möte ad leggia. Leikner svarar. þö eg sie madur fielaus, þå kann vera eg gete unned þau verk þier til vilia, sem adrer menn få ei orkad, og med þvi möte leyst mig frå fiar tillage, enn vered þier jafnan hier epter til lids med Halla brödur minum. ått þu motstôdumenn marga, og er þier þvi þôrf traustra manna; enn þu fåer mier bölfestu nockra. Styr qvad þad satt vera, þvi sier være stort traust ad þeirra giôrfugleika, og villde hann giôra þar nockra tilraun å ådur. Þyker nü Berserkiunum eige övænlega åhorfast.

985. Um vored ridur Styr ut ad Helgafelle til Snorra. vinatta var þå göd þeirra å millum. geck Snorre å veg med hônum og ræddust þeir vid allan dagenn, enn einginn madur visse hvad þeir tôludu, edur hvada eyrende Styr atte vid Snorra. eru berserkerner miôg

---

1. være] *sål.* B, T, R; sie A. fielle] falle R. 3–4. hôn-um—konu] *ikke fremhævet ved frakturskrift og forekommer ikke i citat-fortegnelsen.* 7. fiærre] fiær R *og opr.* T. 8. um sinn] ad sinne R *og opr.* T. Skômmu] *sål.* B, T, R; Litlu A. sama] þetta R *og opr.* T. 10. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige A; ei R. 12. verk] sem þrek er i *tilf.* A. 13. få—orkad] *sål.* B *og ved rett.* T; eru ei i færum um A, R. 15. motstôdu-] övilldar- R *og opr.* T. 17. fåer] *sål.* B, T, R; få A. 19. tilr. å] raun til R. 21. Sn.] goda *tilf.* R. 24. eing-inn] *sål.* B, T, R; einge A. hvada] hvad R. 25. vid] til R.

epterleitner um konumálenn og einna mest Leikner. Styr seger, hann verdi ad syna nockurt þrekvirki ădur. Leikner læst þess albűenn, og spyr hvad þad sie. Styr mællte hier er hraun hiă bæ minum illt yferreidar, hefe eg opt huxad, ad eg villde lăta giőra veg þar um og rydia þad, enn mig hefur skort mannstyrk. nu villda eg þű giőrdir þad. Leikner seger þad þyke sier eige miked fyrer, ef hann niőte lids Halla brődur sins. Styr sagde hann mætte þad vid hann eiga. Taka nű berserkernir ad rydia hrauned ad kvőllde dags, og ad þeirre syslan eru þeir um nottena. vega þeir stőr biőrg upp þar þess þurfte, og færa ut fyrer brautena, enn sumstadar koma þeir stőrum steinum i gryfiurnar, enn giőra sliett yfer, sem enn mă siă. var þă ă þeim hinn meste berserks găngur. Um morguninn hőfdu þeir þvi lokit, er þad eitt hid mesta storvirke er menn vita, og mun să vegur æ halldast, med þeim ummerkium, sem ă eru, medan landit stendur. Skulu þeir nu giőra eitt gerde, og hafa þvi loked ad dagmălum. A medan byr Styr þeim bad, sem þeir skulu i fara þă þeir hafa afloked gerdenu, enn ad morgne skal Leikner hafa brullaup. Baded var so tilbűed: ad þar var felldur stőr hlemmur ofan i gőlfid, med einum glugga ă, sem vatninu var innum hellt. hűsed var grafed i iőrd og voru dyr fyrer þvi med sterkum stockum, og hűsed allt af nyium vidum, og hid

3. læst] segest R *og opr.* A, T. albűenn] allfűs R *og opr.* T. 5. -reidar] *sål.* B, T, R; -ferdar A. 13. fyrer] yfer R. 15. hinn meste] mikell R *og opr.* T. Um] Og um R. 16. er] og er A. eitt] *udel.* R. 17. stor-] þrek- R. vita] *sål.* B, T, R; vite A. æ] *udel.* R *og opr.* B, T. 21. enn] og R. 25. hűsed—þvi] dyr voru fyrer husenu R *og opr.* T. 26. stockum] stőlpum B *og opr.* T, *men her rettet til* stockum, *og dette ved tilf. œndret til* bialkum.

rammbyggelegasta. Skarer voru fyrer dyrunum upp ad ganga. Um morgunenn þă þeir eru ad gerdes smīdenne lætur Styr Asdise bŭa sig sem allra best, enn bannar henne ad vara berserkena vid, hvad hann hafe i răde, og ădur enn þeir hafa loked gerdenu, gengur hun burt fră husunum ă svig vid berserkena þar þeir eru ad sinu starfe. Leikner kallar til hennar, og spyr hvert hun vilie, hun svarar eingu. Þă kvad Leikner visu þessa[1]

Hvert hafit gerdr um giorfa
gang faur lidar hanga
liug vættr at mer leyiar
līnbundin fŏr þina
þviat i vetr en vitra
vángs sa ek þik gánga
hirdi dis fra husi
huns skrautliga bŭna.

Nú hafa þeir afloked þessu starfe, gengur Styr i mŏte þeim. þackar þeim med fŏgrum ordum fyrir starfed og segest nu hafa bŭed þeim bad, er þeir skule i fara.

[1] hŭn er so epter Eyrbyggia Sŏgu — *Lpz. s. 47* —, og so minner mig visan være, enn hvert hin, sem i Eyrb. epterfylger var þar, minnest eg ei.

1. Skarer] *sål.* B *og ved rett.* T; Trŏppur A, R. dyrunum] *sål.* B, T, R; hŭsenu A. 2. eru] voru R. 3. smīdenne] smīdenu R. Asdise] Þordijse R *og opr.* T. 6–7. bers.—starfe] þă burt fră bænum R. 8. vilie] *sål.* B, T, R; skule A. visu þessa] þess innehalds, ad hann hefde aldrei sied hana i vetur so skrautlega bŭna *(med udel. af visen)* R, *og opr.* T (um veturinn *for* i vetur *og med visen indført i noten), som endv. på en indskudt seddel giver verset med de i Eyrb. 2 efterfølgende efter Hraundals-Edda (AM. 166, 8vo).* 17. hafa þeir] þa þeir h. *ved rett.* T. 17—19. gengur—hafa] *sål.* B *og (ved rett.) væsl.* T (*dog* forkunnar vel *for* þeim*(2) og tilf. i marginen* med f. o.); seger nŭ Styr, ad hann hafe A, R.

hafe þeir nú þad þrekvirke unned, er sier allvel hugnest, og uppe mune verda um alla æfe. Halle er i fyrstu eige rádenn ad gánga i bad, og spyr ef eige skule fleire ganga i badstofu med þeim. Styr svarar. þad mune eige hendt ödrum mönnum ad ganga i bad ásamt slikum afar mönnum, sem þeir eru. enn Leikner vill giöra þad ad vilia Styrs. Nú setiast þeir i badstofu, og er hlemmurenn lagdr yfer, og bored griót á. dyrunum er og lokad, og bored griót fyrer sem ramlegast, enn á skarirnar er breidd blaut uxahúd. Badstofan er giörd ákaflega heit, enn þa þeir hafa seted i badenu litla stund, lætur Styr bera sem odast brennheitt vatn, og steypa inn um gluggenn. Finna nú berserkerner, ad eige er allt heillt vid þá, hamast þeir nú i badenu, og briótast á hlemmenn, sprïngur Leikner inne, enn Halle kemst út, og er hann kemur á skarernar, verdur hönum fótaskortur og fellur á húdenne, enn Styr er þar fyrer med reidda öxe, og höggur á háls hönum, so Halle liet þar lífed. Ad þessu verke unnu lætr Styr leida heim þiöra tvo tvævetra, og höggur þá, þvi þad var trúa i þá daga, ad ef so være giört, yrde ei af eptermálum. Spurdest þetta vida, og ræddu menn misjafnt oꝼ vig þeſſe (*ss*). Skömmu 985. sidar gipte Styr dóttur sina Snorra goda, og vard hann vid þær teingder traustare móte óvinum sinum.

---

1. all-] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. -vel] *udel.* R. 5. mönnum] *sål.* B; *udel.* A, T, R. 9. er og] so *tilf.* R *og opr.* T. 9—10 ramlegast] rambiggilegast R. 10. skarirnar] *sål.* B *og ved rett.* T; tröppurnar A, R. 12—13. bera—gluggenn] hella storum inn um gluggann brennheitu vatne R. 16—17. skarernar] *sål.* B *og ved rett.* T; tröppurnar A, R. 20. þiöra] *Ordet mangler* »ss«, *men er fremhævet og forekommer i citatlisten.* 23. ræddu—þeſſe] *Hele sætningen (med forandret ordstilling) forekommer i ordlisten, men kun* oꝼ—þeſſe *fremhæves i teksten.* Skömmu] Litlu T, R.

yriar Cap.

Nū vaxa so metord og yfergangur Styrs ad flestum stōd mikell ōtte af. Þōtt hann vægе menn, bætte hann eingu, og urdu flester so ad lāta vera sem hann villde, þvi einge feckst rettur yfer hȯnum. Stōdu marger rīker menn ad hȯnum, viner og māgar, so fāer þordu ad veita hȯnum nockrar til giȯrder. Madur het Einar (*mm*). ā hann talde Styr nockrar saker, og liet dōmendur dæma sier stōrar fiebætur. Þesse madur atte Akur eyar ā Breidafirde. slō Styr ā þær eigu sinne, enn einge mællte ā mōte. flude madurenn af būe sinu, og duldest um sumared hingad og þangad i Breidafiardar eyum. Um veturinn fōr hann ūt ā myrar, og skaut Þorhalle ā Iȯrfa skiōle yfer hann og annar bonde þar nālægt ā Iarngerdarstȯdum (*mm*). hielldu þeir hann til skiptes um veturinn. enn um vorid epter villde hann flytia sig sudur til Borgarfiardar, og hafde einn edur tvo hūskarla med sier og faeina klyfia hesta. Styr hiellt spurnum fyrer þessu, og reid heiman vid nockra menn, og vard vis hvar hann hefde vered um nōttena. reid hann epter hȯnum upp frā bæum, og sā ā einum litlum hālse til manna undan sier, enn þā þeir urdu varer vid epterreidena, foru þeir af almennings vege, enn af þvi þeir foru med klyfia hesta, enn hiner ridu lausu, og ȯrt ā epter, bar brātt saman med þeim. Liet madurinn hūskarlana undanfara, og meinte Styr munde helldur epter þeim rīda, enn Styr þeckte mannenn og snyr af brautenne eptir hȯnum. þar var myrlende er þeir hittust, so ei vard greidrided. Styr spyr hvad vallde þessu fyrertæke hanns ad flytia sig ūr bygdum,

---

3. u. fl.] *sål.* B *og ved rett.* T; fl. u. A, R. 4. einge] eingenn R. Stōdu] og *tilf.* A. 10. einge] eingenn R. 14. Iarngst.] *Nogen gård af dette navn forekommer ikke i disse egne.* 18. vid] med R. 24. og] *udel.* B. 26–27. mannenn—hȯnum] *sål.* B *og ved rett.* T; hann A, R.

edur þvi hann hafe fyrer sier dulest. hinn svarar ad flestum sie kunþugur ofse hanns og yfergångur, og hafe hann skiled margann vid lif, sem hann hafe lagt minne þyckiu å. Styr seger hann bere sðk å bake sier med þessu fyrertæke, og hafe hann nőgar saker til ad drepa hann, og þess eyrendis sie hann komenn. Madurenn hleypur af hestenum, og vill taka til főta og renna undann, en þad vard torsőkt, þvi myrin var blaut, og fell hann i henne, enda voru hiner fleire er eptersőktu. verdur þad skilnadur þeirra ad Styr vegur hann þar, dysiar, og lyser vīgenu sidan. þå qvad Styr visu *i hverre hann segest nű hafa veged 33. menn (ad visu, edur 36. þő minner mig ad hid fyrra stæde i sðgunne) sem hann hefde eige fiebőtum bætt, og so vard um þetta vig.*

Af Þorhalla.

Nű telur Styr fullar saker å þå båda, Þorhalla og *byriar Cap.* hinn, er hallded hafa ådurgreindann mann. åttu marger hlut þar ad til fridstillingar. verdur hinn bőndinn fyrer fiår űtlåtum, en af þvi Styr þotte Þorhalle hafa ått hier meira hlut i. þå krefur hann af hðnum meire bőta. giðrest så same å måle þeirra, ad Þorhalle skal standa hðnum kost, þå hann vill hiå hðnum gysta, hvert sem hann fer frå edur til, edur hvad marga menn sem hann med sier hefur. heiter Þorhalle þessu, þvi hðnum leitst þűngt ad etia kappe vid Styr. lida nu nockrer timar ad so fer framm, enn Styr þottest hafa þeim i veitt, þad er hann liet þa līfe hallda.

---

1. svarar] seiger R. 15. *I citatlisten opføres et* ðæll, *som ifg. forf. skal angå denne Einar.* 18. hafa] hðfdu R. 20. St.] at St. B. 23. kost] *sål.* B, R *og opr.* T; fyrer koste A *og ved rett.* T. hann] *sål.* B, T, R; Styr A. 26. nockrer timar] *sål.* B, T, R; nockur missere A. 27. fer framm] *sål.* B *og ved rett.* T; stendur A, R. 28. þad er] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R.

rriar Cap. Þau tidende giòrdust eitt haust, ad midur heimtest af fiòllum enn vant var, þo vandlega være leitad. Kendu menn þessar illar fiarheimtur ûtelegu þiôfum, nema ef einhverier være i bygd þeir er þessu ylle, enn þad vard þô ei uppvîst. Styr var þar mestr Sveitar hòfdinge, og sette hann þau lòg med fremstu bændum, ad hver madur skyllde eitt audkenne brûka â fie sinu, og sijna nâgrònnum sinum. Sumared epter ber so vid eitt sinn ad von er â Styr til Iòrfa. Þar var einn alenn hrûtur, sem â sumrum gekk i tòdum og tûnum, ômarkadur, þvi hann var alltid heima vid bæ, og geck eige med òdru fie. hann var glettenn vid vinnukonur, og spillte opt miôlk þeirra, lògdu þær til hann være slâtradur, ad fagna Styr med, þvi hann var vel feitur. Þad þotte hende næst og â þad fellst hûsfreya, sem (*mm*) Þorgerdur hiet. var nû so giòrt. Styr kemur, og gister þar um nott, er hònum giòrdur gôdur beine sem vant var. ad morgne, âdur Styr vill burt, ganga þeir til dagverdar. er nû slâtred af hrûtnum bored framm. og fylgde þar hòfuded med. og þâ þeir sitia ad bordum, tekur einn Styrsmanna hòfuded upp, og seger þetta sie geisefeitur saudur. Styr lîtur til, og skodar hòfuded og mæler: þetta er furdumikid hòfud, edur synest òdrum sem mier, ad eckert er audkenne â eijrum, þeir segia so vera. Styr mællte. veitstu þad eige Þorhalle, ad vier sveitarhòfdingiar hòfum i lòg sett, ad hver madur hafe eitt mark â fie sinu, enn þetta er ômerktur saudur. Þorhalle qvedst þad vel vita, enn seger ad saudur þesse hafe genged heima i tòdum,

---

1. Þau—giòrdust] *sål.* B, T, R; Þad bar til nylundu A. 2. vant] vande R *og opr.* T. 4. þeir] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 6. hann] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 9. â Styr] *sål.* B, T, R; Styrs A. 12. vinnu-] grid- *ved rett.* T. 17. beine] greide R *og opr.* T. 18. ad morgne] um morguninn R. 19. dagverdar] matar R *og opr.* T. 25. eijrum] eyrunum B. vera] er B, T, R (ad so er). þad] *sål.* B, T; *udel.* A, R.

sidan hann var lamb, og hafe menn þvi eige hirdt ad leggia mark å hann. Styr mællte. ad samt hefde hônum bored ad syna hann någrônnum sinum, so þeir bere vitne hier um. Þorhalle seger, ad hverke þeim nie ôdrum sie þad dult, þvi saudurinn hafe helgad sig hanns eign, þar hann hafe heima vid bæenn genged fyrer allra augum ô åtaled. Styr seger ad þad hæfe þô ei at bændur kaste ordum Sveitar hôfdingia under fætur sier so gålauslega, og hafe hann opt eige låted minne saker ôhegndar. Þorgerdur kemur ad i þessu, og seger ad þad sie ôjôfnudur stôr, ad Styr kenne bonda sinum þiofnad, og laune þannen godan greida, sem menn hanns hafe optsinnis illa þeged. verdur hûn ôdamålug miôg, enn Styr svarar fåu, enn safnar reide, og seger hann mune eige lida bændum lagabrot ôrefsad, og so kunne hier ad verda. Skiliast þeir sidan, og likar hverutveggium allilla.

Nû huxar Þorhalle um þetta mål, og þyker þungs ad von þar sem Styr å hlut ad. magar og frændur hanns voru i Borgarfirde. Fer hann sudur um hausted seint, og spyr þå råda Kleppjarn, Illuga svarta og Þorstein Gislason mag sinn. Þeir råda hônum ad færa sig burt ûr heradenu, og sæta eige leingur ålôgum Styrs, þvi eige mege vita, nema hann byde liftiôn af hanns vôldum. og biôda þeir hônum þangad sudur til sin, so hann

2. leggia—å] *sål.* B *og ved rett.* T; marka A, R. 8. at—kaste] *sål.* B; bændum ad kasta A, T, R. 9. so] *udel.* R. opt] *sål.* B, T, R; optsinnes A. 11. sie—stôr] ojafnt hafest þeir ad, Styr og bonde sinn *ved interlinear-tilf.* T. 12. sinum] um *tilf.* R *og opr.* T. 13. opts.] *sål.* B, T, R; margopt A. 15. ôrefsad] *sål.* B *og ved rett.* T; ôrefst *ved rett.* A; ôstraffad R. 17. hverutv.] badum *ved interlinear-tilf.* T. 18—19. þungs ad von] *ikke fremhævet, men må svare til citatlistens* honum var þûngs af von; ills *for* þungs R *og opr.* T; eins *for* ad *opr.* T. 19. å—ad] *sål.* B *og ved rett.* T; er A, R. 22. hm.] til *tilf.* A *og opr.* T. 23. b.] i b. R. 24. hann] ef hann R. 25. þeir] *udel.* A, R *og opr.* T.

sie óhulltare fyrer Styr, og skule hann flytia sig ad vore. Þetta bod þeckest Þorhalle, og þyker allgott rád. fer heim til sin vestur, og lætur ecke á þessare rádagiörd bera, og lidur nú so af veturinn. Vored var kallt og vindasamt, og vída hardt mille fólks. var þvi illt til hesta, og komu grös seint upp. lætur Þorhalle eckert á sinu áforme bridda, og bídur framm til þings, þar til Styr er ridenn heimann, og vill þá flytia allt sitt sudur, enn Styr fær þó niósner her um. Nú spyr Þorhalle ad Styr er heimanfarenn, og her um epter tvo daga *(ad mm)* tekur hann sig upp, og flytur nú fyrst búsgögn sin hefur hann medferdes IX klyfiada hesta, og einn húskarl med, sem Ingialldr het. ætlar hann i næstu ferd ad flytia sig alfared med konu og börnum. Styr hefur fenged grun af fyrerætlun Þorhalla, snyr af vege sinum, og setst i veg fyrer hann sunnann i heidarbreckunum, þar hann veit ad leid Þorhalla liggur um. Styr reid vid fimta mann. Nú kemur Þorhalle med húskarle sinum vestan af fiallenu ofan i breckurnar. húskarlenn var betur skygn enn Þorhalle, og segest siá þar menn i einne brecku, og segest ugga, hvert allt mune trútt, og mætte vel ske ad her være Styr. Þorhalle segest vera fyrer þvi óhræddur. Þá þeir koma nockru nær, segest Ingialldur þeckia ad þetta er Styr, og mune hann hafa eitthvad illt i sinne, þar hann hage so ferdum sinum, og telur besta rád, ad þeir snúe aptur, þvi þó þeir hafe hesta lúnare, þa meige enn vel takast ad rída undan þeim vestur af fiallinu, og þá verde þeim nog til mannastyrks.

3. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige A, R. 3—4. þessare r.] *sål.* B *og ved rett.* T; þessu A, R *og opr.* T. 7. s. áf.] *opr.* þessu T. þings] *sål.* B, T, R; alþings A. 16. snyr] snyst R. 25. hann] nú *tilf.* A. 26. telur] *sål.* B *og ved rett.* T; seger þad sie A, R. 27. hafe] *sål.* B, T, R; hefde A. 29. vestur] nordur R.

Þorhalle vill þad eige, og segest alldrei skule so hræddur ad hann renne undan mônnum, þő fleire sieu, og binde so med hrædslu saker ad siălfum sier. vite hann ·ei helldur, ad hann hafe giòrt þær saker vid Styr, ad þess sie verdar, ad hann leite epter bana sinum. Ingialldr vill samt til baka rída, þvi hann hafe skiőtare hest, og afla sier manna, ef þeirra kunne ad þurfa, sem sier synest, og vidskipte þeirra yrde ei so skiőt. Þorhalle seger hann mege þvi răda, þvi ef Styr hafe víg i hug, mune hann epter sier sækia helldur enn hônum. rídur nű Ingialldur til baka þad hradast hann getur, enn Þorhalle rekur ăframm hestana sina leid, og lætur sem hann verde þeirra eige var. Þegar þeir siă Þorhalla, skunda þeir ă hesta sina, og rída i veg fyrer hann. mætast þeir Styr og heilsar Þorhalle hônum vingiarnlega. Styr spyr hvad vallde þessum tiltektum hanns, er sier litest hann vilie flytia sig űr heradenu? Þorhalle segest þvi siălfur răda, þő hann leite sier betre bőlfestu, enn qvedst ei kunna skil ă þvi at hann mæter Styr hier. Styr segest so hafa tilætlad, ad þeir fyndest hier, og ad þad yrde fundur þeirra hinn seinaste. Þorhalle segest ei vita sig hafa þad til saka giòrt, ad hann þurfe ad banna sier leid sina, og eige vænte hann þess, ad hann sitie epter life sinu. Styr mællte. ad so mintest hann seinasta vidtals ă Iorfa, ad eige þylde hann hônum Lagabrot, edur nockra skapraun vid sig, og sie nű eige annar kostur enn veria sig. Þorhalle qvedst eige flyia mundu. Sækia nű menn Styrs ad hônum i ăkafa enn Styr gefur

7. þeirra] *sål.* B, T, R; þeir A. 8. og] ef *tilf.* B. 10—11. h. e.] enn ei R. 13. þ. e.] e. þ. A. 17. er] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R. 20. at] *sål.* B, R *og ved rett.* T; *udel.* A. mæter] *sål.* B *og ved rett.* T; mæte A, R. 25. seinasta] seinustu T, R. 26. vidtals] vidtekta R *og opr.* T. 27. annar] *sål.* B, T, R; annars A. 28. qvedst] *sål.* B *og ved rett.* T; segest A, R.

sig eige ad. verst Þorhalle vasklega og veiter þeim mörg sår, enn verdur åkaflega mödur, þvi madurinn var vid alldur. gengur so nockra stund, ad þeir sækia enn vinna hann þo eigi, og verda aller moder. kalla þeir ad Styr ad hann kome, og sitie eige hiå enn selie sig i hættu. hleypur nû Styr ad, og skiptast þeir ei mörgum höggum vid ådur Styr höggur med öxe aptan i höfud Þorhalla, og feller hann þar. rídur þadan burt sem skiötast, en lætur reka alla hestana heim ad Hraune, og fer leid sina til þings, og giörer ecke ord å þessu. Frettest þetta nockru sidar um sumared i Borgarfiörd, og þötte vinum og mågum Þorhalla sier nærre höggved og fara stor ord frå þeim um hausted. enn þå Styr heyrir þad, qvad hann visu, i hverre innehallded var ordtæked: eigi verdr þat allt at regni er röckr i lopti, og so munde fara um hötaner Borgfirdinga.

byriar Cap. 1000. I þann tima giördust þau göd tidende å lande hier, ad forn trûa var nidurlögd, enn retter sidir upptekner. letu þå marger riker bændur byggia kyrkiu å

1. eige] ecke B. 2. enn v.] v. hann nû R. 3—4. sækia—og] vinna hann eige enn R *og opr.* T. 4—5. k. þ.] *sål.* B, R; Þå k. þ. A; K. þ. þå T. 7. vid] B, R *og ved tilf.* T; *udel.* A. 8. Þorh.] (helldur enn leggur hann i kvidenn) *senere tilf.* T. þadan] strax R. 9. sem sk.] *udel.* R. 10. ecke] eige R *og opr.* T. 12. Þorh.] hanns *ved rett.* T. 13. um h.] *slettet* T. 15—16. eigi—lopti] *sætningen er fremhævet, men mangler* ss; *ordene* i lopti *mangler i citatlisten og* R. *Ud for dette har i marginen* A „heyrer til supra", *men overstreget med blyant. I* T, *hvor samme overstregede marginalnotits forekommer, er hele stykket* Frettest—Borgfirdinga *(l. 11—17) sat i skarpe klammer og har været erstattet ved* Fretta menn þetta eige fyr enn komed er af þinge, höfdu Borgfirdingar rådagiörder um eptermålenn, enn af þvi metord Styrs geysudu so hått, vard ecki þar af (*opr.* af þvi), og fell þvi nidur ad so bǘnu, *men dette er senere slettet og med blyant ud for den opr. tekst tilf.* stande. *Sml. s. 3.* 19. upp-] vid R.

bæ sinum. þeirra einn var Styr, og let hann kyrkiu reisa under Hraune. Su var trua ă þeim timum, ad sa er kyrkiu let giòra, ætte răd ă so mòrgum mònnum ad kiősa til himnarĭkes, sem marger giætu staded innan kyrkiu hanns[1]. Þorhalle let tvò bòrn epter sig, het annad Gestur, enn annad Aslaug. voru þau bæde űng þă fader þeirra var veigenn. vard þvi eige ad epterműlum, og lĭda nu so timar. Gestr var smăr vexte og seinþrotska, og þőtte þvi mònnum litel þreks von ad hònum. Kom nű sa bonde ad Iòrfa sem Þorleikr het, og hiellt hann samt uppe gystingu vid Styr. őx þar Gestr upp med hònum. Epter nockur missere ber so vid, ad bændur tveir i Borgarfirde sunnan Hvĭta, verda missătter af hestagaungu. hiet annar Halldor er biő ă Feriubacka, hinn hiet Hòskulldur *(ad mm)* er biő ă næsta bæ. hestar Halldors gengu opt i hògum Hòskulldar, og eitt sinn er þeir hòfdu giòrt þar nockurn usla, vard Hòskulldr afarreidur, og hliőp heim ă bæ Halldőrs og illyrdtest vid hann, var vid siălft bued þeir mundu beriast, enn Hòskulldur drepa hestana, þvi þeir genge sier til őhelges. Styr var mikell vinur Halldors. hann skaut þessu mäle under hanns giòrd, og þvi samþycktest hinn. Sender Halldor bod vestur Styr vin sinum um hausted, ad semia þessa deilu þeirra ă millum. Styr segest koma

[1] Conf. Eyrbyggias. Cap. 34 — *Lpz. s. 92.*

1. og] *udel.* R. 2. under] *sål.* B *og ved rett.* T; ad A, R. þ. t.] *sål.* B, T, R; t. þ. A. 5. sig] *udel.* T, R. . 6. v. þ.] þ. v. A. 8. timar] framm *tilf.* A. 9. og s.] *udel.* R. 11—12. og—Styr] *udel.* R. 14. sunnan] *sammenhængen forudsætter* vestan (ɔ: norðan). 16—17. gengu opt] hòfdu geinged eitt sinn R. 17. eitt—hòfdu] *udel.* R. 18. Hòsk.] hann af þvi R *og opr.* T. 19. illyrdtest] deildi R *og opr.* T. 22. mikell] *udel.* R.

vilia, enn verda þő ad bida þess ad vatna vexter mīnke og isa legge. Fer hann nű ad heiman um veturnætur, fylger hŏnum Þorsteinn sonur hanns, sem þä var fullordenn ad alldre og nockrer menn fleire, gister hann ä Iŏrfa, sem hann var fyrre vanur þä hann fer sudur um. tekur Þorleikur vel vid hŏnum, og yfer bordum mællte hann. Þad virdest mŏnnum þű hafer fyrer litlar saker veged Þorhalla. stőd hann þier jafnan fyrer koste, og vissu aller, ad sű sŏk er þű fellder ä hann, var af einfelldne hanns enn eingre tilverknan. nű eru her bŏrn hanns űng og munadarlaus epter. være þvi hŏfdingskapr ad hugga þau i nockru. Styr segest vilia siä sveinenn. er hann nű leiddur fyrer Styr, og lītst hŏnum sveinnenn smär i augum sier, og ővænlegur til hefnda. Styr mællte. eige hefe eg bætt vīg min hingad til dags, og verdur þad nű hid fyrsta sinn, sem eg þat giore. i sumar sŏgdu gridkonur minar þar vera hrűtlamb eitt, grätt ad lit, ullar rīad, er eige villde þrīfast. nű synest mier þad riett äkomed ad sveinn þesse hafe lambed i fŏdur giŏlldenn. enn eige mun hann frekara af mier fä. Þorleikur mællte. Þetta er hverke gődmannlega nie hŏfdinglega mællt, og hefde eg annarra orda vænt af þier. er sveinenum litel huggun i þessum svŏrum. Styr bidur hann ad þegia, og seger hŏnum mune hendtast ad skipta sier ecke af þessu, mune so hliőta ad standa sem hann mællt hefur. Þorleike þyker rädlegast ad fella þessa rædu. Ridur nű Styr þadan sudur a leid, enn er von hann mune þar gista, þä hann fer heimleidis. Kemur hann ä Feriubacka til Halldőrs vinar sins, og semur med þeim

7. hann] Þorleikur R *og opr.* T; til Styrs *tilf.* A. 17. sem] ef R *og opr.* T. 25. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eige meir A; ecke m. R. 28. von] til vonar *ved rett.* T. 29. K. hann] *sål.* B, T, R; K. Styr A.

Hôskullde hestadeiluna botalaust. lætur Hôskulldr so standa, enn Halldőr gefur Styr ad skilnade gődann hest grăaun, er þeir Hôskulldr hôfdu mest um deilt, og skiliast þeir med vinăttu. fer Styr leid sina vestur.

Af vigi Styrs.

Geſtr ſitr nu hugſi um ſitt mal *(ss)* var hann litell ad vexte og frăr ă fæte. geimde hann fiăr főstra sins. dag þann er von var Styrs ad sunnan, sat hann ad fe og skepte ôxe sina. vard þă sa vidburdur, ad blőddropar nockrer fellu a skapted. hann qvad þă visu. kemur hann heim sidan og hitter systur sina ute, og seger henne fră. hun seger, sier þyke likast ad einhverium tidendum gegne, og villde hűn þad kiæme nidur i maklegum stad. hann qvad enn visu. Þă þau eru þetta ad mæla. ber þar menn ad garde. eru þad Styr og fylgdarmenn hanns. hôfdu þeir vôknad i Hytaraa *(ad mm)* enn Styr haꝼde ſkuadan*n* heſt *(ss)* og var þvi eige votur. Frost var um dagenn. var þeim beine giôrdur, dregnar af þeim brækur og skőklæde og kyndur elldur upp. Styr sat vid elldenn. Þar hafde vered hôfd sodning um dagenn, og stődu hitukatlar utar ă golfenu, sem sod var i. Aslaug syster Gests rekur þar i brækurnar og ber ut ă vegg. Elldahűsed var so lagad, ad handradar voru innan veggia, so gănga matte ă mille þeirra og veggianna ă bake mônnum. tvær dyr voru ă husenu. Lău adrar űt og voru þad laundyr. Fôrunautar Styrs segia, ad sparadur sie elldevidurenn. hleypur Gestur űt og

byriar so Capitulann.

2—3. gődann—deilt] hestana R. 4. f. St.] enn St. f. *ved rett.* T. 9. ad] hiă R. vid-] at- R. 11. hann] *sål.* B; *udel.* A, T, R. 12. henne] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 13. hűn] ad *tilf.* T. 18. eige] ecke B. 21. um dagenn] *sål.* B, T, R; dagenn sama A. 23. Aslaug] Þorlaug T, R, *og opr.* A, B.

sôpar saman þvi elldevidar sorpe er hann finnur. ber inn fullt fang, og kastar ôllu â elldenn, og jafnskiott ôdru fange. lystur þâ upp miklum reyk og svælu i hûsenn. hleypur Gestur þâ i handradana kring â bak til vid Styr, og hôggr med ôxe af ôllu afle i hôfud
1007[1]. hônum, bak vid eyrad hægra megenn so i heila stôd, og mællte þar launade eg þieꝛ lambed graa hleypur ut laundyrnar og skeller i lâs, enn Styr hnîgur framm â elldenn. hleypur Þorsteinn under hann. og þâ hann sier ad hann er hôggvenn til bana og ôrendur, hleypur hann ût og þeir aller saman epter Geste. Gestur rennur undan allt ad Hytaraa. aenn var rend og rann i streng â mille, enn med þvi Gestur var frâr, þa stôckur hann yfer ana. Fôru nautar Styrs komast sumer â midia leid, og snûa heim aptur. Þyker þeim illt ad etia berum fotum vid klakann, enn Þorsteinn rennur allt ad anne. stendur Gestur ôdrumegenn og varnar hônum yfer ad komast. sier Þorsteinn ad fiandmadur sinn stendur hinu megenn og vofer yfer hôfde sier. er þar vogun til ad râda. hitt er og hætta ad hlaupa â ana og snyr vid þad aptur. Enn bonde læste Styr i hûse medan þeir elltu Gest þar til Snorre kiæme

[1] Þvi þad er epter þessare Sôgu seint um haustid. enn Eyrb. S. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — og annalar setia vig Styrs 1008. þvi þar er ei skijrara ad orde komest, enn þad hafe vered um veturinn (þad var hid seinasta ared, sem Snorre biô ad Helgafelle, videatur Eyrbs. l. cit.).

2. fang] sitt *tilf.* A. 3. og svælu] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 5. til] *udel.* R. 7. þar—graa] *uden* ss *og ikke optaget i citatlisten* (grå B, R). 8. hnîgur] fellur R. 9. hl. Þ.] Þ. hl. A. 10. hann*(2)*] *ved tilf.* T. 11. saman] *sål.* B *og ved rett.* T; åsamt A, R. 14. yfer] um *tilf. opr.* T. 18. yfer] þar yfer R. 19. hinu] *opr.* ôdru T. 20. og] ad *tilf.* A. 21. og .. vid þad] *udel.* R. 22. medan—Gest] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 25. er] *udel.* A.

og sæe sär hanns, epter þvi sem lög sögdu. og fengu þeir hann eige. voru þä send bod Snorra sem skiötast, hann kom. nefnde votta ad Särum Styrs og biö um lïked. fer sidan þadan, og kemur ad kvellde til bönda þess er Snorre hiet, og biö i Hrosshollte, sagdest hafa med lik ad fara og bad um greida. hönum var veittur hann epter faungum. liked hafde dregest nockud ofan i Haffiardarä, og vöknad til höfudsens. var þvi kyntur elldur upp ad þurka þad. Snorre bad folk ad hafa kirrt um sig um nottena. Bonde ätte dætur tvær. het önnur Gudridur. hun var XVI. enn hin XIV vetra. þær hvildu bädar i einne reckiu. Þä fölk var allt i svefne og gödur time af nöttu, tök þeirre elldre so mjög ad öröast, ad hun brautst ä hæl og hnacka. hin spyr hvad velldur. hün seger ad hün hafe heyrt miked sagt af Vigastyr, enn alldrei sied hann, medan hann var ä lïfe. nü sie sier a eingu meire fysn, enn ad siä hann, hin svarar: hun skule eige mæla soddan heimsku ad vilia siä hann nü daudann, er mörgum stöd mikell ötte af i lïfenu, og bidur hana hætta þessu tale. Litlu sidar vekur hun sama mäl, og tekur nü meir ad ökyrrast enn fyrre, segest alldrei fä betra fære ad siä hann enn nü. hin yngre vill hamla sem fyr. enn sü elldre rædur meira. Fara nü bädar ä fætur. rædur sü elldre ferdinne, enn hin fer epter. Styr var rifadur i hüd, enn lïked hafde dregest ofan i äna um dagenn, og var þvi sprett frä höfdenu. elldurenn var ütbrunnenn og glædur epter. var liöst hid efra um hüsed enn dymt hid nedra. Þær gänga hliödlega inn i elldahüsed, og stilla nü hægt þangad sem Styr liggur, og skygnast nü sem

4. ad kv.] um kvöllded R. 6. bad um] beiddest A. 8. þvi] *udel.* R. 19. mikell ötte] miked ofbod R. 20. þessu tale] þessum tölum *ved interlinear-tilf.* T. 24. meira] *sål.* B, T, R; meir A. 26. þvi] *udel.* R. 28. um hüsed] i hüsenu R.

best ad hönum. og var sű elldre nær göngulare. Synest þeim þă Styr risa vid i hűdenne og kveda visu *(þad var stirdt qveden og æde draugaleg dröttqveden visa, alls őlik þessare sem menn hafa um hönd:* horfin er fagur farfi etc. *enn þő var sama meining fyrst i henne, og var þar nefndur* litr *enn eigi* farfi, *nefnde þar* i blæiu heim, *edur þvilikt, og eige bydur hann henne þar i ad kyssa sig, helldur seger, ad hűn mune innan skams byggia med sier* molldbűaheim, *edur þvilikt, þad var seinast i henne).*

Snorre vard var vid ad einhver var ă főtum, kipper fliőtlega sköm ă fætur sier, og gengur ut til elldahűssens, ad forvitnast um hvad þær hafest ad. enn þegar hűn heijrer visuna, bregdur henne so vid, ad hun æper hăstöfum, og hleypur i făng Snorra. koma menn ă fætur og hallda henne. er hűn þă so ær

---

5. s. m.] þad sömu meiningar R. 9. innan skams] skiőtt R. molldbűaheim] *sål.* B *og ved rett.* T; i m-heime A, R. 10. þad] og þ. A. 2—10. *Den af forf. nævnte vise, som folk* hafa um hönd, *kendes fremdeles på Island. I F. Jónssons (Johannæi) Hist. ecclesiast. Isl. II, 373 anføres versets 2 første og 2 sidste linjer. En fri bearbejdelse af Heiðarvíga saga fra c. 1800 (AM. 278, 8vo) gengiver den hele, og selv har jeg fået den mundtlig meddelt på Island. Også i Ísl. Þjóðsögur (I, 242) forekommer verset, men knyttet til et navnløst genfærd under andre forhold. På grundlag af AM. 278 lyder den:*

Horfinn er fagur farfi,
forvitin sjáðu litinn,
drengur i dauðans kengi,
drós hefur hvarma ljósa.
Hildar plögg voru höggvin,
háðeg valþing bráðan,
kar er á kampi vorum,
kystu mær, ef þig lystir.

[Horfinn: Farinn *medd.;* dauðans kengi: dauða genginn *medd. og IÞ. (med var.* dauðans gengi); hefur: sjáðu *medd.,* skoða *IÞ.;* hv. lj.: hvarminn ljósa *IÞ. (med var.* farfann ljósa *og* hvarma ljósin); voru: eru *medd.;* háðeg: þá h. *IÞ. (med var.* háðum vér); valþing bráðan: orrustur báðar *medd.;* v. áður *IÞ.;* kar: *sål. FJ.,* kur *278,* kám *medd. og IÞ;* á: í *FJ.;* kampi vorum: *var.* Kára vörum *IÞ.;* þig: *udel. FJ.*].

ad IIII hafa fullt i fänge ad hallda henne. linte hűn alldrei af őpe og umbrotum alla nőttena, þar til under dag, þă deyr hűn. Snorre seger vid bőnda, ad nű sie verr launadur greidenn enn hann villde, og kvedur þad eige sina skulld, þo sier hafe eige hlidt vered. bonde svarar ad hann hafe einga skulld i, þőtt so illa hafe tiltekest, helldur sieu þad őskȯp dőttur sinnar. Snorre byst burt hid hradasta, og fer ăleides med liked. tekur þă ad giȯra mikla sniődrifu ă mőte þeim med froste, og þă ă dagenn lïdur, tekur lïked ad fara illa ă hestenum, og snűast ȯfugt. giȯrest þad þă so þűngt, ad þeir koma þvi eige lengra enn ad eydehűsum nockrum ă melhollte einu, og þar bera þeir griőt ad þvi og disia. fara þar epter leid sina, og er ei annars geted enn þad geinge greidt. Um vored, þă uppleyser sniő, fer Snorre epter likenu, og er þă allt tidendalaust i þeirra ferd. er þad jardad ad kyrkiunne under Hraune er Styr hafde sialfur giȯra lăted. enn nockrum tïmum þar epter þă kyrkian brann, voru bein hanns upptekenn og flutt ad Helgafelle.

byriar Cap.

Nű frettest vïda vig Stijrs, og þijke·· mȯrgum mikels um verdt, ad Gestur so űngur madur, er alldrei hafde fyr vïg veiged, skyllde hafa vogad soddan stőrræde, vid slikann ofsamann er Styr var i lifenu, og mȯrgum stőd ogn af, og þőkte þetta miȯg hafa fared ad mălavȯxtum. Nű er þad ad segia fră Geste, ad

1. ad hallda henne] *sål.* B, T, R; med hana A. 2. umbrotum] kalle R. þar] og þ. R. 8. hrad. og fer] snar. og fara R. 12. eige] *sål.* B, T, R; ei A. enn ad] er þad hiå R *og opr.* T. 13. nockrum—einu] einum R. 14—15. er—greidt] geingr þeim greidt heim R. 17. er] *ved rett.* var T. under] ad R *og opr.* T. 19. tïmum] tïma R. kyrkian] sű kyrkia R. 20. *I et vistnok fra Helgafells kloster stammende obituarium angives som Víga-Styrs dødsdag 2. november. Se Íslenzkar ártíðaskrár s. 87.* 23. fyr] *udel.* R.

þeir Þorsteinn skilia þar vid ána. rennur Gestur sudur á leid til Borgarfiardar, og kemur ad Mel, sá hiet Halldór er þar bió, enn kona hanns var náskylld (kanske fodursyster Gests). Halldor spyr þvi so vïke vid ferdum hanns. Gestur greiner allt af vïge Styrs og bidur hann lidsinnes. Halldor bregdst stórlega reidur vid, og skipar hônum ad dragast burt frá sinum augum hid skiótasta, og eige sie hônum ad vænta lids hiá sier, er so miked óhappaverk hafe unned, ad drepa Styr slïkann hôfdingia. enn kona hans leggur bestu ord til vid bónda sinn. Gestur verdur fár vid, og meinar hann mune þeinkia sem hann talar, en þad var þo reyndar eige. er Geste fengenn hestr á laun, og nú þyker hônum betrast hagur sinn, ad hann er komenn á hestbak. ridur nú þadan á leid til Borgarfiardar slikt er hann má, og hefur eige marga náttstade adur hann kemur sudur yfer ána. kemur hann sïd um kvelld ad bæ Halldórs, og drepur á dyr. Þar kom húskarl út. Gestur bidur hann ad kalla Þordise konu Halldors á tal vid sig. hun var systrunga Gests. hún gengur út og kenner eige Gest i fyrstu. Gestur seger henne hvad hann á um ad vera, og i hvada vandrædum hann sie staddur. hún seger hônum skule til reidu sin hiálp, en hún sie uggande, hversu bonde sinn verde vid, þvi hann hafe vered vinur Styrs, enn vilie þó freista hvers hún fáe vid hann orkad. lætur Gest vera i útebure um nottena, so eingenn

2. Mel] Melum R. 3—4. náskylld—syster] *sål. ved senere tilf.* B, T; syster R *og opr.* B, T, A (*i* A *rett. til* fodursyster). 4—5. v. vid] vidvijke R. 5. greiner allt] seiger hônum frá R. 6. bregdst] verdur R. 7. skipar—ad] seiger hann skuli R. 12. meinar] ætlar R. þeinkia] meina R *og opr.* T. 15. þadan] *udel.* R. 20—21. hun—Gests] *ikke fremhævet, men opføres i citatlisten.* 21. gengur] kemur R. 26. freista] reina R.

veit af nema hūn og hūskarlinn. Þordis stendur snemma upp um morgunenn, ādur enn Halldōr. lætur hūn allblidt ad hȯnum, hann mæler ad eitthvad mune under þessu blidlæte būa, og mune hūn vilia bidia sig einhvers. hūn seger ad so er. og ef hann lāte þessa bōn epter sier, vilie hȯn i ȯllu gedþægia hȯnum sem hūn getur. seger ad frænde sinn Gestr sie þar komenn, og leite hanns lidsemdar, og seger hann hafe veged Styr i hefnd epter fȯdur sinn. Halldōr verdur ōdamāle, og seger, ad ef hann fāe fest hendur ā hȯnum, skule hann eige līfs frā sier komast, er slikt ōdādaverk hafe giȯrt ad drepa vin sinn og mesta hȯfdingia. Þar mātte ganga i kringum innanveggia allt hūsed, og hiengu tiȯlld fyrer sængenne. Gestur stendur ā bak vid tiallded ad hȯfde hȯnum, og heyrer alla þeirra vidrædu, og qvedur þa visu þeirrar meiningar, ad hann være būenn til ad leika vid hann sem Styr og riōda badar kidur hanns i blōde *(seger i visunne)* hestur hanns stōd sȯdladur ūte fyrer. hleijpur hann strax ā bak, og rīdur ad Gils-backa til Illuga svarta[1]. heilsar

[1] Um forfedur Illuga svarta getur Landnámasaga su þryckta p. 14. — *Ísl. I, 44-45* — (þar er hann 4de frā landnamsmanne) enn p. 28. et 29. — *Ísl. I, 66-68* — er hann sā 3ie. Dȯttur hanns nefner p. 33. — *Ísl. I, 75* — enn son hans, Hermund, Kristindoms saga p. 19. — *Bps. I, 5* — circa 1000. einnenn getur Bandamannasaga — *NO. s. 41* — um Hermund og hanns andlāt, enn þar er hann nockud gamall til ad vera samtijda Gelle Þorkelssyne. item Laxdælasaga Cap. 52. — *Samf. XIX, 286* — um hanns afspreinge. Um Illuga

1. veit af] afveit R. 10. -māle] -māla T, R. hȯnum] *sål.* B, R *og ved rett.* T; Geste A. 11. ōdāda-] *udel.* R. 13. innanveggia] *udel.* R. 14. sængenne] *udel.* R. G. stendur] Stōd G. R. 14—15. ā—tiallded] *udel.* R. 15—16. og—vidrædu] *udel.* R. 16. qvedur] kvad R. 17. leika] giȯra R. 20. ad G.] *udel.* R; *ved tilf.* T. 28. item] *sål.* B, T; lika A.

hönum og seger hver madur hann sie. Illuge spyr hvad tidenda sie i ferdum hanns. Gestur qvad visu. Þä spurdi Illugi hann. hversu mikenn äverka hann hefde veitt Styr. Þä qvad Gestr.

Varat um sár enn sárann
sák Viga-Styr hniga
böndum þarf at binda
beit hiálmastod þveita
þa er i brúnar beinum
bäglunds goda máge
unda sæg i augu
allraudann sák falla[1].

---

svarta getur Eyrbyggiasaga Cap. 9. fyrst 982 — *Lpz. s. 19-20* —. so einn og hinn same mun þesse Illuge vera, og kanske same sem Vatnsdælasaga — *Forns. s. 20* — telur vera komenn af Grime landnäms manne. *Ifølge Vatnsd. nedstammer dog Illuge svarte fra Grims broder Hromund.*

[1] epter Eddu sra Magnusar Olafssonar, og sü halfa epterkomande *(d. v. s. det i note 1, s. 33, anførte halvvers). Til noten föjer* B: Ergo hefur hann haft þessa sögu *og sål. også opr.* T, *men her rettet til* þö er ei vist þar fyrir ad hann hafe haft þessa sögu þvi ad i þeirre Eddu sem er a membrana i foliantbokum A. Magnussonar no. 242 i kenninga partenum stendur seinast a bladsydu upphaf þessarar visu Gestr hefnir Geitis (hefnir *ved fejllæsning af* hefvir), enn ei meir sidan mä sia, ad vantar tvö blod, og þar epter sü seinasta bladsida i bokenne. á þessum burtrifnu blödum getur þesse visa og sü halfa epterkomande hafa vered, enn ad nefnd Edda hafe vered i höndum sira Magnusar er vist af þeim blodum, sem i hana eru skrifud med hanns eigenhende. Hier

---

1. hver—sie] hvada manne hann er *ved rett.* T. 2. tidenda] *sål.* B *og ved rett.* T; tídt A, R. 3. Illugi] svarti *tilf. opr.* A, T. 4. Þä--Gestr] G. q. vísu þessa R. 14. og kanske] *sål.* B *og* T *ved rett. af* enn efanlegt hvert; *sål. også opr.* A, *men her alene* ef. *rett. til* kanske.

Vers l. 5 þa er] þegar R *og opr.* A, T. *V. l.* 7 sæg] *opr.* sög T; laug R.

bidur hann Illuga åsiår, tekur hann þvi ei fiærre, enn telur ad sier sie so mikel fiỏlskyllda å hende, ad hann treystest valla ad hallda hann med slikum mannfiỏllda, sem sier synest vid þurfa, og bidur hann fyrst ad fara til Bæar og finna Þorstein Gislason. fer nů Gestur þadan og til Þorsteins. kemur þar å alidnum dege og drepur å dyr. hůskarl einn kemur til dyra. þann bidur Gestur ad kalla Þorstein ůt. Þorsteinn kemur ůt, og spyr Gest ad heite og tidendum. Gestur qvad visu

af må siå ad kenningaparturenn i Eddu er seinna skrifadur enn þesse saga. *Ang. dette vers og halvverset i note 1, s. 33, kan bemærkes, at de bægge forekommer i håndskrifterne af præsten Magnús Ólafssons kompilation af Snorra Edda (den såk. Laufás-Edda), halvverset tillige i den for Resen besørgede trykte udg. 1665. Halvverset er utvivlsomt taget fra det sidst i AM. 242, fol. (Cod. Worm.) stående brudstykke af Skáldskaparmál, som nu består af 2 sammenhængende blade, hvorimellem sandsynligvis 2 er tabte (aftrykt Sn. Edda II, 1852, s. 495—500). Halvversets 1ste linje forekommer her bl. 1v nederst, og indholdet af bægge bevarede blade ses at være benyttet i Laufás-Edda i forbindelse med mere af samme art, der må antages at have stået på de tabte blade. Med hensyn til helverset er forholdet tvivlsommere, da det i Laufás-Edda håndskrifterne (sål. AM. 743, 4to) anføres efter slutningen af Edda-kompilationen i forbindelse med en del andre, som det synes fra forskellige kilder hentede, optegnelser; muligvis har M. O. afskrevet det direkte fra sagaen. M. O. († 1636) har utvivlsomt benyttet Cod. Worm., men de af J. O. nævnte, heri indlagte papirsblade er ikke skrevne med hans hånd, men af hans yngre samtidige, præsten Sveinn Jónsson.*

2. telur] seiger R. 4—5. fara—og] *udel.* R *og opr.* T. 6. Þst.] Gislasonar *tilf.* R. 7. einn] *udel.* R. 9. qvad] kvedur R.

þess innehallds, ad hann hafe veged Styr[1] og bidur Gestur hann nû âsiâr. Þorsteinn qvedur sier storann vanda â þessu, þar so marger og mikler eptermælendur sieu, og illt eitt mune hann hliôta af slikum ôhappamanne, og er helldur enn eige styggordur vid hann. Gestr qvad visu og enn adra. Þorsteinn seger sier sie eingenn þocke â visum hanns. Gestur qvad enn. Þorsteinn bidur hann hætta þvi, og seger hann skule þô vera hiâ sier nâttlangt. Um morgunenn sender hann Gest til Reykia, og bidur Kleppjarn[2] ad taka vid hônum. Kleppjarn telur Þorsteine þad skylldara, og hafe hann alldrei heited ad taka nockra vandræda menn af hônum. verdur Gestur þar þâ nôtt. fer þadan til Þorsteins aptur, og tekur hann þâ vel vid hônum. var hann ymist med Illuga, Kleppjarne edur Þorsteine um veturinn, þô leingstum med Þorsteine, og hôfdu þeir ôruggann vara â sier allann þann vetur. var hiâ Þorsteine sialldan færra en LX. karla um veturinn. lidur nu ad vordôgum.

[1] Þetta er helmingur af visu, sem Gestur qvad þâ, edur vid einhvern annann vina sinna i Borgarfirde, þâ hann var ad segia frâ vige Styrs.

Gestr hefner geitis rastar
galldrs midiungi skialldar
dundi diupra benia
dǫgg. rǫskligast hǫggvid.

[2] hvert þesse er same og landnamas. nefner p. 15. — *Ísl. I. 46* — tvila eg, nema hann hafe orded ædegamall.

---

2. nû] *udel.* R. 5. vid hann] *udel.* A. 11. telur] seiger R. 12. heited] hônum *tilf.* R. nockra—menn] *sål.* B, T, R; vid nockrum v. mônnum A. 13. fer] for R. 14. hônum] Þorst. var vist môdurbroder Gests *marg.-tilf.* T. 22. hefner] *af forf. rigtig rettet til* hefver *i AM. 429 III, fol. (JO.s afskrift af Snorra Edda).*

Madur hiet Teitur, ad illu einu kendur og var kalladur Fialla-teitur, þvi hann lã ã fiöllum ũte, og lifde þvi 'likara ſem hann væri illdyri enn hann væri maðr *(ss)*. Kleppjarn var þar sveitarhöfdinge. hann hafde nijbreitne þã, ad hann giörde mannsöfnud ad nã Teite, og hafde hann i böndum. visse eingenn hvar til þad skyllde, þvi hann hafde ãdur alldrei lãted hafa hendur ã hönum, þött hann være þrãtt um bedenn.

Nũ er ad segia fra Snorra. hann byr mãled ã hendur Borgfirdingum, enn þeir hafa bũed til lids fyrer framm ef hann kiæme. fer Snorre heiman med flock manna, enn giörer ãdur ord vinum sinum ad koma til lids vid sig, og þã þeir eru saman komner, rîda þeir aller sudur i Borgarfiörd. Borgfirdingar höfdu niösn af ferdum hanns, og hafa lidsafnad fyrer öllum vödum ũt til siafar, ad veria hönum ãna. Snorre kemur ad ãnne vestan framm vid Haugsenda. hefur hann VIII^{c}[1] manna, enn Borgfirdingar XII^{c}[2]. Gestur qvad visu um morguninn, adur hann fer heiman *ef eige tvær*. Snorre rîdur ad ãnne, og bidur þã selia fram vegandann. Þeir svara ad nũ hafe þeir so vid bũest, ad hönum mune eige kostur ad festa hendur ã hönum. Med

(1008 in right margin beside "Nũ er ad segia fra Snorra")

[1] cccc. seger Eyrb. s. Cap 38 — *Lpz. s. 103* —. Þar var i ferd med hönum Verm. hinn miove, broder Styrs hann bio þã i Vatnsfirdi. þar var og Steinþör af Eyre etc. Eyrb. s. telur þar upp mestu virdingamenn, sem voru med Snorra og Borgfirdingum.

[2] meir enn v^{c}. seger Eyrb. s. og er þad trũlegra enn hinn mannfiölldenn.

1. kendur] *Kan hertil svare citatlistens* kudr pro kunnr? 3. lifde] hann *tilf. citatlisten; B medtager i frakturen sætningen* þvi—ũte. 8—9. þött—bedenn] þo um kvartad væri R. 17. hönum] þeim A. 23. festa—hönum] *sål.* B, T, R; draga Gest ũr greipum sier A.

Snorra eru talder upp hverier hellster voru ofurkappsmenn, er beriast villdu, so og af Borgfirdingum, ad vid sialft lä ad þeir mundu beriast yfer um åna. enn marger gőder menn ättu hlut i ad eige skyllde so marger menn beriast. ridu hverutvegge framm i åna, enn Snorre reid framm i eina eyre, sem i var midre änne og qvad þat lòg, ad tala þar mäle sinu, sem madur kiæmest lengst ad hættu lausu, og stefnde Geste um vig Styrs[1]. hriőta þä margar visur ur flocke Borgfirdinga til Snorra, einnamest frä Geste (*voru tvær ad visu teiknadar i sògunne, og i einne þeirra kallar hann Snorra* blaudann *og sä* raudskeggiade gode *hafe rided vestan med* hòtt sīdann) Snorre qvedst eige hirda ad gegna häkyrdum hanns, og sie eige ad undra, þő hann tale nű diarft űr flocke. Sier hann þar äorkast ecke i þetta sinn. Snyr hann frä vid so bűed, og fer vestur leid sina.

Nű lidur ad alþinge. Styremadur einn var um veturinn i Reydarfirde i Austfiòrdum. nafn hanns var Helge *(ad mm)*. ætlade hann til Noregs um sumarid. sä var gődur vin Kleppjärns. Þeir Borgfirdingar taka þau räd ad senda hònum Gest til utanferdar. Þä voru

[1] Þesse saumu mål onytte Þorsteinn Gislason fyrir Snorra Goda um sumarit å alþinge, seger Eyrbyggias. C. 38. — *Lpz. s. 103.*

2. beriast villdu] *sål.* B, T, R; mest åfystu ad b. A. 3—4. enn—åttu] *sål.* B, T, R; attu þå m. g. m. A. 5. marger menn] *sål.* B, T, R; mikell mannfiòllde A. 8. lengst] fremst R. 8—9. og—Styrs] *udel.* R; *ved tilf.* T. 10. einna-] *udel.* R. 13. qvedst] segest R *og opr.* T. 14. hirda ad] *sål.* B, T; vilia A, R *og opr.* T. 15. nů] *tilf.* B *og v. t.* T. 16. ecke] *sål.* B *og ved rett.* T; eckert A, R *og opr.* T. 18—19. um veturinn] *sål.* B, T, R; þenna vetur A.

hôfdingiaskipte ordinn i Norege, og Eirikr Iarl Hakonarson komenn i stad Olafs Tryggvasonar. I hanns hird var Þorsteinn son Siduhalls *(ad mm)*. hann var vinr Kleppjārns. Kleppjārn sender hônum ord sin, ad taka vid Geste, og lætur þar med fylgia hring til menia, ef hann vill ei trūa ordum Gests. leggr Þorsteinn og Kleppjārn hônum ꝼe til ꝼarningar *(ss)* en*n* Þoꝛdis vard eige ær þriꝼräda *(ss)* gefur hūn hônum gullhring og III. merkur silfurs. Skal Fiallateitur fylgia hônum austur, þvi hônum voru allar leider kunnar. Fara þeir austur fiôll um alþīngestīma, fyrer ofan allar sveiter, verdr þvi engi madur þeirra var. kemur Gestur 1008. þā til Helga styrimanns og tiair hônum eyrendi sitt og ord Kleppjárns. tekur hann vid hônum vel, og ā Teitur med ad fara. bydur Helge Geste mestann varnad ā ad lata nockurn af skipverium verda varann hver madur hann sie. þvi þar sieu nockrer viner Styrs ā skipenu. lofar Gestur þvi, og so gengur nockra daga, enn þo efndest þad eige betur enn so, ad einn dag er Gestr sat ā Bulka, qvad hann visu, hvar af skilia matte, ad hann var vegande Styrs, enn þa skipsmenn vissu ad hann var sā madur, hlupu þeir upp og ætludu ad hônum, so Helge vard ad gefa þeim fie til ad leggia ecke illt til hans. var sidan allt kyrrt i ferdum þeirra. leggia þeir i haf og gefur vel byri, og koma til Noregs.

1—2. Eirikr—sonar] Olafur Tryggvason komenn i stad Håkonar R *og opr.* T. 3. mm] helldur enn Eids Skeggiasonar R *og opr.* T. 7. ꝼe til ꝼarningar] *opføres i citatlisten under afsnittet* Heidarviga Saga *(sagaens senere del)*. 11. austur] um *tilf.* R. 12. madur] *udel.* R. 13. tiair] seger R *og opr.* T. e. s.] s. e. A. 15—16. bydur—ā] bannar H, R *og opr.* T. 16. lata] G. låte R *og opr.* T. skipv.] sinum *tilf.* A. 18. þvi] *sål.* B, T, R; fôgru um þad A. 18—19. og—eige] enn ei efndest þad R. 19. þo e. þ.] *sål.* B, T; þ. e. þo A. 22. ad—madur] *sål.* B, T, R; þad A. 23. til] *udel.* R. 24. illt] *udel.* R *og opr.* T. i. t. h.] t. h. i. A. a. k.] allkyrt R.

Iarlinn var þá staddur i Þrandheime *(ad mm)* og Þorsteinn þar med hônum. lætur Helge Gest alldrei vid sig skilia. fer hid snarasta á fund Þorsteins, og færer hônum Gest med ordum Kleppjarns. Þorsteinn tekur þvi seinlega, fyr enn hann sier jardteiknernar, segest þő eige voga ad láta hann þar lenge nema stadar vegna vina Styrs. Skilst nű Helge vid Gest, og afsalar sier, enn Teitur fer med Helga, og er hann ur sôgunne. Gestr er um vetrinn med Þorsteine enn um vored sender Þorsteinn hann til einnrar ríkrar eckiu, er biő nordur i Fiôrdum, ad menn yrde hanns sidur varer eda viner Styrs, sem þar sátu nálega i hueriu hűse. eingenn vegr gengr á þetta mál á alþinge. nu vita men*n* ôglôggt hvat or Geſti er ordit ꝼyrſt i bꝛád. var þvi ei ſamſumars utan ꝼarit *(ss)*.

byriar Cap. 1009. Um veturinn kemur þad upp ad Gestur mune af landi farinn. eykst sá ordrőmur so miôg ad menn hafa þad fyrer satt. Þorsteine Styrssyne þyker sier skylldast
1009. ad giôra hefndena. fer hann um sumared til Noregs, og hefur vel fie med sier, og giőrer sier menn vinholla med þvi um veturinn. Fær hann þa uppspurt ad Gestr
1010. er med eckiunne. Um vored fer hann nordur þangad, og eru þeir saman xvii. á skipe. Svo var til ꝼarit

1. Iarlinn] Olafur kongur R *og opr.* T. 6. nema stadar] *sål.* B *og ved rett.* T; vera A, R. 8—9. Teitur—sôgunne] *udel.* R. 9. er] þar *tilf.* R. 11. yrde] verde R. 12—13. eda —hűse] *sål.* B *og ved tilf.* T (og *for* eda, Gests *for* Styrs, nálega *senere tilf.*); *udel.* A, R. 13. eingenn—mál] *sål.* B *og ved blyantsrett.* T; eige hreifer Snorre þessu måle A, R. 13—15. nu—bꝛád] *Ifg. citatlisten skal desuden udtrykket* hvat or Geſti er ordit *forekomme endnu en gang i teksten, og til dette parti synes også citatlistens* at drepa a dreiꝼ *at måtte høre.* 18. ord-] *sål.* B *og ved tilf.* T; *udel.* A, R. 20. um sumared] u. vored R; ad vore *opr.* T. 24. xvii] xviii R *og opr.* T. Svo] en ſva *citatlisten.*

(ss) ad eckian bio at fiardarbotne. Einn dag eꝛ Geſtr var roin*n* á sæ at togꝼiſki *(ss)* koma þeir Þorsteinn seint um kvelld i fiord þann þar ed eckiann biŏ, og voru alls ŏkunner leidenne. rŏa þeir skipenu ă sker, svo hvolfer under þeim, enn komast þŏ aller ă kiȯl. Gestur var vid annann mann ă băt, og sier þetta, roa þeir þar ad sem mennerner eru ă flote. Spyr Gestr ef þeir vilie biȯrg hafa. þvi hann să þeir voru ei sialꝼbiarga. þeir jăta þvi fegner. Gestr segest þvi răda vilia, hvad marga edur hveria hann taki i hvert sinn ă băt sinn ad flytia til lands. tekur Gestur eigi fleiri enn tvo um sinn, og ætlar so til, ad Þorstein tekur hann seinast. Situr hann i ȯdrum stafne, enn Gestur i ȯdrum, og hafde yfer sier lodkăpu. Þecker þă hver annann. Þorsteinn mællte *(mm)* ad nŭ hafe þeir so fundest, ad hann hefde kosid, ad ȯdruvis hefde adborit. Gestur mællte: i ȯndverdu þeckta eg þig, og þvi villdą eg răda hvad mȯrgum ydar eg biargade i hvert sinn. vona eg þŭ muner eige launa mier þvi lifgiȯfena ad sækia epter life minu. geta þeir nŭ eige frammkomed hefndenne um kvellded, enn þurfa greida epter þenna hrakning. veiter eckian þeim hann, og eru þar aller þă nott.

1. ad—botne] *er ikke her fremhævet, men medtages i citatlisten, muligvis dog uden at henregnes til grundtekstens ord; for* -botne *ved rett.* -horne R. 1—2. Einn—roinn] *citatlisten giver alene infinitiven* at rŏa. 3—4. þar ed] *sål.* B *og ved rett.* T; er A, R. 4. biŏ] i *tilf.* A. 7. þetta] ad mennerner eru ei sialfbiarga *ved rett.* T. þeir] *sål.* B, T, R; *udel.* A. þar] þangad R. 8. Gestr] *udel.* R *og opr.* T. 8—9. þvi—sialꝼbiarga] *sål.* B (*sml. l.* 7 T); *udel.* A, R. *Det fremhævede ord er optaget i citatlisten.* 9. jăta] verda *opr.* T. 10. fegner] glader R. 12. um] i hvert R *og opr.* T. 18. þeckta] þeckte B, T. 22. enn] *sål.* B, T; og A, R *og opr.* T. 23. aller] ăsamt *tilf.* A, R *og opr.* T.

enn þá hun veit hvers eijrindes þeir eru þar komner, átelur hun þá stórum, ad þeir leite epter life manns sins fyrer litlar saker, og laune þannen illu gott. vogar þo eige ad láta Gest vera þar um nóttena, og sender hann einum rikum bonda, sem Eirikur hiet, uppá Raumarike, herse ad nafnbótum *(mm)*. Þangad fer Gestur. enn þeir Þorsteinn og hanns felagar standa upp um morgunenn, leita þeir Gests, enn finna hverge. seger eckian, ad eige mune þeim auded ad standa þar yfer hófudsvórdum hans. fara þeir vid so bued heim aptur, og þyker ferd sin allilla tiltekest hafa. Nockrum tima
1010. sidar fretter Þorsteinn hvar Gestur er nidurkomenn. fer nú þangad, og kemur þar einn morgun snemma, bar þá svo vid, ad Gestur var gengenn til vatns ad þvo sier, stód sinn hverumegenn. Geste brá ei vara fyrer Þorsteine, enn Þorsteinn hóggur med óxe sem hann hulde under skyckiu sinne til Gests, og stefner á hann midiann, bar hógged út af sidunne, skemdest Gestr lited, og var þad svódusár. bonde vill þegar taka Þorstein og láta drepa. Gestr bidur hann gióre þad eige, seger ad Þorsteinn þykest eiga hefnda ad leita og mun miez þetta ꝼyrer eingu ſtanda álengdar *(ss)* og fyrer bæner Gests og medalgaungu er Þorsteinn laus látenn. og þijker hónum nú þesse ferd hálfu

1. enn—komner] *udel.* R. hvers—komner] *sål.* B, T; þeirra eyrendi A. 3. l. þ.] vilie þ. launa R *og opr.* T; honum *tilf.* R. 4. eige] ei A. 5. uppå] á *ved rett.* T. 6. herse] *sål.* B, T; herser A, R *og opr.* T. 8. l. þeir] *sål.* B *og ved rett.* T; og l. A, R. enn] og R *og opr.* T. 9—10. standa—hans] *sål.* B, T; hitta hann þad sinn A, R *og opr.* T. 11. ferd sin] ferdenn B. allilla—hafa] *sål.* B, T; orden allframmkvæmdarlitel A, R *og opr.* T. 13. snemma] *sål.* B, T, R; snemindes A. 15. hveru-] hveriu- B, T. 15—17. Geste—sinne] Þorsteinn leggur auxe R. 18. skemdest] *sål.* B, T, R; skeindest A. 23. bæner] bón R. og—Þorst.] *sål.* B, T; verdur þad ad Þorst. er A, R *og opr.* T.

ofrægelegre enn hin, verdur þo so būnu ad una, og fer heim.

Gestur sier ad hann ma eige vid halldast i Norege fyrer umsātrum Þorsteins, og fer ad vore komanda 1011.
sudur i Miklagard, og gengr þar ā māla med Væringium. ætlar sig þar helldur ōhulltare verda. Þorsteine kemur niōsn af þessu, og fer sama sumar ut til Miklagards. enn þat er sidr væɹingia ok nordmanna *(ss)* at vera at leikum a daga, og gangast ad fāngbrōgdum. Þorsteinn gefur sig i flock þeirra. enn Gestur þecker hann nū eige, bregdur og eige vara fyrer hōnum. gengur Þorsteinn til fāngs vid hann, og i þvi bregdur hann saxe undan skickiu sinne, og mvndar til hōꝼuds a Gefte *(ss)* enn so tōkst til, ad ā ōxlena kom, og var *þat* ogeigvænlegt sar *(ss)* sannast hier hid fornmællta, at eigi ma oꝼeigum bella *(ss)* og skeindest Gestur lited. Væringiar hlaupa upp þegar, og er eige annars kostur enn Þorsteinn sie þar strax drepenn. þvi þad voro lōg hiā þeim ef annar veitte ōdrum bana tilræde, þā þeir voru at leikfange, skyllde sa ei fyrirfara nema lifenu. Geftr ꝼellir bæn at væringium *(ss)* og gefur þeim halft fe sitt Þorsteine til lifsgrida. seger þeim allann mālavōxt og bidur Þorsteine lausnar. eiga þar og nockrir menn hlut ad, ad hōnum være lif gefid

1. ofrægelegre] verre R. hin] fyrre *tilf.* A. 3. ma .. halldast] B, T; getur .. halldest A, R *og opr.* T. 5. gengr þ. ā māla] gefur sig þ. i lid R *og opr.* T. 8—9. væɹ. ok n.] *Forbindelsen* væringiar ok nordmenn *skal ifg. citatlisten oftere have forekommet i grundteksten.* 14. Gefte] honum *citatlisten.* 16. hid fornmællta] *sål.* B, T; þad fornqvedna A *og opr.* T; ordtæked R. 17. skeindest] skemdist R. 21. ei— nema] *sål.* B, T; fyrergiōra A (skyllde—lifenu *udel.* R *og opr.* T). 23. lifsgrida] *sål.* B, T; lausnar A, R *og opr.* T. 24. lausnar] *sål.* B, T; grida A, R *og opr.* T. 25. og .. menn .. ad*(1)*] *udel.* R. være] *sål.* B, T; sie A. R *og opr.* T.

og gioꝛdu *þat þeir menn* er tæðu mále Þoꝛſteins at vilia Geſts er viſſu ættarꝼeꝛd Þoꝛſteins *(ss)*. Nű er Þorsteinn laus gefenn. bidur Gestur hann nu ad lăta af ad sitia um lif sitt optar. þar hann meige siă ad hònum verdur ei auded, ad koma sier af dògum, og fare þad miog ad mălavòxtum, þvi hann hafe eige sakalaust veged Styr. Þorsteinn heitir þvi, enn bidur Gest ad vitia alldrei ă nordurlònd aptur, og þvi heiter Gestur og efnde. Er nu Þorsteinn ordinn felaus epter allt þetta, og gefur Gestur hònum fie til ferdar, og skiliast nu sătter. Fer Þorsteinn nű til
1011-12. Noregs aptur. og er þar næsta vetur epter. fer um
1012. sumared űt til Islands. og þyker frændum hanns ferden giæfulitel vered hafa. enn Gestur kemur alldrei ă nordurlònd sidan. Þotte þar dugande drengur er hann var, og er eige geted hvert nockud manna sie fra hònum komit[1]. Þorsteinn setst ad bűe under Hraune epter faudur sinn, og bið þar alla æfe upp þadan. nű eru III. vetur lidner sidan Þorsteinn for utan i faudur hefndernar. og eru þeir Gestur ur sògunne.

Nű þyker Snorra halla male ad sier, þar Þorsteinn bar ei audnu til ad hefna Styrs. huxar nű um, hversu hann skule med hægasta mote og minstre mannhættu vinna ă Borgfirdingum, frændum Gests, er hònum hòfdu undanskoted. Taka þeir nű til ad verda nockru òvar-

[1] Synest þă Gestr at hafa militerad undir Basilio og Constantino.

3. gefenn] lătenn R. 3—4. bidur—ad*(1)*] seiger G. ad nű skule hann R. 4. optar] *udel.* R. 5. verdur] verde R; þess *tilf. opr.* T. 6. miog] *udel.* R. ad] effter R *og opr.* T. 13. űt *tilf.* B *og ved rett.* T. ferden] ferd hans R; næsta *tilf.* A. 14. vered] *sål.* B, T, R; orded A. 18. bið] er R *og opr.* T. 22. hefna Styrs] *sål.* B, T, R; koma framm hefndunum A.

are um sig, enn ådur, sidan svo miðg fralldur falle Styrs. So hafde tilbored ad þriũ skip hôfdu komed af hafe um sumared sudur ã Eyrum. var eitt þeirra lekt og ôlldunges ofæranda ã siõ. þat selldu kaupmenn Þorsteine Gislasyne. og þessa vard Snorre vis. Þã kaupstefna er sem ôdust, sender hann frã Sælingsdalstũngu tvo menn ã Eyrar sudur, ad niosna um heimaveru Þorsteins og Borgfirdinga. Annar þeirra var Kolskeggr *(mm)* ã Lambastôdum[1] og bidur þa ad giôra sem minst vart vid sig edr sitt eyrende nie leggia þar illt til nockurs manns. enn taka sem grandgiæfelegast epter ôllu þvi þeir heyra talad þessum mônnum ad lũtande. Þeir giôra so. eru þar II. nætur, og giôra litel kaup, rida hid skiõtasta heim vestur ad Sælingsdalstũngu, og segia Snorra ad Þorsteinn Gislason hafe keypt hid ofæra skipid, og ætle ad draga þad sundur ã midvikudag, enn sveitarmenn skulu flytia videnn heim ã mãnadagenn næsta þar epter innan þriggia vikna. og sie Þorsteinn eige mannmargur heima um þessa daga. S n o r r e s e n d e o r d vinum sinum

[1] ellegar þad hefur vered Lambe edur Lambason ũr Laxardal. þvi þõ Lambe være hâlfbrôder Olafs pâ, þâ var hann 1006 med ad drepa Bolla, og circ. 1018. ad hefna hanns ã Helga Hardbeinssyne, Laxd.s Cap. 38. et 43. — *Samf. XIX, 204, 226 ff* — og getur þad þvi stadest alldursens vegna. nema þad hafe vered Eyolfur sonur Snorra er biõ ã Lambast. ã Mijrum.

1. -lldur] -leid R. falle] *ved rett.* vigi T. 3. af hafe] *først ved tilf.* T. 4. ofæranda] *sål.* B; -e A, T, R. 9. bidur þa] seger þeim R *og opr.* T. 10. edr] nie R *og opr.* T. nie] edur R *og opr.* T. 12. þvi] sem *tilf.* A. talad] ad *tilf.* A, R *og opr.* T. 13. ad] *udel.* A, R *og opr.* T. 17. þad] i *tilf.* A. 18—19. innan—vikna] seigia þeir þetta allt vid tiltekenn tijma R. 19. mannmargur] *sål.* B, T, R; margmennur A. 20. Sn. s. (sender B, R) ord] *medtages i citatlisten.*

og mågum ut i Eyrarsveit, *sem þar eru å nafn nefnder. eige færre enn* IV. *og eige fleire enn* VI., ad þeir ſkulo hittaſt þann dag er VI. vikur ero
1012. til vetrar. enn Snorri ſendeꝛ at tvimanude sumars *(ss)* og skulu þeir hittast i Lækiarskőge i Dőlum *(mm)*.

yriar Cap. Snorre tekur dagverd ad midium morgne, og standa hestar þeirra sődlader. hann atte III. sonu. het einn Halldőr, annar Gudlaugur, var hann þeirra ellstur, og Þorðr så yngste, var hann þå IX. vetra[1] og skal hann med fara. Gudlaugur var jafnan heima, og liet Snorre hann siålfann råda hvad hann starfa villde. var hann ei helldur miked laginn til vinnu. hann var sidprűdur og bænrækenn, og hiellt vel trű sina, åtte og ecke illt vid főlk. var hann þvi eige lyndes likur hinum brædrum sinum, enn þeir voru glens mikler, og kőstudu fyrer þetta spotte ad hőnum. Snorre gengur til kyrkiu, er hann hafde þar giőra låted, skein þå sől űr austre, og er hann gengur inn mæter hann Gudlauge, ætlar hann þå űt ad gånga, og hefur å bænum vered epter veniu sinne. Snorre mæler. hvert hann vilie eige med sier fara ad hefna mődurfaudur sins. Gudlaugur svarar, ad hann ætle so mune vel mannad, ad eige þurfe sins lids vid, og hafe hann eige skipt sier af vīgaferlum hingad til. meige fader sinn råda þvi, enn hellst vilie hann þő heima sitia. Snorre mællte. eg hefe eige kallad ad þier um verk þin hingad til, og skalltu þeim sialfur råda upp frå þessu. og er mier vel um gefed,

[1] vide infra til 46[1].

12. siålfann råda] *sål.* B, T; sialfrådann A, R. 13. helldur] *udel.* R *og opr.* T. 21—22. m. s. f.] f. m. s. A, T, R. 23. ætle] ad *opr. tilf.* T. vel] *udel.* R *og opr.* T.

þú hverge farer, og ræker sidu þina. so hefur Snorre frásagt, ad hann hafe alldrei slika manns ásiónu sied, sem Gudlaugs sonar sins, þá er hann mætte hônum i kyrkiunne. hafe hann þá vered raudur sem blód ad siá i andlite, og hafe sier so sem nockur ógn af staded. Gudlaugur fór nockrum vetrum sidar til Englands, gaf fader hanns hônum fe med sier. geck hann þar i múnkaklaustur, færde sidugann lifnad, og þótte hinn beste klerkur allt til dauda-dags. Snorre ridur nu heiman og fylgdarmenn[1] hanns. hittust hann og hiner þar i Dôlum sem rád var fyrer-giôrt. rida sidan aller saman sudur Brôttubrecku. var þetta á Laugardege. hallar þá miôg ad kvôllde, er þeir koma sudur af fiallenu. rida þeir þá fyrer ofan bæe. Þá mællte Snorre, eige þykeꝛ mieꝛ ad, þó nú kiæme þoka. rída sidann sudur Hvítársidu. þa var þoka yꝼir heꝛadenu og vindꝛ aꝼ haꝼe og úr vid *(ss)* lata þ*ei*r nu taka nidur heſta ſina og ægia *(ss)* rida þar epter nóckra stund. tekur þa til ad ellda aptur og heida upp þokuna, og ſá tidende *(ss)* yfer heraded. eige var fleira manna heima á bæ Þorsteins, enn syner hanns, pilltur einn og kona ſu er embættir ꝼe *(ss)* þar epter rída þeir yfer ána, og þá þeir komu so nærre ad sia mátte gripe vid bæ Þorsteins. spyr Snorre. hvert þeir siáe fleire enn III. hesta þar heima vid túned, so sem sier synest. Þeir segiast ei fleire

---

[1] Eyrb. seger Cap. 38. — *Lpæ. s. 103.* — þeir hafe alls vered xx. og telur upp 4ra þá hellstu, sem þó er óliklegt þeir hafe so marger vered i þessare fluguferd.

---

1. s. þ.] þ. s. T, A, R. 3. þá] B, T; *udel.* A, R *og opr.* T. 15—16. eige—þoka] *sætningen er udhævet i teksten, dog alene i* A. 18. lata þ. nu] þ. lata *citatlisten.* 19—20. rida—þokuna] nú tekur ad h. þ. upp og e. a. R *og opr.* T. 20. yfer heraded] i heradenu *ved rett.* T. 21. heima] heim *opr.* T.

siå. Þa mællte Snorre ad eige mundu þeir mannmarger heima vera. rída nū ad bænum, og er þå sol nyrunnen, og sia þeir slődena epter sier, er þeir giördt hőfdu um nottena yfer åna. Þeir Snorre stíga af hestum sinum å bak vid hūsenn, seger hann einum er med hőnum var (*minner mig hiete* Þorðr) hann skule fara uppå skålaveggenn hægramegenn, þvi þar hefur hann spurt ad Þorsteinn liggur under, og seger hőnum ad reita þekiuna, og slíta grased seint. og taka fast og jafnt i, lika sem hestur bite. madurenn giörer so. Þorsteinn vaknar og kallar til smalapilltsens, og seger hann mune ofskamt hafa reked hestana frå i giær kvőllde, og skule hann fara ad reka þå. hann ansar ad eins og sofnar aptur. enn heyrer Þorsteinn ad eitthvad nagar þekiuna. kallar aptur til pilltsens, enn hann sofnar aptur. fer þå Þorsteinn å fætur ūt ad forvitnast um þetta, og er i linbrőkum einum, og þå hann kemur ut ūr dyrunum, litast hann um, og verdur vid eckert var, og vill nu skygnast ad vidar, i kringum hūsenn. i þvi bile hlaupa þeir Snorre ad hőnum, er þar ecke ad sőkum spurt, og eingu orde kemur hann fyrer sig. leggia þeir ad hőnum IIII. i einu, kemur eitt laged i kvidenn og
1012. fellur hann strax[1]. draga þeir hann upp ad veggnum, og bida þar enn nū ūti hliődlega. Leingest nū Þorvarde[2]

[1] Eyrb. Cap. 38. — *Lpz. s. 103* — setur vig Þorsteins um hausted 1008. kemur þad af þvi til, ad hūn hleypur yfer hefnda eptersoknena Þorsteins vid Gest, og þau årenn.

[2] Eyrbs. — *Lpz. s. 103* — nefner Gunnar son Þorsteins, og mun þad rettara (nema fleire hafe vered *tilf.* T).

2. er þå] þ. e. A, R *og opr.* T 3. nyr.] upp *tilf.* A; nykomenn upp R *og opr.* T. 4. af] bake *tilf.* R. 5. å—husenn] ad hūsabake R. 19. a. v.] v. a. A. 21. og—sig] *udel.* R. 23. hann(2)] nū *tilf.* A, R *og opr.* T. 24. enn nū] *udel.* A, R *og opr.* T. 26. þvi] *først ved tilf.* T. 27. eptersoknena] eptersokn A *og opr.* T. vid] *opr.* epter T.

(m. minner hann hiete so) ad fader hanns kemur eige inn, og gengur űt. kemur hann eingre vȯrn fyrer sig og fer ā sȯmu leid *(man eg eige glȯggt hvert þeir vogu þar ad auke annann son Þorsteins, þő kannske þad hafe vered)*. Annar sonur Þorsteins var og heima, hiet hann Sveinn *(mm)* og var IX. vetra gamall. Lengest hȯnum faudur sins inn i bæenn, og heijrer eitthvad hark ute. veit og eige hvad um er. kemur hann ut i dyrnar, og er hȯnum svefn i augum. Snorri *mællti* vid son ſin*n* Þoꝛd kauſa[1], ſer kȯtturin*n* mũſ-ena. ungr ſkal at ũngum vega *(ss)*. Þordur[2] főstre hans mællte. þad skal alldrei ske, ad so űngur sveinn sie vegenn, og skulum vid under eins falla bāder. seger Snorre hann skule rāda, þő sier sie grunur, ad sā sveinn mune einhversstadar hȯggva i ætt sina. bera þeir nű liken saman i kȯs þar i tűnenu,

---

[1] Þordr kause er hier lātenn vera nȯgu ũngur, þvi epter Eyrb. Cap. 37. — *Lpz. s. 101* — sende Snorre fader hanns hann űt til Frȯd-ār 1001. at setia dyradȯm yfer apturgaungunum.

[2] Mun hafa vered Þordr Þordarson kȯttur, de qvo Laxd. s. Cap. 43. — *Samf. XIX, 228 ff* — (og Olafs saga Tryggvas. su þryckta i odrum parte pag. 89. a. þeirra sun [ɔ: Þordar Ingunarsunar oc Gudrunar Usvifursdottur] var Þordr kȯttr, er fostradi Snorri godi, hanns sun var Stufr skalld *tilf.* T).

2—3. kemur—fer] fer hann R. 3—5. man—vered] *sål.* B *og ved rett.* T; man eg eige ad þeir væge þar fleire menn A; m. e. e. hvȯrt hinn þridie fȯr eins, þo m. m. þad væri R; man eg eige hvert þeir væge enn nu einn mann ad auke hinna [*ved rett.* ad þeir vogu þar fleire menn [*ved rett.* einn mann ad auke] *opr.* T. *Den efterfg. fortælling viser, at foruden faderen to sönner må være dræbte, men ifg. Eyrb. dræbes kun én sön.* 5. Annar . . og] þridie R. Þst.] hans R. 7. sins] og brædra *tilf., men atter slettet* T. 11. ungr—vega] *mgl. i citatlisten og* R, *står i* T *tilf. under teksten.* 14. s. Sn.] Sn. s. A. 16. i] eina *tilf.* A, R *og opr.* T. 19. setia] *opr.* heya T.

skiliast vid so búed, og hrada sier i burtu. var þetta á litille stundu giórt. lysa vigenu á næsta bæ. rída nú upp med ánne, og yfer i Hvitársídu, og upp frá bæum. stiga þar af hestum sinum og taka atfang *(ss)* og leggiast nidur og hvila sig og hesta sína. Fylgiurum Snorra þyker þetta óviturligt, ad leggiast nidur i grashógum, skamt fra bæum. Snorre seger, eige muni tilsaka. liggia þeir þar framm yfer middege og finna smalamann einn. Snorre bidur hann bera qvediu Borgfirdingum fra Snorra Goda. og segia þeir hafe nú giort sier greidara fyrer enn næst. rída sidan vestur fióll, og hver heim til sin, og þyker fóren vel hafa genged. Nú er ad segia hvad giórest á bæ Þorsteins. kona hanns kemr heim úr sele sama Drottins dags morgun, litille stundu epter þat þeir Snorre eru burtridner, og ætlar ad færa þeim fedgum hreinar skyrtur. tvær dætur hennar úngar eru med henne. rída þær nú ad túngardenum, og stíga þar af bake, og bidur hún þær ad bída sin þar. hun gengur heim ad bænum og sier̄ þar vegs um merke, og þá hún hefur lited á hverier þar liggia vegner, gengur hún burt, og stígur strax á hest, og getur ei um fyrer þeim, hvers hún hafe heima var orded. Þær spyria hvad vallde hún kome so skiott aptur. hun qvad eyrindid eige hafa krafed leingre dvalar. ridur nú sem skiotast til næsta bæar, sem heiter Kellda *(minner mig, helldur enn*

5—6. Fylgiurum—þetta] *sål.* B; Fylgdarmenn Sn. telia þ. A; Fylgdm. Sn. segia. ad þetta er R *og opr.* T, *men rett. til* Fylgiurum mónnum(!) Sn. þyker þesse breitne (*med efterfg.* óviturligt!). 7. skamt—Sn.] hann R. Sn.] enn Sn. A. 10. segia] *udel.* R *og opr.* T. 12—13. þyker—genged] þykiast vel hafa syslad *interlinear-tilf.* T. 18. stíga] fara R. 22. hvers] *sål.* B, T; hvad A, R *og opr.* T. 23. var orded] *sål.* B, T; sied A, R *og opr.* T. 24. qvad] *sål.* B, T; qvedur A, R *og opr.* T; ad *tilf.* R *og opr.* T. e. hafa] hafe e. R *og opr.* T. 25. leingre] meire R. dvalar] *sål.* B, T; tafar A, R *og opr.* T. sem sk.] strax R *og opr.* T. 25—26. t. n. b.] ad n. bæ R.

Kluka *edur* Lækur) og hitter þar klerk einn, frænda sinn, sem *(mig minner)* Elldjárn hiete, og seger hönum tidendenn. bregdur hann vid strax, og tekur menn med sier ad siá líkenn, sender bod á næstu bæe, og flygur nú þegar þesse vidburdur um Borgarfiörd, og er ad vörmu spore fared ad leita Snorra, og þeysa vestur um Hvitársidu, þann veg er líkast þötte hann rided hefde, og hafa þeir eige af hönum. Fiell þeim nú allílla er Snorre geck so úr greipum þeim, og þá enn fremur, er þeir friettu hann hefde leiged þar i búfiárhögum um dagenn, og virdest þeim nú Snorre hellst til slægur orded hafa. Settu þeir þá i lög sin, ad hver madur skyllde vera skylldur ad leita strax um landeign sina ad veganda, ef vig være vaked innanherads. lidur nú veturinn epterkomande og framm ad alþinge, og búa þeir til eptermálenn Borgfirdingar. og oru eigi þeir aldauda *(ss)* er fylgdu ad þeim málum. Eru nú þesse mál uppehöfd á alþinge, voru þat marger er tægia villdu Kleppjarne *(ss)* frændur hanns og viner, en Snorre helldur svare vegna manna sinna, og er hann liúfur ad svara febötum. gengur sá domur á máled ad vig Styrs og Þorsteins skule fallast i fadma, enn syner Þorsteins bætter ccc silfurs *(mm)* og

1013. *enn ep*
Eyrbs 100

---

1. edur Lækur] *udel.* R; *dette er dog vistnok det rette, da nabogården til* Bær *er* Varmalækur. 3. bregdur] fer R *og opr.* T. vid] *udel.* R *og opr.* T. 4. sender—bæe] *udel.* R. 6. ad—spore] nu þegar R, þ. *opr.* T. þeysa] *sål.* B, T; þeysast A; rijda R *og som variant* T. 9. er] *sål.* B, T, R; ad A. so] *udel.* R. 10. friettu] *hertil synes nærmest citatlistens* fragu *at måtte svare.* 14. vaked] veiged R. 15. v. e.] så vetr R *og opr.* T. 16. búa—eptermálenn] *Til denne sætning synest nærmest at svare citatlistens* menn búa mal á hendur vegundum of vig Þorſteins. 18—20. voru—viner] *sål.* B *og som marg.-tilf.* T (*dog* tædu *for* tægia villdu *og intet* ss); *udel.* A, R. 20. en Sn. h.] *sål.* B, T; og h. Sn. A, R (h. nú) *og opr.* T. vegna] *udel.* B.

og hiellt Snorre uppe fesektum fyrer menn sina. skulu IIII. þeirra *(mm)* fara af lande burt og vera fyrer utan III. vetur. greider Snorre bæturnar ă sama þinge, enn hiner fara samsumars ŭtan er til voru dæmder. lyktar nŭ þannen þessum mălum ad sinne.

Af heidarvigum.

Gudmundr[1] het madr, hann biŏ i Asbiarnarnese ă Vatnsnese. Gudmundur hafde vered hin röskvaste dreingur, enn var komenn i elle, þă þesse saga giördest. hann atte III. sonu. Hallur hiet să ellste. Barde[2]

---

[1] Gudm. var Sölmundarson. Să Sölmundr var Eylifsson og biŏ i Asbiarnarnese fyrer son sinn Gudmund. hanns dötter var Þuridur gyda, syster Gudmundar. hana ätte Þorsteinn Ingemundarson å Hofe i Vatnsdal. Þeirra son Ingolfr fagre, hanns dotter Iörun er åtte Asgeir ædekollur å Asgeirså, fader Kalfs, og Hrefnu, er Kiartan Olafsson atte v. Vatnsdælås. et Landn. p. 93. og 96. — *Ísl. I, 180, 187-88* —. Laxdælas. Cap. 20. — *Samf. XIX, 104* — seger ad Gudm. eignadest Þuride döttur Olafs på. Þeirra syner Hallr. Barde. Steinn og Steingrimr. enn dætur Oluf og Gudrun. Þuridr var skapstör og skörungr mikell, so sem i þessare sögu mä sidar siå.

[2] Hann er kalladr Vigabarde Landn. p. 96. — *Ísl. I, 188* — og eins i Vatnsdælasögu.

---

1. -sektum] B, T (fiars.); -bötum A, R *og opr.* T. 4. ŭtan] ut *opr.* T. 7—8. å Vatnsnese] Vatnsnes *omfatter egl. ikke* Åsbjarnarnes, *som ligger i nabobygden mod øst* Vestrhóp *(eller* Viðidalr?). 8. hin] meste garpur og *tilf.* A. 9. þesse —giördest] hier var komed sögunne R *og ved interlin.-tilf. men slettet* T. 10. Hallur—ellste] *Om ham har citatlisten* Hallr Gudm. s. var nu fulltidi at alldri. 21. so] *tilf.* B, T. 22. siå] Möder Sölmundar var Þorlaug dötter Sæmundar hins Sudreyska, fostbrödur Ingemundar hins gamla seger Grettes saga — *NO. s. 72* — *tilf.* T.

annar. þridie Steingrimr. Hallur var i kaup ferdum jafnan,
spakur ad vite og hinn beste drengr. So bar vid þă
hier var komed sögunne, ad hann var staddur i Norege
sem optar, næsta sumar epter vig. Þorsteins. I Biörgvin
(mm) voru fyrer þeir Harekssyner, og spyria þar til Kol-
skeggs, sem fyr er geted ad fylgde Snorra ad drăpe
Þorsteins. Þă Hărekssyner urdu hanns varer i bænum,
leitudu þeir hanns, ad þeir giæte hefnt ă hönum fyrer
vig Þorsteins. hann var og măgur *(mm)* Snorra. Kol-
skeggr leitar undan, enn þeir nă fiárhluta hans enn
hönum eige. Þetta var um vored. er hann nü felaus 1014.
og farþurfe, falar allstadar far enn fær hvergi. hitter
Hall og bidur lids, qvartar um hrakning sinn og vand-
rædi. Hallr gefr hönum skip sitt og nockurn kaup-
eyrer, so hann kemst undan og fer til Englands *(ad
mm)* Hallur leitar sier nü fars til Islands og fær
hverge, fer hann üt til Þrandheims, og finnur þar mann
er Þorgils hiet. Þeir höfdu ătt felag saman fyrre, enn
voru þă skildir. Hallur bidur hann fars. hinn tekur þvi
treglega. Hallur mællte, ad hann vænte best til hanns

---

1. Steingr.] *For dette navn har åben plads* T, R; *som note tilf.* T: kannske Eyolfur sem Grettiss. Cap. 34. — *NO. s. 81* — nefner og seger ad Egill sonur Audunar a Audunarst. atte döttur hans Ulfeide. Hann hefur att þann fiorda son ad auke sem siă mă af Grettess. C. xxxi — *NO. s. 73* — er hier fyrir aptan stendur i notis. *(Hermed sigtes til JO.s slutningsbemærkn.).* 2. spakur] madr *tilf.* T. 4. vig] *sål.* B, T; fall A, R *og opr.* T. 5. Hårekssyner] *Ikke tidligere nævnte, men sagaens begyndelse var allerede i 17. årh. tabt. Lndn. — Ísl. I, 70 — nævner landnamsmanden Örn den gamle på Hårekkstaðir i Norderådal, og udgiveren af Heið. (Ísl. II) formoder, at de har været dennes sönnesönner, idet altså gården må tænkes benævnt efter faderen.* 8. hanns] *Her ender uafsluttet* R. 9. mm] *ved tilf.* T. 10. -hluta] hlut B. 13—14. vandrædi] *sål.* B, T; bågende A *og opr.* T. 14—15. Hallr—Englands] *Efter citatlisten at dömme hører snarest til dette stykke sætningen* at honum kvaz þar þickia miklu meiri måldeili å *og måske det efterfølgende* fe til farningar. 19. voru—skildir] *sål.* B, T; höfdu þå skiled A *og opr.* T.

drengskapar, þvi þeir hefdu mællt þad fyrrum þã þeir voru i felage saman, ad hveruger ſkyllde hendur vid ôdꝛum begia *(ss)* ef annar þyrfte hins lid i naudsyn. Þorgils lætur þã til leidast, ad hann fãe fared, þõ ei med ôdrum koste enn hann kaupe skiped hãlft af sier, og þetta giôrer Hallur. Hãrekssyner spyria ad Hallr hefur undan skoted Kolskegg, og sie skipradenn hiã Þorgils. siã þeir ad þeir hafa mist mannsens, og snũast ad Halle. verda þeir Hallr sidbũner, og so skiõtt sem byr rann ã, leggia þeir ũt under ey þã i Þrandheimi er Fõlskn heitir, og liggia þar nockurar nætur fyrir byr. Bõnde einn litill biõ i eyunne. hann var vitlitell og vesalmenne. hann ãtte þar allgõdann skõg. Skipveriar þeirra Þorgils fõru þangat, og hiuggu sier efnivid, enn bõnda lĩkade illa og knurrade um. Þeir Hãrekssynir fã niõsn af ad þeir Hallur liggia under eynne. taka sier nũ litenn bãt og rõa þangad VIII. saman frã skipe sinu um nõtt, upp ad eynne, annars vegar. tala vid Bonda og spyria hversu spaker kaupmenn sieu, edur hvert styrimadur sie a skipi jafnan. hann seger þeim allt af lietta, ad þeir sieu õspaker og giôre sier miklar skemder ã skõgi sinum, enn Hallur banne þeim, og þvi sie sier best til hanns þockad. Þeir lãta sem þeir eige leyndarmál vid Hall ad tala. slã til kaups vid bõnda, og gefa hônum hãlfa môrk silfrs, ef hann gete komed Halle ã sinn fund, so eige sieu adrer vidstadder. Bonda grunar ad hier mune prettur underbũa, enn þyker þõ fagurt fied. tekur vid og lofar þessu. fer þar epter til Halls og hrõsar godmennsku hanns, er hann banne ad spilla skõge sinum. vilie hann nũ launa hônum med þvi, ad gefa hônum lof til ad hôggva sem hônum likar, þar bestur er skogurinn, og skule

1. drengskapar] *sål.* B, T; hialpar A *og opr.* T. 3. begia] beigia B, T. 6. þetta] þat *ved rett.* T. 10. rann] kom *opr.* T.

hann koma med sier. Hallur gegner þessu falega i fyrstunne, leidest þő til vid fagurmæle bonda, og fylgest med hȯnum i riodur eitt þar bestur var skőgur. eige hȯfdu þeir þar lenge staded, a̋dur bonde gengur fra̋ Halle, skilur hann þar einann epter, og lætst hafa nockurt naudsynia eyrendi. enn þa̋ bőnde er burtu, hlaupa þeir Ha̋rekssyner aller saman ur launsatrenu ad Halle og vega þar strax ad hȯnum, so þar skipte engum ordum, og engre vȯrn kemur hann fyrer sig. vega þeir hann þar. hylia hræ hanns, og rőa þar epter i skyndingu burt. Skipverium Halls þyker seinka apturkvomu hanns. spyria bőnda hvar hann hafe skilest vid hann, enn bőnde lætur sem hann hafe genged fra̋ sier i skőgenum, trűa þeir hȯnum illa, taka hann og kűga til sagna, so hann verdur at la̋ta hid sanna uppe. visar hann þeim hvar hann geck seinast fra̋ hȯnum, finna þeir Hall þar daudann og dysia hann, enn festa bőnda þar jafnskiőtt upp. Ha̋rekssyner þykiast nű nockru hafa a̋ veg komed um hefndernar. fara sem fliőtast sudur med Noreg, og allt til Danmerkur, og ad a̋lidnu sumre briőta þeir skip sitt i spőn vid Iotlands sidu, so eingenn komst af. *Cap.*

Þorgils sier ad torsokt mune ad leita vegandanna. tekur fia̋r hlut Halls allann og hirder, og lætur i haf þa byr gefur. fa̋ þeir um sumared mőtvidre stőr, og eiga harda og la̋nga utevist. um veturnætur taka þeir hȯfn i Austfiȯrdum i Vopnafirde, og vistar Þorgils ha̋seta sina þar i kringum sig um veturinn, og leggur rikt under vid þa̋ ad leyna dauda Halls. hann var madur spakur og hægferdugur. Um sumared fer hann til þı̋ngs, og hefur med sier fie Halls. hafde þa̋ eing- 1015.

3. skögur] skogurinn A. 5—6. hafa—eyrendi] *sál.* B, T; nockud hafa erenda A *og opr.* T. 22. komst af] *sál.* B, T; afk. A *og opr.* T.

inn spurt þesse tidende. Gudmundur fader Halls var å þinge. þegar lîdur ad þînglokum, gengur Þorgils einn dag til lôgberges, og hefur þar upp alla saugu um vig Halls, enn håsetar hanns sanna med hônum. hefur hann þar fe hanns og vill afhenda. Þesse fregn fær Gudmunde so mikels harms, ad hann gengur þegar til bŭdar sinnar og leggst, enn Barde er fyrer svôrum. Spyr hann Þorgils, hvi hann hafe leynt þessu so lenge. Þorgils qvad sier synast þetta mål til nőgra vandræda horfa, þő eige hefde hann þess fyr geted, þar sliker menn ættu hlut ad. Þar med hefde hann viliad bida þar til bærest sônn afspurn um þesse tîdende af ôdrum mônnum. Barde qvad hann giort hafa viturlega og heꝼur þŭ haꝼt vel og dꝛengiliga ŭr þeſſum målum *(ss)* bydur hônum ad eiga fie Halls, sem hann medferdes hafe, enn Þorgils neitar þverliga, og vill eckert af hafa, seger ad so kunne falla, at þeir þurfe sialfer fiårs sins, um þad þetta mál sie til lykta. Barde vill hann hallde þå hålfu, og þad verdur af. Þå Gudmundr kemur heim af þînge spyr Þuridur kona hanns, hvad tidenda sie af þînge. hann andæpte mædelega, og qvad vîsu um fråfall sonar þeirra. hŭn ansar med annare. Leggst þesse harmur so miôg å Gudmund, ad hann lifer ei leingur enn månud. Um hausted ber so vid einhveriusinne, ad Barde hefur settst i sæte þad, sem Hallur var vanur i ad sitia, þå hann var heima, og sat hann þå þeirra brædra efstur. mőder hanns kemur inn, og þå hŭn sier þad rekur hŭn hôn-

5—6. Þesse—harms] G. fær þetta s. m. *opr.* T. 10. þess —geted] lated þad vid vedre vaka *ved rett.* T. 13—14. og —målum] *Ifg. citatlisten skal grundteksten kort efter have indeholdt udtrykket* vel haꝼt aꝼ þeſſu måle. 17—18. so— sins] verda kunne þeir þ. f. s. med *opr.* T. 18. f. s.] s. f. B. 20. Þuridur] *opr.* Þorny *eller* Þorlaug T. 25. hefur settst] *sål.* B, T; setst A *og opr.* T.

um gilldann kinnhest, og skipar hönum ad skreidast burt ur sætenu sem brădast, og vera eige so diarfann ad setiast i sæte Halls medan hanns sie őhefnt. Barde seger so skule vera. Um hausted fregna menn nű allstadar ad þesse tïdende um vig Halls, og drucknan Hărekssona. Þyker nű mörgum miked vandast vid þad măled. Þorgils sellde skiped hăsetum sinum, og liette kaupferdum, tők sier bű i Borgarfirde, og ſettu Giſlungar nockut űꝛa vid h*onu*m *(ss)* hefur hann þat til tals vid þă, og qveðꝛ þ*e*iꝛ eigi ſig einſkis at kunna *(ss)* verdur ad þvi lited mark ad so stoddu.

Nű er þar til máls ad taka, at Barde hugsar um eptermæled og þyker eigi liett til ad rada um hefndernar. Þorarinn[1] hiet maðr spakur ad vite og framm-

---

[1] Hanns forelldri v. Landn. p. 95 — *Ísl. I, 186* —. Systur hanns Þordise Þorvalldsdőttur åtte Halldor son Snorra Goda, og er þvi ei furda, þőtt Snorre hafe veitt þeim Viddælum at Heidarvïgunum. enn ad så Þorarin Spake Laxdælagode — ɔ: *Langdælagoði* —, sem Bandamannasaga um getur, sie same og þesse, synest eingannveigenn geta stadest, hverke vegna alldurs (þvi hann verdur ofgamall ef þesse og så er hinn same) nie ættar. þar er hann sagdur Ospaksson, Höskullds-sonar, Kollssonar, enn möder Þorgerdr dőtter Egils Skalla-grimssonar. sem ei kemst heim vid Laxdælasögu, þvi Höskulldr åtte aungvann Ospak fyrer son, helldur Olaf sc. på, og kemst þad þă heim, nema i þvi ad Laxd. s. nefner eing-

---

2. sem br.] hid skiőtasta *opr.* T. 4. fregna] *sål.* B, T; fretta A *og opr.* T. 5. vig] *opr.* fråfall T. 5—6. og drucknan] *sål.* B, T; einnen um fråfall A *og opr.* T. 4—6. Um—Hårekssona] *Her synes citatlistens* at komaſt vid vedre *at kunne passe.* 9. Giſlungar] *Angående denne slægt sml. s. 59 anmærkning 1 og s. 62*[19] *med tilhørende note.* 14. og —hefndernar] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T. 26. sc.] *udel.* A.

synn, er biő a Lækiamőte i Vydedal. hann var fostre
Barda. Nű lídur framm ad alþínge, sumared epter.
1016. Um leid Barde rídur ă þing finnur hann Þorarinn fostra
sinn at măle, og spyr hann nű hversu reisa skule
măled. Þorarinn mællte. þier eiged um mikenn
vanda ad mæla, og þarf hier þolenmædes vid, þvi
marger eru jaꝼnan[*ir*] at ꝼrændſeme *(ss)* rædur
hônum ad bidia Harek bőta fyrer sonu sina, ă næsta
alþinge, og þő hann făe engar bætur, meige hann eige
lăta sier leidast, ef hann vilie sinum rădum at hlyta.
og mune aller þetta vel virda. Barde hefur upp þessa
bőtabeidslu ă þinge. Hărekr var eingi oꝛdamadꝛ *(ss)* hann hafde þă brugded bűe og afsalad fie
sitt allt brődur sinum Kleppjarne. Svarar hann þvi,
ad hann hafi nű eingi fiăr forrædi, og gete þvi eingar
bætur gollded. visar hann þvi măli til frænda sinna,
og fær Bardi ecke frekara svar ad þvi sinne, og fer
1017. vid so bued heim. Annad sumar leitar Barde enn
răda til Þorarins, svarar hann, ad ă sômu leid skule
adfara sem hid fyrra sumared. qvedur hier þurfa þolinmæde vid ad hafa, og mune hid þridia sumared verda

---

ann af sonum Olafs med Þorarins nafne, og ei annann af hans vandamônnum, enn Þorarinn son Bărdar Hôskulldssonar, og kann þad ad so miklu leite ad komast heim, so og ad hann er lătenn þar vera samtida Hermunde Illugasyne og Geller, nema hvad ættartalan er oriett, so og ad hann kallast Laxdæla gode, og er þvi undarlegt, ad Bandamannasaga lætur hann vera nordur i Vydedal, edur Hűnavatnsþinge. *Bandamanna saga kalder ikke Þórarinn „Laxdœla", men Langdœla, godi.*

5—6. þier—mæla] *udhævet og forekommer i citatlisten.* 7. jaꝼnanir] *sål. ifg. udg.s konjektur Ísl. II, s. XXXVII;* jafnan *både her og i citatlisten JO.* 10. at hlyta] *opr.* framfara T. 12. Hărekr] hann *citatlisten.* 13. þă] *ved tilf.* T. 15. nű] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T. 27. e. þ.] þ. e. A, T. 28. nordur] *sål.* B, T; *udel.* A.

vissara, hvar þeir skule adgang eiga, ef epter hugbode sinu fer, enn nű ſieu marger jaꝼnkomneꝛ ad ꝼrændſemi *(ss)* Barde giðrer so. hefur enn upp þetta mål ådur þinge slitur, og talar å þessa lund: mðnnum mun kunnigt, at ver eigum oꝼ mikel vandræde at vera *(ss)* þar nű er sannspurt, ad Hallr brodeꝛ minn er liꝼi minnr *(ss)* beiddunst ver bőta af Hareke fðdur vegandanna i fyrra sumar, og var oſſ eingi urſlit veitt *(ss)* og mun þvi flestum virdast ad ver berum skardan*n* hlut ꝼ*yrir* ydur *(ss)* nű itrekum vier sðmu beidne, ef þier vited hveriu nű skal helldur svara. Hareks var ec*k*i vid koſtr og stod h*onu*m elle *(ss)* enn hverr hinna sem å þingi voru, stungu hðfdum hver ad odrum, og főr allt å sðmu leid sem hid fyrra sumared, enn allur þingheimurinn lofade hversu spaklega var ad målenu fared. Gisle[1] het madur sonur Þorsteins *(ad mm)* hann var i kaupferdum laungum oꝼlati *(ss)* mikill og ővar i ordum. Þetta haust kemur hann űt. fer heim i Borgarfiðrd til frænda sinna og fretter af þessum målum. Þridia sumar adur Barde fer å þing, ridur hann heim ad Lækiamőte, og spyr

---

[1] Hvert sem þad hefur vered Gisle så er Gretter hydde, og Grettes-saga umgetur Cap. 58. — *NO. s. 133* — og er þar sagdur sonur Þorsteins Gislasonar, er Snorre gode let drepa. Þő getur þad stadest vide appendicem.

---

2. en*n*—marger] *ikke medtaget i citatlisten.* 5. ver eigum] *hertil svarer i citatlisten* eiga. 7. Hallr — er] *hertil svarer i citatlisten* at vera. 8. Hareke] Harek A, T. i] her i A. 9. var—veitt] *citatlisten opfører* at veita e. u. 10—11. ad—ydur] *citatlisten opfører* ſk. hl. ad bera ꝼ. ðdꝛum. 12. H. var] hans er *citatlisten.* 17. Þorsteins] *opr.* Hareks T. *Ham kan muligvis gælde citatlistens* vel borin*n*. 26. þad stadest] *sål.* B. T; so vered A *og opr.* T. *Henvisningen til appendix gælder JO.s slutningsbemærkninger.*

Þorarin hversu nű skule ad fara. Þorarin mællte, ad nű yrde hann enn ad bidia bőta sem fyrr. skyllde hann eige optar räda hònum til þess. sagde nű vera þann mann komenn, sem hann hefde epter beded. enn þad var Gisle, spyrſt mier ſva ꝼra Giſla *(ss)* at hann er bradſkeyttr til mals at taka ꝼrigiarn *(eige vard ödruvis lesed)* og oꝼ kapp (*forte* ofurkapps madr) *(ss)*. Seger mier so hugur um, ad hann mune einhveriu þvi svara, ad audgengara verde ad mälenu epter enn adur. Barde qvad sier þykia miked fyrer ad bidia þä ä nij bőta, enn qvad þad munde þo verda vera, þvi hanns räd mundu sier til besta koma. Narfi hiet maðr, frændi Gislunga. hann var meste illhreisingur og ofstopamadur, ramur ad afle, lygenn og őjafnadarfullur ad òllu. vid alla menn lynte hònum illa, enn þő verst vid frændur sina. barde hann ä mònnum. ef hann feck eige þad hann villde, og tők af þeim er hann mätte, var hann i ymsum stòdum um land, og unde hverge. Þorarin bad Barda fyrer kost og mun, ad fä þann mann nordur med sier, ef hannn være ä þinge, og kvad til nockurs koma munde. Barde kemur
1018. ä þing. þar er Gisle og fleire frændur hanns Borgfirdingar. Barde gengur til Lògberges einn dag ä midiu þinge, og mæler. Svo er vidvaxed *(ss)* ad eg hefe her tvisvar beded bota fyrer vig Halls brődur mins, beidde mig þar naudſyn til *(ss)*, og var i hvert-

---

1—2. mællte—ad] red hònum *ved rett*. T. 2. bòta] enn *tilf.* T. 3. sagde] hann *tilf.* A. 4. enn] *udel.* A *og opr.* T. 5. sp. m.] m. ſp. *citatlisten.* 6. ꝼrigiarn] *Hvis ordet virkelig har foreligget således i grundteksten. må det stå for* frýgjarn. 7. og] *udel. i citatlisten.* 10. adur] *sål.* B, T; vered hefur A *og opr.* T. 11. ä nij] *sål.* B, T; enn A *og opr.* T. 13. Narfi] *Membranfragmentet viser, at det rette navn er* Torfi (Lygi-T.). 14. ramur] *opr.* hinn sterkasti T. 19. unde] *sål.* B, T; eyrde A *og opr.* T. 26. b. m. þar] m. b. *citatlisten.*

tveggia sinn gefenn litell gaumur ad mâle minu. Nû synest mier þar nockurrar urgreidslu von er þû ert Gisle, so eg þurfe eige lengur ad velkiast i þessum vafa, munu og flester þad mæla ad vier eige fôrum med mikille freku ad mâlenu, og er ydur þvi skylldara gôdu ad svara. Aungver ansa fyr enn Gisle. hann mæler og stydst â spjôtskapt framm. Vier munum verda nockru ad svara alls þû rekr þitt erende *(ss)* og þû heꝼr berliga â mig kvedit. þo eg þykiſt nockud þver komin*n* vid mâlit *(ss)*. I fyrra sumar â Englande var eg i þeim stad er heiter ad Þûfusteine *(edur eitthvad kendt vid stein)* þar sat eg â torge, og hafde nockru silfre ad veria. lâ þar hiâ mier siodur einn, sem i voru VII. merkur sylfurs. ridu þar um torged nockrir ôſkynſamer menn *(ss)* og vard einum þat fyrer, at hann kynteſt til vid mig *(ss)* og stack spioti sinu vid siôd minum, og rende uppa, og reid med þad burt. hafda eg ecke þar af. visa eg þier þar til brôdurgiallda, þyker mier þat at glîku *(ss)* sem þetta mâl, þvi þad sylfur tel eg vera a vandar veiꝼi *(ss)* og munum vieꝛ þar eige aun*n*ur ꝼe til leggia *(ss)*. Eidur mællte Skeggiason. segia ſkal þurſi eꝼ h*ann* ſitur nock*v*idr vid elld *(ss)* og er illa og ôviturlega under teked, at ſvo ſtôrir men*n* ſem nû eigu hlut ad. Gisle svarar. hier sannast þat sem mællt er. nyſir[?] *(vard ei ôdruvis lesed)* ꝼiarri en*n* ver ſialldan, og er þad þin ad von, ad hallda svo svare frænda

5. er] *udel.* B, T. 9—10. þo—nockud] *udel. citatlisten.* 15. ôſk. m.] oſkynſamr *anfører citatlisten.* 16—17. hann—mig] kynnaſt v. einhvern *citatlisten.* 19—20. þyk. m. þ.] þ. þyk. m. *citatlisten.* 20—21. þvi—eg] at *citatlisten.* 21—22. munum—eige] e. m. v. þ. *citatlisten.* 26—27. ad... ſialldan] „ss" *mgl. efter bægge sætninger, men de er fremhævede og forek. i citatlisten.* 26. nyſir] *Af citatlisten og bog-*

(mm)[1] þinna, sem nű mă heyra og hleypur i brîxlyrde vid Eid. nű mællti Eidur: eige hyrdum ver at ſkattyrdaſt vid þig *(ss)*. giðra nű menn mikenn rőm ad măle Barda, og þyker þűnglega svarad, med sliku spaklæte sem þessa er beidst.

Cap. Helga hiet eckia űng. hűn biő vestur i Dðlum *(mm)* hennar bad madur să er Grimur *(mm)* het nordan űr Eyjafirde. konan var i ætt vid Kleppjärn. madurinn var ă alþînge, og var hðnum konan fðstnud. skyllde brullauped standa um hausted halfum manude ſyrer vetur *(mm)*. Barde kom eitt sinn ad bűd Kleppjarns, og mælltu þeir þar mundmălum *(ss)*. Þar sa Barde Narfa, og kom Barde sier brătt i tal vid hann, og bydur hðnum heim til sin, og þad þăde Narfe. Þă Barde kemur af þingi talar hann vid Þorarin, og seger hðnum af mălum sinum, og sier þyke þűnglega ăhorf-

[1] Þeir Gislungar er ad sia af sðgunne ad hafe vered ad visu venslader vid Illuga svarta, ef eige Eid. enn Illuge ătte Ingebiðrgu dottur dottur Midfiardar Skeggia, systurdottur Eids v. Landn. p. 53. et 88. — *Ísl. I, 111—12, 170* — et Laxds. C. 4. — *Samf. XIX, 11* — og er þvi ei ad undra, þðtt Gisla þætte skyldug lidveitsla Eids. Enn i þessare sðgu man eg ei at væru nockrar ættartðlur Gests, edur Borgfirdinga, og mun þad hafa undangenged, eins og vant er i sðgum, og vered i þvi tapada styckenu. *Gislungernes slægt, som oftere nævnes, stammer muligvis fra landnamsmanden* Þorgautr á Þorgautsstǫðum í Hvítársíðu, *som havde to sönner af navnet* Gísl. *Se Ísl. I, 67.*

stavtrækkene, som öjensynlig skal gengive originalens former (navnlig i A), *ses, at JO. har været i tvivl, om her skulde læses* uylir *eller* nyſir, *men at han — hvad også bogstavtegnenes form bestyrker — snarest formoder* nyſir.

1. (mm)] *udel. A.* 2. nű—Eidur] *ikke fremhævet, men forekommer i citatlisten.* hyrdum] *ordets normalform er* hirðum. 10. um h.] *står sidst i sætningen i* A. 12. þeir] *udel. citatlisten.* 24—25. undangenged—styckenu] vered u. (i þvi t. st.) eins og v. er i sðgum A *og opr.* T.

ast. Þorarin mællte. nũ er so komed sem eg villde. er *þat* nu i þreytt at ſo ſyneſt vitrum m*onn*-*u*m ſem ockur *(ss)* og er nũ ovandara enn fyrre, ad siã hvar ad skal gãnga umm hefndena. Barde bad hann fyrer siã. Sã madur var þad sumar i þingfòr med Barda sem Þordur het, bõnde ã Marstodum i Vatns dal. hann atte tvo hesta alhvita, nema á eyrunum þar voru þeir svarter. Þõttu hònum hestarner slikt metfie, ad hann villde þã eige missa fyrer adra hesta. þad haꝼde Þorde orded til ꝼar reks, at heſtar han*n*s badir voro i bꝛottu *(ss)*. Narfe verdur eptir ã Lækiamõte. tekur Þorarin ã mote hònum bãdum hòndum, so Narfa þyker leika i lynde. Þorolfur hiet madur er biõ ã Sleggiulæk i Borgarfirde. hann var nũ miòg hnĭginn ã hinn efra alldur, er saga þesse giòrdest, enn hafde vered hinn gilldaste garpur i æsku sinne. Konu ãtte hann sier. voru þau alltid õsamþyck, so sitt villde hvert. var hũn odmalug miòg og medallage vitur *(ss)* hann ãtte vopn gõd i hyrdslum sinum, er hann hafde eige ãhallded sidann hann liette vigaferlum. Nockru sidar kemur Þorarin ã tal vid Narfa, og spyr hversu hònum sie vingad vid frændur sina. hann svarar ad litell sie vinskapur þeirra ã millum. muntu vilia ſlã kaupi vid mig *(ss)* seger Þorarin. mier er sagt ad Þorolfur frænde þinn eige sverd gott, og geter þũ

2. e. þ. n.] þ. e. n. *citatlisten.* 6. Marstodum] *det rette er* Breiðavaði. 12. bãdum hòndum] *sål.* B, T; ãgiæta vel A. 13. Þorolfur] *det rette er* Þorbjǫrn (á Veggjum) *eller* Þorgautr *(på* Þorgautsstaðir, *hvilken gård dog ikke senere nævnes ved navn i sagaen) — efter usamdrægtigheden mellem ægtefællerne at dömme snarest* Þorbjǫrn. *Det efterfølgende* ã Sleggiulæk *er næppe rigtigt.* 14—15. miòg—alldur] ordinn gamall *opr.* T. 15. er—giòrdest] *udel.* A. 16. gilld. g.] meste viga madur *opr.* T. 18—19. var—vitur] *citatlisten har adjektivet* òdmalugr *og* hun var m. v. 23—24. muntu—mig] *citatlisten har* at ſlã k. v. ein*n*.

sőkt mier þad, vil eg gefa þier stődhross væn. Narfe vill þat giarnan. Þorarin selur hȯnum i hendur storann hnif, er hann skal gefa konu Þorolfs til ad vera i fylge med sier. er mier ſagt at vapnin eru sigraudig *(ss)*, mun þig ei bresta ad liuga hvad þier synest haganlegast, hvar fyrer þű bidier vopnanna. Narfe bad hann ad vera þar um ohræddann, og gengur fűs ad kaupenu. hleypur sidan sudur um heide, og kemur um kvelld ofan i Hvitārsidu til eins frænda sins er biő ā Veggium *(mm)* er þar um nőttena, og bidur hann ad liā sier vopn, og seger ad einn austmadr nordur i Ȯxnadal *(mm)* hafe skorad ā sig til einviges, űt af konu einne, er bāder villdu hafa, og sie stefnudagurenn at hālfs manadar freste, og fāe hann hverge vopn, seger hann þad liklegasta til um nāttstade sina. hinn svarar ad þetta 'mune allt lyge, og fāe hann einge vopn hiā sier. Likar Narfa allilla, og hleypur yfer til Þorolfs, sem sverded hafde, og seger honum hvad han*n* ā um ad vera *(ss)* og seger til nāttstada sinna, sem ā fyrre bænum. var vel vid hȯnum tekit at eins *(ss)* bidur hann Þorolf ad liā sier vopn, og qvedur sier alldrei mune meire naudsyn ā vera enn nū. Þorolfur qvad sier annad nær, enn skipta sier af, þő hann giȯre sier illinde vid menn, og mege hann sialfur annast sin kvennamāl, og ei mune hann sleppa vid hann sverdenu. Fer Narfe þā til konu hanns, og

2—3. Þorarin—skal] *opr. her direkte tale* T. 3—4. i f. m. s.] m. s. i f. A. 4—5. sigraudig] seger Þorarin *tilf.* A. 6. bidier] beider *ved rett.* T. 7. ohræddann] *opr.* eige hugsiukann T. 10. Veggium] *På Veggir bor ifg. membranfragmentet* Þorbjǫrn Brúnason; *det her omtalte besøg synes at måtte gælde* Þorgautr. *Sml. s.* 60[18], *noten.* 17. sier] *De i membranfragmentet fortalte begivenheder viser dog, at „Narfi“ (ɔ: Torfi) også her må have fået et sværd.* 18. Þorolfs] *d. v. s.* Þorbjarnar? 19. ā] atte *citatlisten.* seger] *udel.* A, T. 22. mune] *sål.* B, T; *udel.* A *og opr.* T.

tiäer henne mäl sitt, og gefur henne hnifinn. hün tekur vid og þotte þíng i vera. hleypur sem skiötast til karls sins og er næsta ödmälug. kvedur þad skömm mikla, ad vilia ei duga naudstöddum frændum sinum, eda **hvat ſkal ꝼretkarli þinum ſo got vopn þarſtu er komin*n* aꝼ ꝼotum ꝼꝛam*m*** *(ss)*, og qvedur þad liggja ridgad ä kistubotne, og mune nü lited gagn i vera. hann svarar sem fyrre, ad hönum sie eige þad um Narfa gefed, ad hann sleppe vopnum sinum vid hann, **og telr þad mangi muni giort haꝼa at klækiaſt** ä **vit hann** *(ss)* fer hün þä og brytur upp hyrdsluna, sem sverded lä i, tekur þat og selur i hendur Narfa, enn hann strykur þegar nordur og fær Þorarni. Þorarinn qvedur hann vel hafa rekid erindid, og bidur hann taka hrossinn, og fara nordur fyrst um stund **ad ꝼirraſt ꝼund ꝼrænda ſinna** *(ss)*. Narfa þyker giöfenn göd. fer med hrossenn burtu. og er hann ür sögunne.

Þeir Gislungar *(mm)* III. (*helldur enn* IIII.) brædur höfdu einn teig vid Hvitá ad slä, og gengu ad þvi verke aller samt, og skyllde teigurinn alltid büenn ä tilteknum tíma epter þing[1]. Sä lutur var til nylunda þar nordur um heröd, Vatnsdal og Vydedal, ad aftokust öll manna mot *(var so illa mäd ad ei vard lesed ödru vise)* ä þeim misserum. Skip hafde komed um

[1] Hafa so Heidarvigenn giörst epter þessare sögu um hausted 1018.

2. þotte] *sål.* B, T; þyker A. 4. duga] hialpa *opr.* T. 11. vit hann] vid einn *citatlisten.* 12. tekur þat] *udel.* A *og opr.* T. 19. Gislungar] *De her nævnte Gislunger er Torgauts 4 sönner.* 24. var—lesed] *Læsningen er, som det af mbr. frgm. fremgår, rigtig.* 25—26. l. ö. vise] ö. vis l. A.

sumared i Blǒndu ős. hafde styri madur sem Einar het *(mm)* þar hest i hapte. madur hiet Halldor *(mm)* litell bőnde er biő i Kleifum *(mm)* vid Blǒndu backa. hestur styrimanns hvarf um hausted. Klagar hann þad fyrer Hǒskullde goda ă Hǒskulldstǒdum. hann var gődur madur og rettdæmur. *Þar getur og um mann nockurn,* son Þordisar[1] späkonu ad Späkonufelle *(ad mig minner) helldur enn um hana siälfa (hier datt botnenn ür sǒgunne).*

.ıȷ. dag(a) N[v] ſaknar Halldor*r* heſtan*n*a. *ok* leitar. *ok* fiðr nv. *ok* þick*ir* v*er*a illa halldn*ir*. *ok* fe*r*r nv ti*l* fundar uið Þ*or*ari*n*. v*er*ðr nv við h*ann* ſkapfat*t* *ok* veit*ir* h*onu*m au*er*ka s*va* nockvi mikin*n*. at h*onu*m v*ar* þ*at* gilldr þyckr *ok* ei banvæ*n*ligr. En þ*a*ðan af ke*m*r þ*at* fi*ri*r þa Hǫſkulld *ok* Eilif. *ok* beiða þ*ei*r bota fi*ri*r þi*n*gman*n* ſin*n*. h*ann* lætr ecki b*r*a*t*t uið þ*v*i. *ok* ecki ſættoz þ*ei*r aþ*at*. *ok* ſtendr nv s*va* buit v*m* h*r*ið. B*arð*i hafði u*er*kſnvð mikin*n* *ok* þ*ei*r brǒðr ſumar þ*at*. *ok* f*or*o vel v*er*k *f*ram um ſvm*ar*it. e*r*

---

[1] Rett mun þad minst. þvi þessarar Þordisar ad Spåkonufelle á Skagaströnd getur Kormaks Saga. Þorolfr het madr hennar. hün var miǒg fiǒlkunnug. hennar getur og i Vatnsdælasǒgu ad fiǒlkynge einu.

1—2. Einar h. (mm)] (mm) E. h. A. 1—3. hafde—Kleifum] *Her husker JO. i flere henseender fejl. Den styresmand, hvis heste (ikke „hest“) forsvandt, hed* Halldórr, *og dette førte til strid med en bonde ved navn* Þórarinn á Klifum. 5—6. hann—rettdæmur] *Hertil hører utvivlsomt citatlistens* var mikill merkes madr, *som udtrykkelig angives at gælde Höskuld.*

10. ıȷ] *Sål. beg. membranfragmentet* (M), *vistnok i umiddelbar fortsættelse af JO.s genfortælling. Efter* Nv *står, slettet ved underprikning,* miſti M.

nv v*ar* betr ti*l* ſkipat e*n* ꝼyr*r*. Nv e*r* þ*ar* komit ſum*re* at .vıȷ. uik*ur* lifa ſum*ar*ſ. þa f*err* B*arði* at hit*ta* Þ*orarin* foſt*ra* ſin*n* ti*l* Lǒkia-moz. þ*eir* hiǫluðoz opt l*ǫng*um uið. *ok* uisv m*enn* o glǫct h*vat* þ*eir* m*æ*lto. Nu mv*n* v*era* m*anna* mot. ſ*egir* Þ*orarinn*. amilli Hofs *ok* Huna-vaz. þ*ar* ſe*m* heit*ir* Þi*n*geyrar. En ek hef*i* þ*vi* raðit e*r* eing*i* v*oro* h*er* ti*l*. Nv ſ*ka*ltv þ*an*gat f*ara* *ok* reyna uini þina. Fir*ir* þ*vi* at nv vætt*ir* mik at m*enn* ſe forkun*n*ar marg*ir* e*r* leing*i* hef*ir* dualiz. mv*n* nv þar v*era* fiolm*ent*. Vætt*ir* mik at þ*ar* ko*mi* Halldor*r* foſtbroðir þin*n*. bið h*ann* fǫruneytiſſ *ok* brautar ge*n*gis. ef þ*er* e*r* nockuʀ hugr a at f*ara* yr h*era*ði abravt *ok* hefna broður þins. Bǒr heit*ir* aBacka. h*ann* er f*irir* utan Hvna-uatn. þar bio kona ſv e*r* Þ*or*dis h*et*. *ok* v*ar* kǫllvt gefn. *ok* v*ar* ekkia. At raðo*m* u*ar* m*eð* h*enni* m*aðr* ſa e*r* Oddr h*et*. h*ann* var gilldr m*aðr* f*irir* s*er*. Ecki v*ar* h*ann* einſkoſt*ar* ꝼegǫfvgr eða ætſtor*r*. þo v*ar* h*ann* fregr m*aðr*. h*ann* ſ*ka*ltv biðia fylgðar m*eð* þ*er*. h*ann* ræðr ſuǫrv*m*. þ*ar* er kallat iſveit þ*ei*ri aKolgv-myrum. *ok* er*v* þar bǒir marg*ir* *ok* heit*ir* .ı. bǒr aMeðal-heimi. þar bio ſa m*aðr* e*r* Þ*or*giſl het. h*ann* v*ar* ſyſt*r*vngr Gefn*ar*-Odz at f*r*endſe*mi*. *ok* v*ar* hrǫſtr m*aðr* *ok* ſkalld got*t*. *ok* at*ti* goða koſti fiar *ok* gilldr m*aðr* f*irir* s*er*. kveð þv h*ann* ti*l* farar m*eð* þer. Bǒr heit*ir* at Burfelli. milli Svina-vaz *ok* Blǫndo. þ*at* er aHalſu*m* vt. þ*ar* bio ſa m*aðr* *Eir*i*kr h*et* *ok* v*ar* kallaðr uiðſia. h*ann* v*ar* ſkalld *ok* eig*i* litill f*yr* ſ*er*. h*ann* ſ*ka*ltv kveðia ti*l* fǫruneytis m*eð* þ*er*. ILanga-dal heit*ir* bǒr aAvðolſſ-ſtǫðum. þar bio ſa m*aðr* e*r* Avðolfr h*et*. h*ann* e*r* goðr drei*n*gr

6. Hofs] *d. v. s.* Hóps, *betegner indsøen* Hóp. 11. bið] biðr, *med underprikket* r, M. 26. Bǒr] *Stor initial, udrykket i marginen.* 27. maðr] *herefter udel.* er M.

ok mikill f*irir* ſer. broðir h*ans* *er* Þ*or*ualldr. *ok* *er* eig*i* h*ans* uið fꝩrna getið. h*ann* bio þ*ar* ſe*m* heit*ir* iSlet*ta*-dal. þ*at* *er* up*p* f*ra* Suina-vatni. þ*ei*r e*r*u .ıȷ. bð̂ir e*r* *sva* heita. h*ann* uar ſt*er*kaſtr m*að*r at afli f*yr* norðan l*and*. Ecki ſk*a*ltv h*ann* kveðia ti*l* þesar f*er*ðar. *ok* kie*m*r ti*l* þes ſkapf*er*ði h*ans.* Bð̂r heit*ir* at Suina-vatni. *ok* bio þ*ar* ſa m*að*r *er* Svm*ar*-liði h*et.* *ok* kallaðr giallande. Auðigr at fe *ok*̄ goð-o*m* uir*ð*ingv*m*. m*eð* h*onu*m v*ar* hei*m*a dott*ur* ſo*n* h*ans* *ok* h*et* Þ*or*liotr giallanda fost*ri*. hrauſtr m*að*r. bið h*ann* til fꝩrvneytis m*eð* þ*er*. Eyiolfr h*et* m*að*r. *bio at Aſm*un*dar-gnupi. þ*at* *er* milli Vaz *ok* Viði-dals. h*ann* ſk*a*ltv hitta. bið h*ann* f*ar*a m*eð* þ*er*. h*ann* *er* vinr v*ar*ʀ. Nu vęt*tir* mik. ſ*egir* h*ann* at lit*t* u*er*ði iraðit. ef þetta flytr þu f*r*am a m*anna* motinv. *ok* leit*a*r þar uið þa v*m* þetta mal. *ok* ſeg*ir* *sva* at þ*ei*r ſk*u*lo eígi ſkylld*ir* ti*l* farar m*eð* þer ef eig*i* ke*m*r þu þan*n* næſta lꝩg*a*r dag ti*l* h*v*erſ þ*ei*ra *er* .v. vik*ur* *er*v ti*l* uetrar. *ok* þan*n* ſk*a*ltv eig*i* hafa m*eð* þ*er*. *er* þa *er* eig*i* buin*n* f*irir* þ*v*i at ſa *er* eing*i* eyrꝩg*g*r. Þ*v*i ſk*a*ltv þesa͞ m*enn* helldr uelia ti*l* f*a*rar m*eð* þ*er* e*n* aðra ſueit*a*r m*enn* at þesir *er*v navðleyta m*enn* hv*e*ʀ ann*ar*s *ok* eigv all*ir* goða koſti *ok* *sva* f*r*endr þ*ei*ra eig*i* ſiðr *ok* *er* þ*at* þ*v*i-lict ſem þ*ei*r *er*v ſialf*ir*. *ok* þesir e*r*u rꝩſkvaſt*ir* af ꝩllv*m* þei*m* *er* h*er* *er*v iViði-dal *ok* ꝩllv*m* u*a*rum ſueitu*m*. *ok* þ*ei*r mvnv yðr bazt uiliaðir *er* uar*ir* uin*ir* *er*v meſt*ir*. Nu *er* oglict*t* h*v*art *er* at hafa m*eð* ſer goða d*r*eing*i*. *ok* h*v*ata. Eða einhleypinga 1 v vreynda þa *er* ſer eigv | ein[k*is*] goðs koſti. ef nockvt h*en*dir til vandræða. Nv *er*v *ok* rað*n*ir ti*l* farar

4. er] *gent.* M. 10. fost*ri*] *Uklart ved rettelse.* 11. m*að*r] *herefter udel.* er M. 30. eigv] *Ordets to første bogstaver er skrevne over linjen, og efter* eigv *følger et overflødigt* ein.

með þer heima menn þ(inir) ok nabvar er bæði eru frendr þinir ok teingða menn. Eyiolfr magr þinn fra Borg. hann er hrauſtr maðr ok goðr dreingr. Bôr heitir iUeſtr-hopi aÞernv-myri. þar bua brôþr .ıj. het annaʀ Þoroddr. Þorgiſl annaʀ ok voro Hermundar ſynir. ok brôðrungar Barða. at frendſemi. ok attv goða koſti fiar. ok micklir kaps menn ok gôðir aræðis. þeir erv raðnir til farar með þer. Nu eru þeir raðnir brôðr til farar .ııı. Enn eru nefndir brôðr .ıj. er þar voru heima með honum. ok het annaʀ Olafr. en annaʀ Dagr. þeir voro ſyſtrvngar Barða. ok hǫfðo þar upp vaxit með Guðmundi. þeir erv raðnir til farar með þer. Enn erv nefndir .ıj. menn. het maðr Gris. ok var kallaðr Kollgris. hann var þar upp fôddr iAſbiarnarneſi. Hann uar hagr maðr. ok uerkſtiori þeira. ok hafði þeim leingi uerit vel viliaðr. Annaʀ het Þorðr ok var kallaðr melracki. Hann var foſtri þeira Þuriðar ok Guðmundar. Hǫfðo þǫ hann tekit litið barn af ualaði ok fôtt upp. hann var alroskinn ok uel at ſer geʀ ok þat ſegia menn at fyr hann uar einſkis ǫrvænt orðz. ne uerks. ok unnv þǫ honum mikit ok uirðo hann meira en hann var verðr. Hann er raðinn til heiman farar með þer. Nv erv nefndir þeir menn er fara ſkylldo með Barða. Nu er þeir hafa ſlict talat ſkiliaz þeir. Drottins daginn kemr Barði til Lôkia-moz. ok riðr þaðan til manna moz. ok er hann kemr þar. þa er komit fiolmenni mikit. ok er þar ſkemtan goð. Var monnum nv forkvðr aſkemtan er leingi hǫfðo niðr uerit lǫgð manna mot. Nu var litt

4. Bôr] *Stor initial, udrykket i marginen.* 18. Hann] *Udrykket i marginen.*

iraðit þott m*onnum* v*æ*ri tiðrótt aþei*m* fvndi. Takaz at orðv*m* þ*eir* Halldor*r* foſtbróðr *ok* B*arði*. Spyr*r* B*arði*. hvart h*ann* uilldi f*ar*a m*eð* h*onum* nockvt u*m* hꜹſtit yr h*er*aði. Halldor*r* ſ*egir*. at ei mv*n* þ*at* þickia tekit min*n*ar ha*n*d*ar* mikilm*ann*liga til orðz at ek þickiumz eig*i* buin*n* at f*ar*a. Nv e*r* f*er*ð min albui*n* abrꜹt. en ek hef*i* ætlat at f*ar*a tuivegis. Nu hef*i* ek þ*at* ætlat ef s*va* feʀ ſe*m* ek uil at koma þ*er* at liði e*r* meira v*æ*ri. ef þu þyrſt*ir* inock*ur*a navðſyn heþ*an* f*ra*. Fy*rir* þ*vi* at marg*ir* e*r*v betr til faln*ir* f*ar*arin*n*ar at þi e*r* ek hyg*g* at þu vilir f*ar*a. B*arði* lætr s*er* ſkiliaz. at s*va* e*r* ſem h*ann* ſagði. *ok* k*v*ez h*onum* eig*i* m*un*do ue*r*ri vinr e*n* aðr. En ek mv*n* biðia þik nock*ur*s lutar ſ*egir* Halldor*r*. þ*at* v*ar* h*er* iſum*ar* at mik ſkilðe a uið man*n* þan*n* e*r* heit*ir* Þ*or*ar*inn*. *ok* varð h*ann* f*ir*i*r* av*er*ka af minv ti*l* ræði. H*ann* e*r* litils ue*r*ðr f*ir*i*r* ſinar sak*ir*. En þ*eir* m*enn* beiða bota f*ir*i*r* e*r* h*ann* e*r* iþing*i* m*eð*. *ok* e*r*v þ*eir* mikils ue*r*ðir. Nv hóf*ir* m*er* eig*i* at v*ar*na þei*m* bota þei*m* Eilifi *ok* Hꜹſkulldi. uil ek at þu ſetiz a f*ir*i*r* mina hꜹ*n*d. en ek get eig*i* at m*er* þo hef*i* ek aðr ſyniat at bioða þei*m* yf*ir* bótr. B*arði* ge*n*gr þegar at hit*t*a þa Hꜹſkvlld *ok* Eilif. *ok* tekr mali þegar f*ir*i*r* Halldoʀ. *ok* leg*g*ia þ*eir* fund m*eð* s*er* at ſættaz amal e*r* .iiij. uik*ur* v*æ*ri ti*l* vet*r*ar at Klifv*m* at bvi Þ*or*ar*ins*. Nu kie*m*r B*arði* amal uið Gefn*ar*-Odd at h*ann* f*ar*i m*eð* h*onum* ti*l* Borg*ar*-fiarðar ſuðr. Oddr ſ*varar* b*ra*tt þi mali *ok* þot*t* þv hefðir k*va*tt vet*r*i fyr*r* eða .ij. þa mv*n*da ek þo bvin*n* þ*ei*rar f*er*ðar. Þa hitti B*arði* Þ*or*giſl ſyſt*r*vng Oddz ok talar hit ſama mal. H*ann* ſ*varar*. þ*at* mvnv m*enn* m*æ*la at ei haf*ir* þv þesa fyr*r* k*va*tt en vo*n* v*ar*. *ok* mv*n* ek f*ar*a ef þv vill. Hitt*ir* h*ann* Arngrim foſt*ra* Avð-

olfs. *ok* *ef hann mvni vera ifar með honum. Hann ſvarar. bvinn em ek þegar er þu ert buinn. Slict hit ſama mælti hann uið alla þa er fyʀ voro nefndir. *ok* tokv allir vel hans mali. Nv mælti Barði. at þer hafit dreingiliga af þesv við mik. Nv mvn ek koma lavgar dag til yðar er .v. vikur erv til vetrar. *ok* ef *kem ei sva. þa ervt þer einſkis ſkyll | dir með mer 2 r at fara. riða nv heim af manna moti. Hittaz þeir nv foſtrarnir. Þorarinn *ok* Barði. *ok* ſegir Barði honum hvat þeir Halldorr rôddoz uið. Þorarinn lætr uel ifir þvi. *ok* kuað ei at ſiðr þesa far mundo fram komaz. at ei fœri hann. *ok* ma hann enn uel koma þer at halldi. *ok* þvi hefi ek firir sva ſkammo gert vart uið þesa far at ek uillda at ſem ſizt komi frett aðr iherat þeira Borg-firðinga. Nv liðr sva fram at faſtv deginvm ihinni ſettv vikv. *ok* at eykð dags þa komv heim huſkarlar Barða *ok* hafðo þa lokit miok sva heyverkvm. Barði var uti *ok* þeir brôðr er þeir kvomv heim uerkmenninir. Heilſvðo þeir þeim vel. hafðo þeir með ser uerkſſôri ſin. *ok* dregr Þorðr melracki eptir ser lia orf ſitt. Barði mælti. dregr melracki eptir ſer halann ſinn nv. Sva er ſegir hann Þorðr at ek dreg eptir mer halann minn *ok* ber ek litt vpp eða ecki. En þes varir mik at þv dragir þinn hala miok leingi aðr þv hefnir Hallz broður þins. En Barði hefndi honum avngv orði. ganga menn til borða. þeir brôðr mataz ſkiott. *ok* ſtiga undan borðinv þegar. *ok* gengr Barði firir Þorð melracka *ok* mælti við hann. leggr firir hann verk hvat hann ſkal gera um aptaninn *ok* vm daginn eptir lavgar dag. .xl. ſatna voro vfôrðir ſaman iAſbiarnar-neſi *ok* þat mælti Barði. at þat ſkal hann ſaman fœra. *ok*

1. *ok*] spyrr *mgl. herefter* M. 7. ef] *herefter* ek *udel.* M.

lvka þ*vi* vm aptanin*n*. En þv ſ*ka*lt f*ar*a amorgin at ſǒkia foruſtvgellding v*ar*n e*r* heit*ir* Fleyg*ir*. þ*vi* at gelldinga*r* e*rv* ge*n*gn*ir* yr afret*t* *ok* hei*m* ihaga. þi viſaði h*ann* h*onum* ti*l* þes at h*ann* v*ar* v*er*ra at he*n*da en aðra ſǫði *ok* v*ar* h*ann* ſkiotari. Nv ſ*ka*ltv ok amorgi*n* ſǒkia iAmbar-dal yxin .v. vet*ra* gamallt e*r* v*er* eigv*m* *ok* drepa af *ok* fœ*r*a ſlat*r*ið allt ti*l* Borg*ar* ſvðr lavg*ar* d*ag*. V*er*kit e*r* mikit. En ef ei e*r* vn*n*it þa mv*n*tv reyna hv*a*ʀ halan*n* ſin*n* be*rr* b*ra*tt*ar*a þ*a*ð*an* f*ra*. Þ*or*ðr ſv*ar*ar *ok* kv*e*z opt hafa heyrt hot h*ans* digr *ok* blotn*ar* h*ann* ei við. Nv riðr B*arði* v*m* aptanin*n* til Lǒkia-moz *ok* þ*ei*r brǒðr. *ok* hiala þ*ei*r B*arði* *ok* Þ*or*ar*inn* vm aptanin*n*. Nu er at ſegia f*ra* ſyslv Þ*or*ðar. hvesv h*onum* endiz. Sama*n* ok h*ann* heyit e*r* ſtaðit hafði iUiði-neſi. En þa e*r* h*ann* kie*m*r hei*m* þa byz ſmala m*aðr* at reka fe ſit*t* ut a biorg. *ok* riðr Þ*or*ðr heſti þeim e*r* h*ann* hafði ekit a v*m* aptanin*n*. *ok* nv ſiðr h*ann* gelldi*n*ga ſlock ſe*m* h*onum* hafði v*er*it *til viſat *ok* fær ei ſot*t* ſy*rr* en vt at Hofs-oſi. Nv giǒr*ir* h*ann* ti*l* gelldi*n*gin*n* *ok* riðr hei*m* m*eð* ſlat*r*ið. nv hef*ir* h*ann* ſp*r*eingðan heſtin*n*. Nv tekr h*ann* an*n*an heſt *ok* hleypir yf*ir* idalin*n* ſem leið liɢr fir*ir*. Ecki hirðir h*ann* huart h*ann* fe*rr* adǫgv*m* eða notto*m*. Nv ke*m*r h*ann* ardegiſ þ*ar* *ok* fęr yxinit *ok* d*r*epr af *ok* g*er*ir ti*l* bindr up*p* aheſtin*n*. *ok* fe*rr* ſiðan leiðar ſin*n*ar. *ok* kio*m*r hei*m*. leɢr af heſtinum tekr ſlatr gelldi*n*gſins. *ok* er *ke*m*r aptr þa v*ar* abrǫtv .ı. limr oxanſ. Þ*or*ðr m*ælti* ei

6. Ambar-dal] *sål., men utvivlsomt fejlagtig for* Ambáttardal, M. 16. iUiði-neſi.] *Sål., og ikke som Ísl.* miðr vel, *må utvivlsomt læses, men noget stedsnavn* Víðines *kan nu ikke påvises.* 17. biorg] *d. v. s.* Nesbjǫrg, *en lav klippe-ryg vest for Ásbjarnarnes.* 20. til] *sål. berigtiget;* ti M. 28. er] hann *mgl.* M.

got*t*. Maðr ge*n*gr igegn at abravt kvez tekit hafa. *ok* bað h*ann* ei d*ir*fa ſik u*m* at rôða nema h*ann* uilldi hafa hꜹg*g*. Tekr h*ann* an*n*at ſlat*r*ið *ok* fer*r* ti*l* Borg*a*r ſuðr ſe*m* h*onu*m v*a*r boðit. Nv tekr Alof ſyſtir B*arða* *ok* foſt*ra* h*en*nar uið ſlatrinv. ſv h*et* *ok* Alof. ho*n* v*a*r vitr kona *ok* foſt*ra* B*arða* *ok* þ*ei*ra Gvðm*un*dar ſ*ona*. ho*n* var kꜹllvð kian*n*ꜹk. *ok* v*or*o ſva ſkilit nꜹfn m*eð* þeim. Alof foſt*ra* B*arða* v*a*r vitr miok *ok* kpn*n*i mart g*er*la at ſia. *ok* þei*m* vel vilivð. Gvðm*undar* ſ*onum*. hon var froð *ok* forn iſkapi. Nv e*r* f*ra* þi at ſegia hvat þ*ei*r hioluðuz við foſtr*ar* Þ*o*rar*inn* *ok* B*arði*. aðr h*ann* v*ær*i ibravt bvin*n*. þ*ei*r hiolvðo mart. þ*at* v*a*r lꜹgar morginin*n* ſnem*ma* | ſkylldi h*ann* þa f*a*ra 2 v at fin*n*a fꜹrvneyti ſit*t* e*r* m*eð* h*onu*m ſkylldo f*ar*a. *ok* þa e*r* h*ann* e*r* bvin*n* ti*l* brꜹt reiðar. þa e*r*v þ*a*r leidd*ir* f*ra*m heſtar .ij. h*v*itir. *ok* ſvꜹrt eyru ah*var*um t*v*eg*gi*a. Þa heſta at*t*i Þ*or*ðr f*ra* Breiðauaði. þ*ei*r hꜹfðo horf*it* u*m* ſum*a*rit aþing*i*. Nv m*æ*lti Þ*o*rar*inn*. her e*r*v heſtar Þ*or*ðar ſ*ka*ltu f*a*ra *ok* fôra h*onu*m. *ok* þiɢia eing*i* lau*n* af h*onu*m f*ir*i*r*. *ok* ei e*r* þes u*er*t. f*irir* þi at ek reð e*r* þ*ei*r h*ur*ſv. *ok* hafa imin*n*i varðveizlv v*er*it. *ok* v*a*r torſæt*t* at þ*ei*ra hefði neyt*t* u*er*it. En þ*v*i let ek heſta þeſa taka at m*er* þot*t*i þ*et*ta m*er*kilig*ra* at ſpyria ept*ir* heſtv*m* þeſum. e*n* dusil h*r*oſum. *ok* hef*i* ek opt ſe*n*da m*enn* ti*l* Borgar-f*iarðar* ſuðr i ſum*ar* at ſp*yr*ia ept*ir* þei*m*. þot*t*i m*er* þ*at* v*er*a m*er*kilict eyrendi. *ok* vęt*tir* mik at eig*i* mundi iþ*at* raðit. *Ok* nv hef*i* ek ſenda*n* man*n* af nyio ſuðr. *ok* mv*n* ſa ſun*nan* ko*m*a amorgin. *ok* ſegia tiðe*n*di ſun*nan* yr h*er*aðinv. Þa v*a*r kꜹpſtefna aH*v*it-ar-vꜹllum. *ok* v*or*o ſkip ko*m*in af haf*i* litlv fyr*r* en þ*at* v*a*r. Nv riðr B*arði* þ*að*an. *ok* ke*m*r aBacka þ*a*r ſe*m* Þ*or*diſ bio. *ok* ſtoð þ*a*r heſtr ſꜹðlaðr. *ok* ſkiꜹlldr

ſtoð þar hia. *ok* riðo þ*eir* hei*m* mikin*n* dyn itunit ept*ir* hǫrðo*m* uelli. þar v*ar* uti karlm*aðr* *ok* kona. *ok* þo ho*n* hǫfuð h*ans* *ok* v*or*o þau Þ*or*dis þar *ok* Oddr *ok* v*ar* at vanlycðo*m* nockvt *er* hon þo hǫfvð h*ans*. *ok* hafði ho*n* eig*i* þ*v*egit lavðr yr hǫfði h*on*-*um*. *ok* þegar *er* h*ann* ſa B*arða*. þa ſprettr h*ann* up*p* *ok* fagn*ar* h*onum* læiandi. B*arði* tok vel kueðiv h*ans* *ok* biðr konv lvka u*er*ki ſinv. *ok* uaſka h*on*-*um* betr. H*ann* let sv*a* g*er*a *ok* nv byz h*ann* *ok* f*err* m*eð* B*arða*. Nu ko*ma* þ*eir* ut yf*ir* Blǫ*n*do ti*l* Breiða-vaðs *ok* fœ*ra* Þ*or*ði heſta ſina. Þ*at* er at ſegia. at iþan*n* tima v*ar* Þ*or*giſl Ara ſ*on* riðin*n* norðr ti*l* Eyia-*fiarðar*. aþ*ei*ri uikvn*n*i *er* umb v*ar* liðin *er* han*n* ſkylldi k*v*a*n*gaz at Þ*v*era *ok* v*ar* h*ans* norða*n* vana an*n*aʀi uiku. Þ*or*ðr tekr uel við heſtv*m* ſinv*m* *ok* byðr goða heſta gellda at launv*m*. H*ann* kvez ei *vili lavn f*ir*ir þetta. ok sv*a* kvað h*ann* þan*n* bioða *er* heſtana hafði heimta. ſk*a*l þin vinr ſ*egir* h*ann* iþǫrf neyta. Riðr B*arði* i-Langa-dal *ok* a vǫllvna miok sv*a* at bô Avðolfs. Nu ſa þ*ei*r at m*aðr* reið yr tvninv ofan. *ok* ken*na* þ*eir* Arng*r*im fǫrvnǫt ſin*n* *er* u*er*a ſkylldi *ok* riðr h*ann* nv m*eð* þei*m*. riða nv veſtr yf*ir* Blǫ*n*do ti*l* Eiriks uiðſia. *ok* ko*ma* þar *er* fe uar embæt*t* at morgv*n* mali milli middegiſ *ok* dagmala *ok* hit*t*a ſmala man*n* *ok* ſpvrðo h*v*art Eirikr v*æ*ri hei*ma*. H*ann* ſagði at h*ann* var ahesti iſolar up*p*raſ *ok* nv vitv*m*

---

14. Þvera] *Torgils' hustrus navn anføres ikke, men da Snorre gode og Torgils senere siges at være gifte med 2 søstre, og da en del af Snorres börn til moder havde* Hallfríðr, *datter af Gudmund den riges broder* Einarr Eyjólfsson *på* Þverá *i Øfjord på nordlandet, har Torgils' hustru utvivlsomt været en datter af Einar.* 15. vana] *d. v. s.* ván á. 17. vili] *sål. for* vilia M. 20. Nu] *udrykket i marginen og stærkt slidt.* 26. ok ſpvrðo] *af skriveren tilf. i marginen med nedvisningstegn i linjen.*

v*er* eig*i* hv*er*t h*ann* hef*ir* riðit. h*va*t þicki þ*er* likligaſt hv*er*t h*ann* ma*n* riðit hafa. *ok* kie*m*r ihug at h*ann* mv*n* ſkotiz hafa unda*n* *ok* uilia ei f*ar*a. En ei bar ſva r*ǫn* vitni at h*ann* hefði vndan ſkotiz. Sa þ*ei*r þa .ıȷ. m*enn* riða ofa*n* m*eð* fr*a*m Suina-uatni. Þ*að*an u*ar* uiðſynt af bônvm. *ok* ke*n*do at þ*ar* v*ar* Eirikr uiðſia *ok* Þ*or*liotr giallanda foſt*r*i. Þar hit*t*az þ*ei*r við a þa e*r* heit*ir* Laxa er ſellr ur Suina-uatni. fagna h*var*ir ǫðrv*m* vel. riða ti*l* þes e*r* þ*ei*r ko*m*a ti*l* Þ*or*giſl a Meðal-heim. þ*ei*r kvǫddoz vel *ok* riða ſiða*n* leiðar ſinn*ar*. *ok* k*v*omv nv miok at Glivfr-a. þa m*æ*lti B*arði*. at m*enn* ſkylldi riða ti*l* boiar at Aſm*un*dar-gnvp*i*. *ok* hit*t*a Eyiolf Oddz ſo*n*. Maðr riðr. ſ*egir* h*ann*. *ok* ei ſeint f*ra* bônv*m* ut *ok* ofa*n* m*eð* an*n*i vætt*ir* mik. ſ*egir* h*ann* at þar ſe Eyiolfr. get ek h*ann* munv v*er*a við vaðit e*r* v*er* ko*m*um þ*ar*. *ok* riðo*m* fr*a*m. s*va* g*er*ðo þ*ei*r. Nv ſia þ*ei*r man*n* við vað. ken*na* þ*ar* Eyiolf hit*t*az nv *ok* kvǫddoz vel. f*ar*a nv leiðar ſinn*ar* *ok* k*v*omv þ*ar* ſe*m* heit*ir* aAſk iViði-dal. þa riðo imot B*arða* *ok* fǫrvnavtv*m* ha*ns* .ııȷ. m*enn* ilitklæðo*m*. *ok* hittuz þ*ei*r br*a*tt. e*r* h*var*ir riðo imot ǫðrv*m*. *ok* v*or*o her | .ıȷ. ſyſtur ſ*ynir* B*arða* i þ*ei*ri fǫr *ok* h*e*t an*na*ʀ 3 r
Lamb-kar*r* en an*na*ʀ Hvn*n*. *ok* þa e*r* hin*n* .ııȷ. uazdôlſkr ifǫr m*eð* þei*m*. þ*ei*r hǫfðo komit ut ueſtr iViði-dal allir. En Gvðbr*a*ndr fað*ir* þ*ei*ra *ok* Gvðrun moð*ir* þ*ei*ra bioɢv vt iViði-dal a bô þei*m* e*r* ſiða*n* heit*ir* aGvðbr*a*nz-ſtǫðo*m*. Nv v*er*ðr þ*ar* fagna fundr mikill m*eð* þei*m* frendo*m* er B*arði* hitt*ir* ſyſt*ur* ſo*nu* ſina. ſegia h*var*ir ǫðrv*m* tiðendi. B*arði* ſ*egir* fǫr ſina hv*er*t h*ann* ætlaði. þ*ei*r v*or*o [þa] [xvı]ıȷ vet*ra* gaml*ir*. *ok* hǫfðo .ı. vetr vtan v*er*it.

5. fram] *af skriveren tilf. i marginen med nedvisningstegn i linjen.*

þ*ei*r orv hin*ir* meſtv agætis m*enn* at vænleik *ok* at afli. *ok* at iðrottv*m*. *ok* þo v*æri* þ*ei*r uel at s*er* ger*vir* þot*t* þ*ei*r u*æ*ri fvlltiði at alld*ri*. Nv reðo þ*ei*r raðo*m* ſinv*m* *ok* kvez þei*m* aþ*v*i hvgr at raðaz ifǫr me*ð* þei*m*. en fǫrvnǫtr þ*ei*ra fe*rr* iViði-dal. B*arði* riðr nv þ*ar* ti*l* e*r* h*ann* ke*m*r ti*l* Lôkia-moz. *ok* ſeg*ir* nv foſt*ra* ſinv*m* s*va* buit. Nv ſ*ka*ltv riða hei*m* iAſbiarn*ar*-neſ. e*n* ek mv*n* amorgi*n* riða ti*l* fund*ar* uið þik *ok* me*ð* m*er* Þ*or*b*er*gr ſo*n* mi*nn*. mv*n* ek þa riða aleið me*ð* yðr. Nv fe*rr* B*arði* hei*m* *ok* fǫrvneyti h*ans*. *ok* e*r* hei*m*a not*t* þa. v*m* morgini*nn* byr Kollg*r*is þei*m* dǫg*ur*ð. En þ*at* v*ar* ſiðr at lagðr v*ar* matr aborð f*irir* m*enn* en þa v*oro* ǫngv*ir* diſkar. þ*at* varð ti*l* nynæmis at af h*ur*ſv .ııȷ. deilld*ir*nar f*irir* .ııȷ. m*onnum*. geck h*ann*. *ok* ſagði ti*l* þes B*arða*. Hef þv f*ra*m borð. ſ*egir* h*ann*. *ok* rôð ecki u*m* þ*at* f*irir* ǫðru*m* m*onnum*. En Þ*u*rið m*ælti*. at þei*m* ſ*onum* h*enn*ar ſkyllde ecki deila dǫgvrð *ok* kvaz ho*n* deila m*un*do. S*va* g*er*ir h*ann* at h*ann* hefr borð f*ra*m borð f*irir* m*ann* *ok* deil*ir* mat a. Þ*u*riðr g*en*gr þa in*n*ar. *ok* legg*r* ſit*t* ſtycki f*irir* hv*er*n þ*ei*ra brôðra. *ok* v*ar* þar þa yxinſ bog*r*in*n* *ok* brytiaðr i .ııȷ. Tekr h*ann* Steing*r*imr ti*l* orða. *ok* mælti. þo e*r* nv brytiað ſtorm*ann*liga mo*ðir*. *ok* ecki at*t*v vanða ti*l* at gefa m*onnum* s*va* kappſa*m*liga mat *ok* e*r* þesu mikit va*n* ſtilli. *ok* e*r*tv *nær ovita*n*di viz. Ho*n* ſ*varar*. Ecki e*r* þetta f*ur*ða nei*n*. *ok* mat*t*v þetta ecki vnd*raz*. f*irir* þi at ſtôr*ra* v*ar* Hallr bro*ðir* yðar*r* brytiaðr. *ok* heyrða ec yðr

5. þeira] *mellem* þ *og* r *et underprikket* t M. Viði-dal] *sål., men vistnok fejlagtig for* Vatnsdal, M. 16. Hef] ꝼ *mgl. nedre tværstreg* M. ſ. h.] *over linjen med nedv. tegn.* 19. deila] i *over linjen med nedvisningstegn* M. 27. nær] *sål. berigtiget;* næ M. 29. ec] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M.

ecki þes geta at þ*at* v*æ*ri nei*n* fvrða. Ho*n* lætr fylgia ſlat*r*inv ſin*n* ſtei*n* *firir* hv*er*n þ*ei*ra. þ*ei*r ſpurðo h*va*t þ*at* ſkylldi m*er*kia. Ho*n* ſ*varar*. Mellt haf*i* þ*er* þ*at* brôðr *er* ei *er* væn*na* ti*l* e*n* ſteina þeſa *er* þ*er* haf*it* ei þorat at hefna Hallz b*r*oðvr yðarſ þ*v*iliks m*an*z ſe*m* h*ann* var. *ok* *er*v þ*er* orðn*ir* langt f*ra* yðrum æt*t*m*onnu*m *er* mikilſ *er*v v*er*ðir. *ok* ei m*un*do þ*ei*r þilika ſkꜹm eða neiſo ſetið hafa ſe*m* þ*er* haf*it* þolat. v*m* hrið *ok* m*argra* am*æ*li *firir* hapt geck ho*n* vta*n* *ok* in*n*ar ept*ir* golſinv eiſk*ra*ndi. *ok* k*vað* v*isu*. Brat*t* mv*n* Barða fryia beiðe*n*dr þ*r*imv ſeiða vllr m*un*tv æt*t*ar ſpillir vndli*n*ſ taliðr þin*n*ar. Nema ly bravt*ar* lat*ir* laðſ ualldandi fallda lyðr ne*m*i orð ſe*m* k*va*ðom ·lavðr hyrſ boða rꜹðo. Nv rinda þ*ei*r f*ra*m borðo*m* *ok* ollv þi *er* av*ar*. *ok* ganga ti*l* heſta ſin*na* *ok* buaz h*va*tliga. Þ*at* v*ar* d*r*otte*n*ſ dagin*n* *er* .v. vikvr v*or*o til vet*rar*. Nv ſtiga þ*ei*r abak heſtv*m* ſinv*m* *ok* riða abravt yr tvni. Nv ſia þ*ei*r þ*at* brôðr ti*l* Þ*u*riðar mo*ður* ſin*n*ar. at ho*n* v*ar* ko*m*in a bak heſti þei*m* *er* þav kꜹllvðo Eykiarð. *ok* ho*n* hafði hei*m*t h*us*karl ſin*n* ti*l* fꜹrvneytiſ við ſik. H*ann* *er* eigi nefndr e*n* s*va* *er* ſagt. at h*ann* mv*n* g*r*vn*n*vðigr v*er*a. Nv m*ælti* B*arði*. þetta horf*ir* ti*l* oefnis *er* ho*n* er aferð komi*n*. *ok* mæt*t*i v*er* þes vel an v*er*a. *ok* verðr nv at leita raðs *ok* letta a ofan fꜹrna h*enn*ar. H*ann* hei*m*t*ir* ti*l* ſin þa Olaf *ok* Dag hei*m*a m*enn* ſina. Nv ſk*u*lot ið. ſ*egir* B*arði*. riða a | mot h*enni*. *ok* m*æ*lit uið [3v] h*ana* ſômiliga *ok* fag*ur*t e*n* g*er*it ſe*m* ek byð. ſegit at þ*at* ſe vel *er* ho*n* *er* ko*m*in ifꜹr vara. Biðit h*ann* vel fylgia h*enn*i huskarlin*n*. *ok* ſtyðit h*ana* abaki *ok* riðit s*va* unz *er* ko*m*it f*ra*m at Saxa-lôk.

---

32. Saxa-lôk] *sål., fejlagtig for* Faxalôk, M.

hann fellr yr Vestr-hops-vatni. *ok* ofan iViði-dalſ-a. Skeiðgata lig*g*r at lóknv*m* norðan *ok* sv*a* f*ra* h*on*-*um*. *ok* þa ſ*ku*lo þit ſp*r*eta giórðunv*m* h*enn*ar. ſk*a*l Dagr þ*at* g*er*a *ok* lata ſe*m* h*ann* gyrðe heſtin*n* e*r* þ*er* ko*m*it at lóknv*m*. *ok* reiðit h*an*a af baki. sv*a* at ho*n* falli ilókin*n* ofan. *ok* sv*a* þav bæði e*n* hafit m*eð* yckr heſtin*n*. Nu riðo þ*ei*r imot h*enn*i *ok* kv*a*ddo h*an*a vel. *Ok* urðo þit helldr ti*l* þes at riða imot m*er* en ſ*ynir* min*ir*. ſ*egir* ho*n*. *ok* ſóma mik. Þ*ei*r bvðo ockr þetta eyrendi. ſ*egia* þ*ei*r. ho*n* ſ*egir*. þ*v*i emek if*er*ðina ko*m*in at mik vætt*ir* at ſiðr mvn fir*ir* f*a*raz nock*ur* ſtorræði. f*ir*ir þ*v*i at ei ſk*a*l ſkorta ti*l* aeg*g*ivn.' f*ir*ir þ*v*i at þes þ*a*rf uið. þ*ei*r lata þ*at* miok munv bóta at ho*n* fari. Riða nv þ*a*r ti*l* e*r* þav ko*m*a fr*a*m at Saxa-lók. þa m*æ*lti Dagr. þesi m*a*ð*r* e*r* man*n*vitvll e*r* þ*er* fylg*ir* Þ*u*riðr. h*ann* hef*ir* ecki svȧ vel gyrt heſt þin*n* at þ*at* myni dvga. e*r* þ*at* ſk*a*m mikil at fa ſlict ti*l* fylgiv uið dugande konvr. Gyrtv betr þa heſtin*n* e*n* aðr e*r*. ſ*egir* ho*n* *ok* fylg m*er* ſiþ*an*. h*ann* tekr nv *ok* ſp*r*ettir giorð-onv*m* af heſti k*er*lingar. rekr þav bæði af baki iSaxa-lók ſem þei*m* v*a*r boðit. þar v*a*r Þ*u*riði við*a*ngv meini hæt*t* *ok* gruflar ho*n* af lóknv*m*. þ*ei*r riða nu ibrot *ok* h*a*fðo heſtin*n* m*eð* s*er*. ho*n* f*er*r heim v*m* k*v*elldit *ok* hvſkarl h*enn*ar *ok* ei eyrendi fegin. Barði riðr nv *ok* flockr h*ans* leiðar ſin*n*ar þar ti*l* er þ*ei*r attv ſkamt ti*l* Borg*a*r. þa riða m*enn* at moti þei*m* nock*ur*ir. *ok* v*a*r þ*a*r Þ*o*rar*inn* goði foſtri B*arð*a *ok* Þ*o*rb*er*gr ſo*n* h*ans*. Þ*ei*r róðaz uið þegar *ok* takaz at orðo*m* foſt*r*a*r*nir. þo hef*ir* þv þar foſt*ri* ſeg*ir* B*arð*i ſuer*ð* mikit vm kne þ*er*. hef*ir* þv eig*i*

---

6. ilókin*n*] i *næsten ulæseligt* M. 15. *og* 21—22. Saxa-lók] *for* Faxalók M. 19. Gyrtv] *Stor initial, udrykket i marginen.* 29. Þ*eir*] *Stor initial, udrykket i marginen.*

ſeð mik hafa þetta vapn fyr_r_. hyg_g_in_n_ _ok_ glǫg þeckin_n_ ſeg_ir_ Þ_or_ar_inn_. _sva_ _er_ _ok_ ei hefi ek fyr_r_ haft. Nv ſ_ku_lo uið ſkipta uapnv_m_. ſ_ka_l ek þ_at_ hafa e_r_ þu helldr a. _ok_ ſua giorðo þe_i_r. Þa ſpurði B_arði_ *ko_m_. h_ann_ ſagði h_onum_ m_eð_ ǫllvm atbvrðv_m_. h_v_e for m_eð_ þei_m_ Lyg_i_-Torfa. _ok_ h_v_e h_ann_ hafði lockat h_ann_ ti_l_ at ſǒkia vapnin. En Þ_or_be_r_gr ſ_on_ min_n_ hef_ir_ an_n_at vapnit _ok_ a þ_at_ Þ_or_biorn. En Þ_or_gautr a þetta e_r_ þu hef_ir_ þ_at_ þot_t_i me_r_ makligaſt at vapn þe_i_ra lægði ofmetnat þe_i_ra _ok_ dramb. þ_v_i reð ek þesi rað. _ok_ _sva_ hit ſama hefndir þv þe_i_rar ſuivi_r_ðing_a_r þin_n_ar. e_r_ þe_i_r giorðo ti_l_ þin _ok_ yðar_r_a frenda. Nu uillda ek at þv v_æ_rir me_r_ raðhollr. ſva mickla ſtvnd ſe_m_ v_e_r leg_g_ium ayðra ſǒmð. Nv riða þe_i_r itvn at Borg ti_l_ Eyiolfſ magſ þe_i_ra brǒðra. þar v_or_o .ıȷ. heſtar bun_ir_ f_ir_ir dyrv_m_ e_r_ B_arði_ kom igarð. _ok_ v_or_o a ǫðrv_m_ uiſt_ir_ þe_i_ra *brǒðra _ok_ ætlaðar v_or_o þe_i_m ti_l_ neſtz. _ok_ iarteindo þ_at_ þav hin nyio ſlat_r_in e_r_ B_arði_ let þangat f_æra_. Þær uiſtir hafði buit Alof ſyſt_ir_ þe_i_ra _ok_ Kian_n_ǫk foſt_ra_ h_ans_. Þa ſtigr Eyiolfr abak _ok_ v_ar_ albvin_n_ at riða itvn f_ra_ dyrv_m_. Þa ke_m_r ut kona _ok_ kallar a B_arða_ _ok_ m_æ_lti at h_ann_ ſkyllde aptr riða. þa_n_gat ti_l_ dyran_n_a _ok_ kvez eiga mal uið h_ann_. þ_at_ v_ar_ Olof ſyſt_ir_ h_ans_. h_ann_ bað þa riða f_ir_ir e_n_ h_ann_ kvez ecki m_un_do dveliaz. Ke_m_r h_ann_ at dyru_m_. ſpyr_r_ h_v_at ho_n_ uill. hon biðr h_ann_ ſtiga af baki _ok_ hitta foſt_r_v ſina. h_ann_ ge_r_ir s_va_ ge_n_gr in_n_. ke_r_lingin ǒmt_ir_ uið in_n_ar ihvſinv en ho_n_ var ireckiv ſin_n_i. Hve_r_r fe_r_r þar nv. ſ_pyrr_ ho_n_. h_ann_ ſv_arar_.

---

5. kom] _resten af spörgesætningen mgl._ M. _Ísl. supplerer_ hvaðan honum kom. 11. þeirar] _efter_ þ _er et med_ r _sammenskrevet_ a _ved underprikning slettet_ M. 16. dyrvm] d _rettet fra_ b M. 18. brǒðra] _sål. berigtiget_; brǒða M.

4 r B*arði* e*r* he*r* nv h*vat* uilltv me*r* foſtr*a* | Gack þu hingat. ſ*egir* ho*n* uel e*r*tu ko*m*in*n* nv. Sof*it* hef*i* ek nv. ſ*egir* ho*n*. en vakat hef*i* ek inot*t* at bua uiſtir yðrar. *ok* ſyſt*ir* þin. far þu hingat. ſ*egir* ho*n* *ok* uil ek þreifa um þik. B*arði* ge*r*ðe ſua ſe*m* ho*n* m*æ*lti þ*vi* at h*ann* un*ni* h*enni* mikit. ho*n* tekr ti*l* ihuirflinv*m* up*p*i. *ok* þreif*a*r u*m* haɴ ꝍllv megin allt atær niðr. B*arði* m*æ*lti. hve ken*n*iz þ*er* ti*l*. *ok* h*v*e ætlar þv v*er*a þo þreif*a*r þu nv s*va* uandliga. Ho*n* ſvar*ar* vel þicki me*r* sagði ho*n* hu*er*gi þicki me*r* uið hnita ſva at ek fin*n*a ſtoru*m*. B*arði* u*ar* mikill m*aðr* *ok* ſt*er*kr at afli. digr u*ar* halſ h*ans*. *ok* ſpenn*ir* ho*n* hꝍndo*m* ſinv*m* um halſ h*onum*. *ok* tekr yr ſerk ſer ſteina ſeyrui mikit e*r* ho*n* atti *ok* dregr ahalſ h*onum*. *ok* dregr yf*ir* ſkyrtvna. H*ann* hafði tygil knif ahalſinv*m* *ok* let ho*n* h*ann* þar v*er*a. *ok* bað h*ann* vel f*a*ra. H*ann* riðr nv abravt ept*ir* fꝍrvnꝍtv*m* ſinv*m*. ho*n* kallar ept*ir* h*onum*. Lat v*er*a nv s*va* bvit ſem ek hef*i* um buit *ok* vætt*ir* mik at þa mv*n* lyða. Nu e*r* *ke*m*r ti*l* liðs ſinſ þa riða þe*ir* leiðar ſinn*a*r. Þorar*inn* fe*rr* langt aleið me*ð* þei*m*. *ok* hef*ir* u*m*b rað um fe*r*ð þe*i*ra. h*onum* þick*ir* mikit undir at þei*m* fœriz vel. Giſtingar ſtað hef*i* ek yðr fei*n*git. ſ*egir* h*ann*. iGnvpſdali e*r* þ*er* ſk*u*lot hafa. Niall heit*ir* buandi e*r* þ*er* ſk*u*lot inot*t* giſta. S*va* er ſagt at h*ann* ſe ecki mikill þegn við aðra m*enn* af fe ſinv. þo hef*ir* h*ann* ðrit. þes uętt*i* ek að uið yðr taki h*ann* at orð ſendi*n*gv min*n*i. En nv e*r* ſa m*aðr* he*r* ko*m*in*n* e*r* inot*t* reið ſvn*nan* yr Borgar-f*i*rði. e*r* ek ſe*n*da ſuðr iþesi uikv at uita tiðendi*n* ih*er*at. *ok* kan*n* ſa me*r* g*er*la ſat*t* at ſegia. *ok* hef*ir* h*ann* þ*at* ſagt at

18. ept*ir*] *sål., ved interlinear rettelse af et understreget* me*ð* M. 20. er] *herefter mgl.* hann (*ell.* Barði) M.

Hermundr Illhvga ſon mvn vera ikaupſtefnv ꜹndurða þesa uikv. ok margir aðrir heraðs menn. þat mvnv þer ok ſpurt hafa at þeir brǿðr. ſynir Þorgavz. hafa ſyſlv firir hꜹndom iſumar. At ſla teig þann er heitir Gullteigr. Nv liðr fram verkit sva at lokit mvn miðviku dag iþesi uikv. ok mvnv þeir heima vera. ſpurt hefi ek þat at þeim er titt at rǿða Gislvngvm. þegar nockvt hark verðr ok hareyſti. þa mæla þeir mvn ei Barði koma. Giora at þi mikit ſpott ok hat uið yðr til ſuivirðingar. Nv geriz her ok þat ſagt með micklvm ſannendvm at þat hafa þeir heraðs menn ſamraðit ef nockur tiðendi verða iheraðinv þav er af manna vꜹlldom erv. þa ſkulo allir ſkylldir til eptir þeim at riða. ſiðan er þeir Snorri goði hꜹfðo ſofit ſkamt fra bygðom eptir uig ok ſin ſtorvirki. ok ſkal ſa vtlagðr er eigi uerðr til þes buinn .ııȷ. mꜹrkom. hverr ſa er þingfarar kavpi a at gegna. fra Hafnar-fiollvm ok til Norðr-ar ſem þeira þingmenn erv fleſtir Siðo-manna ok Flokdǿla. Nv riði þer annan dag uikv fra Nials. ok farit tomliga. Hafit natſtaði aheiðinni. þa fecc hon þat nafn at hon var Tvidǿgra kꜹllot. ok ſkulot koma til uigis þes hvarſtveggia er a heiðinni er. þa er er farit ſvðr. ok ſeð hvart sva ſe ſem ek ſegi yðr. Floi heitir aheiðinni. ok eru þar *vatn ſtor. þat er inorðan verðom floanum vatn þat er neſ liggr i. ok ei breiðara at ofan verðo en .ıx. menn megv ſtanda iam fram. ok deilir norðr vatnfꜹllvm

2. aðrir] *herefter et udraderet* menn M. 3. at] *tilf. interlineart med nedvisningstegn foran et udprikket* z (*d. v. s.* ok) M. 10. hat] *d. v. s.* háð. 12. ef] *rettet fra* en M. 21. farit] *forkortelsesmærket er fejlagtig* ı. 25. vatn] vatnfꜹll *med* fꜹll *overstreget* M; *muligvis er da ved forglemmelse* vatn *ikke rettet til* votn.

4v til h*er*aða var*r*a yr þi vatni. Þangat viſa | ek yðr til. En an*n*at uigi e*r* iſun*n*a*n* ue*r*ðom floanu*m* e*r* ek uillda ſiðr at e*r* hefðit *ok* yðr gegnir ue*rr* ef er þurfot ti*l* at taka. Þ*a*r ge*n*gr en*n* neſ fr*a*m iuatn. þ*a*r megv ſtanda .xviij. m*enn* ia*m*fr*a*m. *ok* deilir ſuðr uatnfǫll ti*l* h*er*aða þ*ei*ra vr þ*v*i vatni. En þ*er* mvnvt koma ſuðr þ*r*iðia dag þan*n* ti*l* ſelia e*r* allir m*enn* e*rv* farn*ir* yr ſeliv*m* ept*ir* endilǫ*ng*v*m* Kiar*r*a-dal. *ok* þ*a*r eigv all*ir* Siðo-m*enn* ſelf*a*rar. *ok* h*er* ti*l* hafa þ*ei*r þ*ar* dvaliz. Nv vætt*ir* mik at þar komi þ*er* n*ær* eycð dagſ. þa ſ*ku*lo riða .ij. m*enn* af liði yðrv ofan ih*er*at þ*a*r. *ok* ept*ir* fialli *ok* ſua ti*l* brva *ok* koma *ti*l* bygða fyʀ en f*ir*ir ſun*n*a*n* ana. þa ſ*ku*lot koma abð þan*n* er heit*ir* aHallv*a*rðs-ſtǫðo*m* *ok* ſp*yr*ia bonda tiðenda *ok* fretta ept*ir* heſtvm þei*m* e*r* horfit hafa norðan yr ſveitum. *Hit ſ*ku*lot ſp*yr*ia vr kǫpſtefnv. þa mvnvt þit ſia aGullteig e*r* it farit ofan m*eð* an*n*i hv*a*rt þ*a*r ſe m*enn* at ſlætt*i* ſe*m* nv e*r* ept*ir* hermt. þa ſ*ku*lot þit riða up*p* ſva til vaðs. *ok* lata bvanda yckr ti*l* vaðſ uiſa riða ſ*va* ti*l* heiðarin*n*ar *ok* up*p* aheiðina. þa munvt þit ſia aGullteig e*r* it f*a*rit m*eð* an*n*i. En miðvikv morgin ſ*ka*ltv f*ar*a ofan ab*r*vna þar e*r* þ*er* ſet tiðendi v*m* h*er*aðit. *ok* ſ*ka*ltv þa ſkipta liði þinv i .iij. ſtaði. allz e*r* e*r*vt .xv. iij. ſama*n*. Ept*ir* ſ*ka*l v*er*a in*n* .xix-di. *ok* gæta heſta yðvar*ra* *ok* ſ*ka*l þar v*er*a Kollg*r*is *ok* lata þa v*er*a buna e*r* þ*er* þurfot ti*l* at taka .vi. ſ*ku*lo m*enn* v*er*a ab*r*vn*n*i up*p*i *ok* mv*n* ek akveðit g*er*a hv*er*ir þar ſ*ku*lo v*er*a eða h*v*i þan*n*ig

---

8. farn*ir*] faln*ir* *som det synes* M. Kiar*r*a] r *synes dannet af* l. 11. eycð] *rett. fra* eycſ M. 13. koma] *herefter mgl.* eigi M. 14. ſ*ku*lot] *herefter mgl. sandsv.* þit M. 16. Hit] *fejlskrift for* Þit M. 18. an*n*i] a *dannet ved rettelse af* ſ. 19. þa] *herefter er et overflødigt* ſ*ku*lot *udraderet* M.

er til ſkipt. þ*eir* f*r*endr ſ*ku*lo þar v*er*a þ*eir* Þ*or*giſl af Meðal-heimi *ok* Arng*r*imr. *ok* Eirikr uið-ſia *ok* Þ*or*liotr giallanda foſt*r*i. Eyiolfr f*ra* Aſm*un*dar-gnvpi þ*vi* ſ*ku*lo þ*eir* þar ſitia at þ*eir* mvnv þ*er* v*er*a m*enn* ſtriðaſt*ir* *ok* torſueigſt*ir* *er* er komit ih*er*aðit. en yðr hôf*ir* eig*i* ſva at ei haf*i* þ*er* ſtilling uið *ok* uit. En miðleiðiſ ſ*ku*lo ſitia aðr*ir* .v. ı. brôðr. Þ*or*oddr *ok* Þ*or*-giſl af Þ*er*nvmyri brôðrung*ar*. B*arða*. *ok* ſa m*aðr* hin*n* .ııȷ. *er* ko*m* iſtað Halldorſ. þ*eir* ſ*ku*lo *ok* þar v*er*a ſyſtvr ſ*ynir* þin*ir* Hvn*n* *ok* Lambkar*r*. Eyiolfr magr þin*n* hin*n* .vı-ti. þ*eir* mvnv þ*er* hoti raðhollari *ok* ei m*eð* ia*m* micklu*m* geyſingi. fir*ir* þi ſ*ku*lo þ*eir* ſitia at þa ſia þ*eir* man*n*farar u*m* h*er*aðit. En *er* .vı. ſ*ku*lot ofan fara. þv *ok* Stein*n* broðir þin*n* *ok* Steing*r*imr Olafr *ok* Dagr *ok* Þ*or*ðr. þ*eir* mvnv þ*er* raðhollaſt*ir*. *ok* *er* þei*m* þo fvlliða er ateignv*m* *er*v firir. Nu ſkolv þ*er* þegar abravt fara *er* þ*er* hafit þei*m* ſkaða g*er*t. fir*ir* þi at ei mvn yðr eptir fa*v*ri*n* livgaz. *ok* min*n*i mvn ſtvnd ala*v*gð u*m* ept*ir* fa*v*rna ef eig*i* *er*v ſen*ir* meir*r* en .vı. m*enn*. *ok* mvn ei þa miok fiolm*ent* ept*ir* *ef ſva *er* m*eð* farit. Nv ſ*ku*lot *er* vndan riða ſem hvatazt þar ti*l* *er* þ*er* komit til hinſ neyrðra uigis aheiðin*n*i. f*irir* þ*vi* at þa berr norðr alla kuiðbvrði *ok* *er* yðr þ*at* meſt fullting at ſva yrði. En þo g*r*vnar mik at ei kom*ir* þu þi við fir*ir* þ*eir*a offtęki er þ*er* fylgia. En nv mvnvmv*er* ſkiliaz at ſin*n*i *ok* fin*n*vmz heilir. Nv ke*m*r B*arði* at kvelldi ti*l* Nials m*eð* flock ſin*n*. *ok* ſtendr Niall

---

1—3. Þ*or*giſl—Eyiolfr] *Den 6te, som ikke nævnes, må efter sammenhængen være Gefnar-Oddr.* 8—9. ſa—.ııȷ.] *Denne mand må være den vise Torarins sön Þorbergr.* 12. geyſingi *mellem* g *og* e *en ved udradering frambragt åben bogstavplads* M. 17. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen.* 21. ept*ir*] *herefter mgl.* sótt, riðit *eller lign.* M.

uti. *ok* byðr þeim giſting ⱥllvm ⱥlværliga. þ*ei*r þigg*i*a þ*at*. lata lavſa heſta ſina ſetiaz abaða becki. Niall e*r* uti vm kvelldit *ok* kona h*ans*. *ok* bva
5r viſtir | geſta ſin*na*. En ſvein*n* þ*ei*ra e*r* in*n*i vngr *ok* ſkemt*ir* þei*m*. B*arði* ſpyr*r* ſueinin*n* ef hann hafi bryni nockvt. Ek ueit. ſ*egir* h*ann* harðſtein e*r* faðir min*n* a *ok* þori ek eigi at taka. Ek mv*n* kavpa at þ*er* ſeg*ir* B*arði* *ok* fa þ*er* ti*l* tygil knif. Ia ſeg*ir* h*ann* ſvein*n*inn hvi mv*n* ek eig*i* til raða þa. leitar harðſtei*n*si*ns* *ok* fiðr *ok* ſelr B*arða*. B*arði* tekr uið h*ar*þſtei[ni]nv*m* *ok* ekr tygil knif af halſi s*er*. *ok* þokaz þa nockvt ſteina ſeyrvit e*r* ho*n* hafðe latið ahals h*onu*m k*er*lingi*n* *ok* þes ue*r*ðr getið ſiðar*r*. Nu bryna þ*ei*r uapn ſin. Nu þicciz ſuein*n*-in*n* hafa uel hnyct e*r* þ*ei*r hafa þ*at* ſe*m* þ*ei*r þyrftv. Nv e*r*v þ*ei*r þ*ar* um not*t* *ok* hafa goðan beina. Nu riða þ*ei*r leið ſina an*n*andag uikv igoðo ueðri *ok* f*or*o ecki hart. ſpyr*r* B*arði* Eirik uið-ſia hv*er*nvg ætlaði at faraz mv*n*di. h*ann* ſ*varar*. Bloðs hⱥfv*m* hlynr of heiði ræ borðz f*a*rit norða*n* v*er* hygg*i*u*m* nag nðra .xıx. ſama*n* ritar. þo getv*m* hins at hriðar lyn-tamſ mvni*m* ſun*n*a*n* ar hygg*r* ſkalld ti*l* ſkðrv ſkęs nock*ur*v færi. Nv e*r*v *þ*ar* u*m* nottina a heið-in*n*i. Ok riða miðvikvdag iKiar*r*a-dal *ok* var þ*at* nær eycð dagſ. *ok* e*r* þ*ei*r hⱥfðo ait v*m* ſtund þa riða .ıȷ. m*enn* ofan ih*er*at ſem ti*l* hafði ſkipat Þ*or*-ari*n*n *ok* hittv ⱥnga m*enn* abðiv*m* *ok* f*or*o fiallveg allt *ok* kv*o*mv ti*l* br*v*ar. *ok* nv aHallv*a*rðs-ſtaði *ok* fa tiðendi g*er*va aGullteig *ok* fa þ*at* at þar v*or*o karlar ateignv*m* *ok* ſlogv allir iſkyrtvm. *ok* ſyndiz

9. hvi] hvi *tilf.* M. 18. hv*er*nvg] *herefter mgl. muligvis* hann M. 19. ſ*varar*] *Ved et* v *i marginen betegnes det fg. vers.* 23. *erv*] *herefter mgl.* þeir M. 24. miðvikv-] *fejlagtig for* þriðia M. var þ*at*] *interlinear-rettelse for et understreget* koma þar M.

iamt ept*ir* þui ſem ſagt v*ar*. ſyndiz at ia*m*t mvndi-ept*ir* dagſlatta ſe*m* ſagt v*ar*. fin*na* nv bvanda *ok* hiolvðo við h*ann* *ok* ſp*ur*ðo tiðe*n*da. H*va*rigir kun*no* ǫðrum þar tiðe*n*di at ſegia. *ok* ſpurðo þe*i*r at heſtv*m* þei*m* er þe*i*r v*or*o aleit komn*ir* *ok* miok opt hǫfðo v*er*it farar til g*er*var h*ann* kvaz alld*r*egi uita hvar þe*i*r v*or*o. *ok* bað þa ſva klifa ey *ok* ey. þe*i*r ſpvrðo. hvat tiðenda v*æri* ikǫpſtefn-vn*ni* eða hve fiolm*ent* þ*ar* u*æri* h*ann* kvaz oglǫgt hafa ſpurt h*vat* þar e*r* tit*t* kvez *ok* ǫngu mali þickia ſkipta. þe*i*r baðo h*ann* uiſa ſer leið up*p* me*ð* an*ni* ti*l* vaðs ſva g*er*ir h*ann* ſkiliaz þe*i*r. f*or*o þe*i*r ti*l* fundar uiðfǫrunǫta ſina *ok* ſegia þei*m* ſuabuit ſofa af nott þa. Nu e*r* nockut at ſegia f*ra* þei*m* h*er*aðs m*onnum* e*r* her ko*ma* uið þetta mal. Þ*or*biorn B*r*vna ſ*on* ſtoð vp*p* ſnem*ma* aVeg*g*ivm. *ok* biðr hvſ-karl ſin*n* ſta*n*da up*p* me*ð* s*er*. *ok* ſ*ka*l f*ar*a up*p* til ſmiðio idag ti*l* Þ*or*gǫtz *ok* ſ*ka*l ſmiða þ*ar*. þ*at* var ſnem*ma* þeg*ar* iſolar up*p*raſ. H*ann* kuaddi þei*m* dǫgvrðar. *ok* v*ar* þ*at* eigi akueðit h*vat* feing*it* v*ar* an*n*arſ en hvſpreyia ſet*ti* f*iri*r þa trygil aborðit. Þ*or*biorn vatt*ar* at h*onum* ſe eig*i* vel fei*n*git *ok* rekr me*ð*al herða h*enni* trygilin*n*. ho*n* ſnyz uið *ok* verðr illa uið *ok* m*æ*lti uið h*ann* rapallict *ok* s*va* h*var*t uið an*n*at *ok* ber*r* þu þ*at* f*ra*m ſ*egir* h*ann* e*r* ecki e*r* ine*ma* bloð eit*t*. *ok* undr er þv s*er* eig*i* miſmiði a þ*vi*. ho*n* ſvar*ar* h*onum* þa ſtilliliga. Ecki b*ar* ek þ*at* f*ra*m e*r* ei mætt*ir* þu vel neyta. *ok* ætla ek ei þ*vi* uer*r* at þav undr b*er*i f*iri*r þik at þv ſer

1. iamt—ſyndiz] *synes overflødigt og er vistnok indkommet ved fejlskrift.* 12. ſva—h*ann*] *interlinear- tilf. med nedvisningstegn* M. 14. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen* M. 16. aVeg*g*ivm] *Þorbjǫrn Brúnason bor ifg. Ldn.* at Steinum *og faldt* i Heiðarvígi.

bratt iheliv. *ok* viſt mvn þetta þin f*ur*ða v*er*a. H*ann* k*vað* v*isu*. Eigi mv*n* ſv*er* eigv*m* ꜹð vôr at mik dꜹðan folld uill m*enſ* imolldo min*n* alldr bla fallda. An*n* en ecki vinna ellds ma brik at slikv þ*at* e*r*
5 v oſkaplict eplis ꜹlſelia*n* m*er* heliar. þa hleypr | ho*n* abraut *ok* tekr oſthleif *ok* kaſtar f*iri*r h*ann*. ho*n* ſez ipallin*n* ꜹðrvmegin *ok* grætr. Þ*or*bio*r*n k*vað* v*isu* aðra. Oþack*ir* kan*n* ekkiv ata m*ar*s þot*t* g*r*ati fak ren*n*anda fan*n*ar fagrſtryk*v*ins mik kyk*van*. þ*v*iat amſ litar imv of nꜹð e*r* ſk*al* davða*n* hlyra hꜹfgv*m* ſkvrv*m* heiðingia mik leiða. En þo bregðr nv kynligv við. Vnda*n* þicki m*er* nv gaſlhlaðit v*er*a hvar tveɢia unda*n* huſinv. *ok* á ſyniz m*er* falla ſtrꜹ*ng* ept*ir* h*us*inv *ok* norða*n* af heiðin*n*i. e*n* molld ein ſyniz m*er* *ok* *sva* ken*n*iz m*er* ei ſiðr oſt*r*inn ſia e*r* ek et. Ok ſtiga þ*eir* unda*n* borðe*n*v *ok* ganga ti*l* heſta ſin*na*. *ok* ſtiga abak *ok* riða yr garði. þa tekr h*ann* til orða. Þ*or*b*io*rn. Dreymt hef*ir* mik nv inot*t*. ſ*egir* h*ann*. Huſkarl ſpyʀ. h*v*at dreymði þik. ſ*egir* h*ann*. Þ*ar* þot*t*u*m*z ek v*era* ſtaddr er eig*i* þotti ꜹllv*m* ein*n*vg. *ok* þot*t*umz ek hafa *þ*at* e*r* ek hef*i* uanr v*er*it at hafa ih*en*di m*er*. e*n* nv e*r* ei hei*ma*. *ok* b*r*otnaði iſundr þega*r* ek hio f*ram*. e*n* ek þot*t*u*m*z kveða uis*ur* .ıı. i ſuefninv*m* *ok* ma*n* ek þær baðar. þ*at* uarð m*er* hin mæra min*n* va*n*da ek b*rag* randa. hialmfe*n*ris b*r*aſt holma huitvꜹ*n*dr itvꜹ rit*ar*. þarſ aınætv moti motrꜹðr iðrv ſnota hei*m*þi*ng*a bar hanga hnitv reyr ſama*n* dreyra. Væri betr at ek bæra be*n*vꜹ*n*d igny ra*n*da hleypi kiols

2. v*isu*] *Ved et* v *i marginen betegnes verset* M. 4. en] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M. 8. aðra] *Et* v *i marginen ud for fg.* M. 14. ſtrꜹ*ng*] *herefter et ved understregning slettet* nord M. 21. hafa] *herefter overstreget* þ*at* e*r* ek hafa; *derefter mgl.* sverð M. 28. Væri] *Verset betegnes ved et* v *i marginen* M.

ok heila*n* havſ okoſtalavſa*n*. Sa e*r* dalryrar dauða dyrfitiar ſ*ka*l uitia h*er*ðe galldr *ok* helldo*m*z h*ann* ofau*m* m*anni*. Nu na*m* ſa uis*ur* baðar e*r* h*onum* fylgðie*n* þ*eir* riðo. Nv ſuipaz h*ann* u*m* Þ*or*biorn. Ia. ſ*egir* h*ann*. heima lig*g*ia nv ſmiðar emni*n* eða elligar hafa niðr fallit. f*a*r þv aptʀ *ok* leita. Fiðr þu aleiðin*n*i þa far þu ti*l* ſmiðio. En ek mv*n* riða fir*ir*. Nv ef ei fiðr þv aleiðin*n*i þa f*a*r þu ti*l* v*er*ks þins. Nu ſkiliaz þ*eir*. fiðr h*us*karl eig*i* ſmiðar efni. Þ*or*b*iorn* riðr nv ti*l* Þ*or*gǫz frenda ſin*n*s ti*l* ſmiðio. *ok* hitt*ir* h*ann* fir*ir* dagmal dags. kveðiaz þ*eir* *ok* ſp*ur*ðoz at tiðendo*m*. huarg*i* kun*n*i ǫðru*m* þar tiðendi at ſegia. Nv e*r* f*ra* þ*vi* ſagt at þ*eir* ſ*ynir* Þ*or*gavtz riſa up*p* allir *ok* f*ar*a at ſla aGull-teig. *ok* rôddo um þ*at* at nu mundi vel vita. *ok* nv m*un*di ſlegin*n* u*er*ða Gullteigr hin*n* ſama dag. ganga ti*l* teigſ *ok* lǫgðo af ſer klæði ſin *ok* vapn. Geck Giſli v*m* tegin*n* nockvt s*va* *ok* ſa a e*r* þ*eir* ætlvðo at ſla *ok* ne*m*r ſtaðar. *ok* kv*a*ð v*isu*. Her uilldo mik hǫlldar ko*m* fres iſtað þesum falu fura vela fiol-rôks mar*i* ſôkia. hit*t* ſeg*ir* vllr at allir oðgalldurſ mvnit ſkalldi hriðar hlack*a*r gloða h*er*ðe*n*dr t*r*vir v*er*ða. H*ann* ſeg*ir* drǫm ſin*n* at h*onu*m þot*t*i ſe*m* þ*eir* væri þar ſtadd*ir* aGullteig *ok* kiômi at þei*m* vargar marg*ir* *ok* æt*t*iz þ*ar* uið *ok* uar mikit v*m*. *ok* ek þottv*m*z uakna við þ*at* e*r* ek liop vnda*n* hei*m* ti*l* bôiarins. toku þ*eir* ti*l* v*er*ks ſinſ *ok* ſlogv v*m* ſtvnd. Nu hef*ir* B*ar*ði ſkipat liði ſinv iſetv ſe*m* foſt*r*i h*ans* kendi h*onu*m *ok* aðr e*r* ſagt. *ok* nv ſeg*ir* h*ann* þei*m* ǫllum hv*er* fir*ir* ætlun h*ans* e*r* iahvga. þa unðo þ*eir* uið hoti betr *ok* ætlvðo at þa m*un*di f*r*am

1. -ryrar] ryðrar *med underprikket* ð M. 6. Fiðr] F *udrykket i marginen.* 18. teginn] *d. v. s.* teiginn, M. 19. Her] *Stor initial, udrykket i marginen, og ud for denne et* v M. 23. Hann] *Udrykket i marginen.*

ko*ma* þ*at* e*r* f*ir*ir var ætlat *ok* letv se*r* lika þesa
tilſkipun at kalla. *ok* kvoðuz þo ætla at litlar m*un*do
atg*er*ðir u*er*ða. þa var ſkogr mikill iHuit-ar-ſiðo
ſe*m* þa v*a*r viða he*r* al*an*de. En þ*ei*r ſatv f*ir*ir ofa*n*
ſkogin*n* .vı. *ok* sa g*er*va tiðe*n*di aGvllteig. B*arði* v*a*r
iſkoginv*m* *ok* ſn*er*to eina f*ra* þei*m* þar e*r* þ*ei*r ſlogv
6 r *ok* þ*ei*r vı ſama*n*. | Nv hyg*g*r B*arði* at hve marg*ir*
m*enn* v*æ*ri at ſlæt*t*inv*m*. Nv þickiz h*ann* eig*i* uita
uiſt h*v*art kona e*r* hin*n* .ııȷ. m*aðr*in*n* er hvit*t* e*r*
til h*a*fvðsinſ at ſia. eða mv*n* þar v*er*a Giſli.
Ganga nv ofa*n* unda*n* ſkoginv*m* hv*eʀ* ept*ir* *a*ðrv*m*
ok þot*t*i þei*m* *ſva* fyrſt Þ*or*g*a*z ſ*onum*. ſem .ı. m*aðr*
ge*n*gi þ*ar*. *ok* tekr h*ann* til orða Þ*or*moðr e*r* ſiðarſt
ſlo ateignv*m*. m*enn* f*ar*a þarna kvað h*ann*. En me*r*
ſyniz ſeg*ir* Giſli at maðr ga*n*gi .ı. en þ*ei*r ge*n*gv
h*a*rt *ok* run*n*v eig*i*. Eig*i* e*r* þ*at* kveðr Ketill bruſi.
m*enn* e*r*v þar *ok* eig*i* allfair *ok* namv ſtaðar nockvt
ok ſa á. Ketill m*æ*lti. mv*n* eig*i* B*arði* þar v*er*a *ok*
ei e*r* h*onum* v lict *ok* kan*n* ek eigi man*n* at ken*na*
ef ei e*r* h*ann*. *ok* *ſva* uar h*ann* buin*n* iſvm*ar* aþing*i*.
Þ*ei*r brðð*r* ſa á Ketill *ok* Þ*or*moðr. En Giſli ſlo *ok*
tok til orða. Sva lati þ*er*. ſ*egir* h*ann* ſe*m* B*arði*
mvni ko*ma* unda*n* hv*er*ri hriſlv iallt ſvm*ar* *ok* hef*ir*
h*ann* en*n* eig*i* komit. Þ*ei*r B*arði* h*a*fðo ſkipat ti*l*
m*onnum* aðr at .ıȷ. ſkylldi an*n*az .ı. hv*er*n þ*ei*ra.
Þ*ei*r B*arði* *ok* Stein*n* ſkylldv an*n*az Ketil br*v*sa.
h*ann* v*a*r ramr at aſli. þ*ei*r Dagr *ok* Olafr ſkylldo
ganga imot Giſla. þ*ei*r Stei*n*g*r*imr *ok* Þorðr ſkylldo
ganga imot Þ*or*moðe. Nu ſnva þ*ei*r at þ*ei*m. nv

---

7. vı] *tilf. over linjen med nedvisningstegn* M. *Tallet gælder Barði og hans fæller.* 8. uita] *gent. men overstreget* M. 9. e*r(1)*] e *med udel.* r M. 10. v*er*a] v *ved rettelse af* a M. 26. ſkylldv] *ved rettelse af* ſkylldi M. 28. Þorðr] *ved interlinear-rettelse af et overstreget* þoroddr M. 29. þ*ei*r] þ *ved rett. af* a M.

mælti Ketill. Eig*i* mv*n* uið livgaz at h*ann* B*arði* e*r* ko*m*in*n*. *ok* uilldo þrifa ti*l* uapna ſin*n*a *ok* eing*i* þ*ei*ra feck nað ſinv*m* uapnv*m*. Nv e*r* þ*ei*r ſia h*var* ko*m*it e*r* þa uilia þ*ei*r hlꜷpa hei*m* ti*l* tung*ar*ðſinſ Ketill *ok* Giſli. *ok* B*arði* ept*ir* *ok* .iiij. h*ans* fꜷrunꜷt*ar*. En Þ*or*moðr ſnyr niðr ti*l* arin*n*ar *ok* þ*ei*r ept*ir* h*onu*m Þ*or*ðr *ok* Steing*r*imr *ok* ellta h*ann* a ana *ok* gryta h*ann* *fra* l*an*de. h*ann* ke*m*z yf*ir* ana *ok* e*r* h*ann* vel fôr*r*. Nv ko*m*a þ*ei*r hei*m* at g*ar*ðinv*m* brôðr v*er*ðr Ketill ſkiotari *ok* ſtiklar yf*ir* in*n*. *ok* þa e*r* Giſli leypr ag*ar*ðin*n* þa fellr torfa yr garðinv*m* *ok* ſkriðna*r* h*ann*. þa ke*m*r at B*arði*. h*ann* u*ar*ð þ*ei*ra ſkiotaztr *ok* hꜷg*g*r ti*l* h*ans* me*ð* ſu*er*ðinv Þ*or*gꜷz nꜷt *ok* hôg*g*r miok s*va* af and litið. Nv þeg*ar* ſnyr h*ann* imot fꜷrvnꜷtv*m* ſinv*m* *ok* ſeg*ir* þei*m* at av*er*ki hefði orðit nock*ur*ʀ. þ*ei*r kvoðv litit ti*l* rað orðit m*un*do *ok* o ſnꜷ*fur*man*n*lict. H*ann* let þo sva bvit þa m*un*do verða at v*er*a. *ok* ſ*ku*lom nv aptr hv*er*fa. h*ann* v*er*ðr at raða *ok* e*r* þ*at* þo miok imoti vilia þ*ei*ra. Ketill kipp*ir* h*onu*m Giſla in*n* af garðinv*m* *ok* kaſtar h*onu*m abak ſer. Ecki ſia þ*ei*r at h*onu*m yrði mikill þung*i* at h*onu*m. h*ann* leypr hei*m* ti*l* bôiarinſ. Þ*ei*r Þ*or*gavtʀ v*or*o iſmiðio *ok* Þ*or*biorn *ok* biðr ef huſkarl h*ans* kômi me*ð* ſmiðar efni. H*ann* mælti Þ*or*gavtr. þo e*r* harkmikit. e*r* eig*i* B*arði* ko*m*in*n*. Ketill ko*m* in*n* iſmiðivna iþ*vi* bili *ok* ſeg*ir*. þ*at* fan*n* Giſli ſo*n* þin*n* at h*ann* e*r* ko*m*in*n*. kaſtaði h*onu*m davðo*m* *firir* fôtr h*onu*m. B*arði* ſnyr nv imot fꜷrvnꜷtv*m* ſinv*m* *ok* kv*a*tz þ*at* ætla at komin*n* m*un*di m*að*r f*yr* man*n*. þ*ei*r kvoðv þa eig*i* iafnm*enne* v*er*a. *ok* kvoðv litið

7. Steingrimr] -r *er forsynet med prik* M. 10. ſtiklar] r *skimtes kun svagt, og i marginen synes at stå en variant til dette ord.* 16. averki] averkt *som det synes* M.

at gǒrt þot*t* .ı. ma*ð*r v*æ*ri d*r*epin*n* *ok* f*ar*a *sva* langt ti*l*. Nv e*r* þ*eir* hit*t*az all*ir* fǫrunǫtar. Þa m*æ*ltv þ*eir* er efri v*oro* ıſetvn*n*i at uiſt eig*i* hefði þ*eir* farit ef *sva* ſkylldi abravt leyſaz at eig*i* ſkylldi meiri hefnd ept*ir* þilikan harm ſem þei*m* hafði geʀ v*er*it. kvoðv eig*i* ia*m*menni þa Giſla *ok* Hall. *ok* lǫgðo nv am*æ*li ti*l* við B*arða*. kv*a*ðvz ætla ef þ*eir* yrði við ſtaddir at meira ınvndi at g*er*t. f*ar*a nv ti*l* heſta ſin*na* *ok* koðvz vilia hafa dǫg*ur*ð. B*arði* bað ecki hirða v*m* dǫgvrð. þ*eir* koðvz ei vilia faſta.
6 v *ok* þ*at* kvn*n*v*m* v*er* eig*i* ætla h*v*e þ*er* m*un*di | vndan ef þv hefðir nockvt þ*at* g*er*t e*r* f*r*ami v*æ*ri at. B*arði* kvaz ecki hirða h*vat* þ*eir* rǒddo. Nv mataz þ*eir*. Nv talaz þ*eir* uið hei*ma*. Þ*or*gǫtr *ok* Þ*or*biorn *ok* Ketill. Rǒðir Þ*or*gavtr at mikit e*r* at orðit *ok* m*er* e*r* nær hǫg*g*vit. e*n* þo ſyniz m*er* ſe*m* ei mvni min*na* við hlita *ok* uil ek at hv*er*g*i* ſe ept*ir* riðit. þ*eir* ſ*egia* baðir at þ*at* ſkylldi alld*r*egi v*er*ða. þær heyrðo kon*ur* h*vat* m*æ*lt var *ok* ſendi Ketill þær vt aFroða-ſtaði *ok* Siðv-mvla at ſegia tiðindi*n* *ok* þa mæt*ti* hv*er*r ǫðru*m* ſegia þ*aðan* f*ra* *sva* at orð kiǒmiz iÞv*er*ar-hlið *ok* v*m* Norðr-ar-dal at ept*ir* þei*m* ſe riðit e*r* v*er*kit hafa vn*n*it *ok* fir*r*i ſik *sva* ſekðo*m* *ok* fiarlatv*m*. þ*eir* fara *ok* taka heſta ſina *ok* riða ti*l* Hafa-fellz ti*l* Arna Þ*or*gǫz ſ*onar*. H*ann* at*ti* þar magv*m* at fagna v*ar* þ*ar* komin*n* Þ*or*ar-in*n* Þv*er*hliðingr faðir Aſt*r*iðar konv h*ans*. þ*aðan* riða þ*eir* .v. ſaman. Þ*at* er nv at ſegia f*ra* Þ*or*moði. h*ann* ferr nv vp*p* firir ſvn*nan* ana. þ*ar* ti*l* er h*ann* kiomr iAſ þa vaʀ ſabygt fir*ir* ſun*nan* ana. þar v*ar* man*n*fat*t* hei*ma* *ok* v*oro* m*enn* farn*ir* aVǫllv

10. koðvz] *tilf. med svag skrift i nedre margen* M. 15. at m. er] at mikit er *gent.* M. 20. -ſtaði] *en tilsyneladende underprikning af* i *er vistnok uden betydning.* 28. Þat] *Stor initial udrykket i marginen.*

e*n* hvſkarlar a u*er*ki. Eiðr ſat at tafli *ok* ſ*ynir* h*ans* .ıȷ. an*n*ar*r* þ*ei*ra h*et* Illhvgi e*n* an*n*ar*r* Eyſtein*n*. Þ*or*moðr ſegir þav tiðe*n*di ſem orðin v*oro*. Þa v*ar* brv a an*n*i up*p*i hia Biarna-forſi *ok* lei*n*gi ſiðan. Eiðr fyſti ecki f*ar*arin*nar*. En ſ*ynir* h*ans* gripa ti*l* uapna ſin*na* *ok* ferðaz. f*ar*a þ*ei*r brǫðr til Þ*or*giſl aHa*v*ggv*a*nda-ſta*v*ðum. þa v*ar* *ok* hei*m* ko*m*inn Eyiolfr ſo*n* h*ans*. hafði þa *ok* vt komit v*m* ſvmarit. Þ*or*moðr fe*rr* up*p* aHallkels-ſtaði. *ok* ke*m*r þ*ar* *ok* ſeg*ir* tiðe*n*din. Tindr v*ar* hei*ma* .ı. karla e*n* ko*mnir* v[*oro*] me*nn* til ſmiðio. Su kona bio þ*ar* it næſta e*r* Þ*or*fin*na* het. ho*n* var ka*v*llvt ſkalld kona. ho*n* bio aÞ*or*varðs-ſta*v*ðo*m*. ho*n* ati ſer ſo*n*. e*r* h*et* Eyiolfr *ok* broðvr e*r* het Tan*n*i e*r* kallaðr v*ar* hin*n* hand ramı. *ok* ecki v*ar* h*ann* ſem me*nzkir* me*nn* at afli. *ok* *sva* h*var*tveg*g*i þ*ei*ra *ok* Eyiolfr ſyſt*ur* ſ*on* h*ans*. *ok* v*oro* fvll hvg*ar* at aræði. þ*ei*r v*oro* ko*m*nir ti*l* ſmiðio ti*l* Tindz. En þ*v*i v*ar* eig*i* komit aGilſbacka at H*er*mvndr var ti*l* ſkipſ riðin*n*. *ok* h*us*karlar h*ans*. þ*ei*r Tindr v*er*ða .ıııȷ. Þ*or*moðr hin*n* .v. En þ*at* var ſið dagſ. Syn*ir* Eiðs ko*ma* til Þ*or*gils ha*v*ggv*a*nda. þ*ei*r bregða við ſkiot*t* *ok* f*ara* þ*a*ðan .vı. ſaman. þar v*ar* Eyiolfr ſo*n* h*ans* ifa*v*r. *ok* .ıııȷ. me*nn* aðrir. Nv er f*ra* þi at ſegia hvat þ*ei*r B*arði* ſia tiðenda. H*ann* riðr fyrſt þ*ei*ra *ok* nock*ur*v harðaſt ſva at hlið var amillv*m* þ*ei*ra en þ*ei*r riðv helldr tomliga ept*ir*. *ok* koðo h*ann* fvrðo hræddan v*er*a. Nv ſia þ*ei*r man*na* fa*v*r ept*ir* ſ*er* *ok* ſia flock eig*i* mycklog*i* min*na* e*n* þ*ei*r ha*v*fðo ſialf*ir*. *ok* gla*v*ddvz þ*ei*r fa*v*rvnavt*ar* B*arða* *ok* hyg*g*ia got*t* til at þa m*un*di v*er*ða nockvt ſa*v*gvlict ivm ferðina. þa m*æ*lti B*arði*. fa*v*rv*m* vndan*n* en*n* of rið *ok* eig*i* at min*ni* von at þ*at* koſtgęfi ept*ir* fa rna. þ*a*

9. Þ*or*moðr] *Stor initial, udrykket i marginen.*

k*vað* Eirikr uið-ſia *visu*. Flyckiaz fræg*ir* reckar fvs e*r* heʀ ti*l* ſn*err*o. þioð tekr hart a heiði h*er*-kvn*n* d*ra*gaz ſvn*nan*. *fa*ra biðr hv*er*gi h*er*ia harð-rað fir*ir* Barði geira hregs *fra* glyg*g*vi gvn*n*orvnga ſun*nan*. Eigi ſeg*ir* þv nv ſatt ſeg*ir* B*arði*. þ*at* m*æ*lta ek at hve*rr* fari ſem ma þar til e*r* ue*r* komu*m* ti*l* uigis þes e*r* foſt*ri* min*n* m*æ*lti at v*er* ſkylldim neyta ineyrðra floanvm. En þ*vi* gat B*arði* eig*i* aleið ko*m*it *ok* koðvz þ*ei*r þa fullelltir e*r* þ*ei*r ko*m*v ti*l* ſyðra 7 r uigis | ifloanv*m*. ſer B*arði* þ*at* at nv mvn s*va* verða at v*er*a *ok* ſn*er*i nv imoti þei*m*. kvez h*ann* mvnv eig*i* ſva miklo fuſari undan at riða helldr en þ*ei*r. *ok* ſ*ku*lo þ*ei*r þes ſamkvæðiz giallda þo ma nv eigi letia yðr at eigi ſ*ku*lom v*er* fyr*r* ren*n*a ikvelld en yðr þickir mal. *ok* er ſ*ku*lot þ*at* m*æ*la fyr*r* en ek at biða eig*i* eða h*va*rigir ella. Nu þickr þei*m* allvænt v*m*. hros ſin letv þ*ei*r ineſit f*ram* f*ra* ſer. *ok* ſet*t*v þar til Kollgriſ at gæta h*ann* var ecki ſtyrialldar m*að*r *ok* afðſkv ſkeiði v*ar* h*ann*. Nv k*vað* Eirikr v*isu*. Faſt h*ǫ*lldom v*er* folldo f*ram* þoki he*rr* at ſn*err*v latu*m* randa val reynda*n* ryðe*n*dr iben ſnyðia. ſ*ka*l ek þo at ſagt ſe ſun*n*an ſv*er*ð el takiat h*er*ða rioðo*m* hart aheiði hialmrið yr ſtað biða. Aþeim deg*i* uar *ok* *f*arit eptir H*er*mvndi aV*ǫ*llv *ok* var h*ann* heim af*ǫ*r. *ok* hitta ſendi m*enn* h*ann* aleið up*p* f*ra* Þings-neſi. H*ann* let *ok* f*yr* lið allan farangr ſin*n* *ok* biðr hv*er*n man*n* ti*l* farar m*eð* ſer er komaz mæt*t*i *ok* biðr ſer liðs *ok* riðr ept*ir* þeim. Nu hit*t*az þ*ei*r ſun*n*an m*enninir* *ok* B*arði*. Stiga þ*ei*r*. hafa þ*ei*r B*arði* fylct liði ſinv. v*m* þv*er*t neſit. Gangi nv ei*n*gi f*ram*

---

1. v*isu*] *I marginen skimtes et* v. 8. En] *Stor initial, udrykket i marginen.* 14. yðr] *herefter et udraderet* þat M. 16. þickr] *sål.* M. 19. v*isu*] *Ved et* v *i marginen betegnes verset* M. 29. þeir] *herefter udel.* af baki *eller lign.* M.

vr þesum ſporum ſeg*ir* B*arði*. þ*vi* at mik g*r*vnar at fleiri m*anna* mvn van. Þ*at* ſtoðz a neſit þv*er*t *ok*fylking þ*eir*a .xv. iij. m*anna* *ok* var einv megin at þei*m* g*en*gt. *ok* meiri vo*n* at e*r* nait at reyna vapn ſegir B*arði*. *ok* v*æri* bet*ra* at hafa hit neyrðra uigit *ok* ei m*un*di þ*at* til amælis lagt þot*t* s*va* giorðim v*er*. en bet*ra* til ept*ir* mals. *ok* ecki ſ*ku*lom v*er* en*n* otta h*er* uið giallda. þ*eir* ſtoðo m*eð* brugðnv*m* vapnv*m*. a aðra h*a*n*d* B*arða* ſtoð Þ*or*b*er*gr. *ok* a aðra hlið Gefnar-Oddr. þa brððr B*arða* ut if*ra*. Nu raða þ*eir* eig*i* s*va* ſkiot*t* a ſun*nan* m*enn* ſem þ*eir* hvgðo. *ok* meira lið var f*irir* e*n* þ*eir* vættv. þar var h*a*fðingi Þ*or*g*a*tr. Þ*or*biorn *ok* Ketill. þa m*æ*lti Þ*or*g*a*tr. raðlig*ra* er at biða meira liðs. hafa þ*eir* haft rað mikit er þ*eir* ko*m*v fair ih*er*at. Nv ganga þ*eir* ei at. *ok* er þ*at* ſa norðan m*enn*. þa ætla þ*eir* ſit*t* rað. Mælir Þ*or*b*er*gr. hvart er Brvſi iliðinv. h*ann* ſ*egir*. at h*ann* var þar. hvart kenn*ir* þv ſv*er*ð þetta er ek helld h*er*a. h*ann* k*va*z eigi uita þes van*ir*. eða hv*er*r *er*tv. Ek heiti Þ*or*bergr en þetta ſverð ſelldi m*er* Lyg*i*-Torfi f*r*endi þin*n*. *ok* h*er* af ſ*ka*ltv m*a*rt h*a*g*g* þola idag at þi er ek uillda eða hvi ſðki þ*er* nv eig*i* at e*r* hafit þraſamliga eptir ſot*t* idag at þ*vi* e*r* m*er* ſyniz riðit *ok* rvn*n*it. h*ann* ſ*egir*. vera kan*n* at þ*at* ſe þar vapn e*r* ek a. En aðr v*er* ſkilivmz idag þa muntv lit*t* os fryia þurfa. þa m*ælti* Þ*or*bergr. ef þv ert dreingr fullr. h*va*t ſ*ka*ltv þa biða meira ofreflis. þa tekr B*arði* til orða. hvat er tiðenda at ſegia vr h*er*aðinv. þav tiðendi e*r*v e*r* þ*er* mvnv goð þickia. vig Giſla broð*ur* minſ. h*ann* ſ*egir*.

---

2. a] *herefter et overstreget* ꝑ M. 8. brugð-] ð *rett. fra* n M. 10. Nu] *Stor initial, udrykket i marginen.* 25. er—a] *Ifg. s. 76 bærer Þorbergr det fra Þorbjörn tagne sværd, Barði det Ketil bruses fader Þorgautr tilhørende.*

ecki lꜹſtv*m* v*er* þ*at*. *ok* eig*i* þot*t*umz ek allg*r*vnſamliga vn*n*it hafa. eða hvesve*r* þickiz þv Ketill eða it feðgar einſkis eiga at hefna os. mik minnir at þ*at* var f*irir* ſkꜹ*m*mo er þv ko*m*t hei*m* Ketill. fórandi h*en*di feðr þinv*m* m*eð* bakbyrðe. nv ef þv mant eig*i* þa mv*n* h*er* v*er*a vat*t*rin*n*. þetta ſama ſv*er*ð. e*r* en*n* eig*i* helin*n* þornaðr a *ok* ſkekr at h*onu*m ſv*er*ðit. þyckiz þv Ketill einſkis eiga at 7 v hefna. *ok* ſe h*er*na at eig*i* | er heilin*n* þornaðr a. *ok* ſkekr þa en*n* at h*onu*m ſv*er*ðit. þetta fa þ*ei*r eig*i* ſtaðiz *ok* hlavpa nv at þeim. Þ*or*biorn leypr at B*arða* *ok* hꜹ*gg*r ahalsin*n*. *ok* braſt við f*ur*ðo hatt. *ok* ko*m* aſtei*n* þan*n* iſꜹrvinu e*r* þokaz hafði þa e*r* h*ann* tok knifin*n* *ok* gaf ſyni Nials *ok* ſtein*n*in*n* braſt iſv*n*dr *ok* dreyrði .ıȷ. megi*n* ban*n*zinſ. en þ*at* beit eig*i*. þa m*æ*lti Þ*or*biorn. trꜹll e*r* þik bita eig*i* iarn. Nv lyſtr þei*m* ſama*n* *ok* ept*ir* hꜹɢ þetta hit mickla. ſtyr*ir* h*ann* þeg*a*r imot Þ*or*oddi. *ok* eigaz þ*ei*r við Ketill g*en*gr imot B*arða*. Þ*or*gꜹtr *ok* Þ*or*b*er*gr. þ*a*r ſkort*ir* eig*i* hꜹ*g*g ſtor *ok* aeɢivn. Svn*nan* m*enn* hꜹfðo lið min*na* *ok* otravſtara. Nv e*r* fyrſt at ſegia uiðſkipti þ*ei*ra B*arða* *ok* Ketils. Ketill v*a*r m*anna* ſt*er*kaztr. *ok* ofr hvg*i*. Eigaz við leingi. Ke*m*r þar at B*arði* ſlæm*ir* a ſiðv h*onu*m *ok* fellr Ketill. *ok* nv leypr B*arði* at Þ*or*gavti *ok* veit*ir* h*onu*m bana ſar. *ok* hnigv þ*ei*r þ*a*r baðir f*yr* þ*vi* vapni e*r* þ*ei*r attv ſialf*ir*. Nv e*r* at ſegia f*ra* Þ*or*b*ir*ni *ok* Þ*or*oddi. þ*ei*r gangaz at iꜹðrv*m* ſtað. *ok* ſkort*ir* þar ei hꜹ*g*g ſtor e*r* h*v*a*r*g*i* ſparði uið an*nan*. *ok* v*oro* fleſt órit ſtor. *ok* eit*t* hꜹg hꜹ*gg*r Þ*or*oddr til Þ*or*biarn*a*r. *ok* af fotin*n* iriſtar liðnv*m*. *ok* ei b*er*ſk h*ann* at ſiðr. *ok* le*gg*r f*ra*m ſv*er*ðinv

7. helin*n*] *d. v. s.* heilin*n* M. 27. Nv] *Stor initial, udrykket i marginen.* 29. ſkort*ir*] ſkorſt*ir* *ved fejlskrift* M.

ikuið Þoroddi. *ok* fellr h*ann* *ok* lig*g*ia uti iðrin. Þ*or*biorn s*er* nv f*r*endr ſina. hirðir nv ei v*m* lif m*eð* ꜷrku*m*lu*m* þesum. Nv ſnva þ*ei*r f*ra*m f*ynir* Gvðb*ra*nz imoti Þ*or*b*ir*ni. H*ann* m*æ*lti. Leitið yckr an*n*arſ fôris. Ecki hafði þ*at* vngm*enn*is v*er*it fyr*r* meiʀ at keppaz við os. leypr h*ann* ſiðan at B*arða* *ok* b*er*ſk við h*ann*. þa m*æ*lti B*arði*. þv þicki m*er* trꜷll *er* þv b*er*ſk *sva* at af þ*er* *er* fot*r*inn. *er* þetta ſan*n*ara e*n* þ*at* *er* þv mællt*ir* við mik. [Þ]a ſ*egir* Þ*or*biorn. Eig*i* *er* þ*at* trꜷllſkapr. at m*að*r þoli ſar *ok* ſe eig*i* *sva* blavtr at eig*i* v*er*iz h*ann* m*eð*an h*ann* ma. ma þ*at* ui*r*ða ti*l* d*r*eingſkapar. *ok* v*æ*ri þ*at* *sva* at vi*r*ða e*n* trylla m*enn* eig*i* allz þv e*r*t goðr d*r*ei*n*gr kallaðr. *ok* þ*at* ſk*u*lo þ*er* til eiga at ſegia aðr e*n* ek hniga ig*ra*s at ek nenta at viſv at neyta vapna. þar fell h*ann* fir*ir* B*arða* *ok* feck got*t* orð. Nv ſkort*ir* eig*i* ſokn. *ok* ſez þo m*eð* þi at ſvn*na*n m*enn* lata vnda*n*. *Ok* þ*at* er ſagt at m*að*r he*t* Þ*or*liotr kap*p*i mikill. h*ann* atti hei*ma* a Veg*g*iv*m*. ſvm*ir* ſegia h*ann* f*ra* Sleg*g*iv-lôk. h*ann* barðiz við Eirik við-ſia. *ok* aðr þ*ei*r b*er*ðiz. k*vað* Eir*ikr* v*isu*. Hleðit hꜷfv*m* rioðr af reiði rand*ir* þvðra b*ra*nda b*er*um ei vægð at vigi veg*g*bi*r*gr ſama*n* leg*gia*. Miok hef ek heyrt at hiarta hvg þinv*m* við b*r*vgðit. nv ſk*u*lom folld*a*r fiot*ra* fyrleyn*ir* þ*at* reyna. Þ*ei*r eigvz við lei*n*gi. *ok* þ*at* ſegia m*enn* at v*a*rliga ſe ravſtari m*enn*. hva*r*rtveg*g*i m*ann*a meſtr *ok* ſt*er*kaztr vapn fôr*ir* vel *ok* ofr hvg*a*r. Nv hꜷg*g*r Eirikr til Þ*or*lioz m*eð* ſv*er*ði *ok* breſtr iſv*n*dr ſv*er*ðit. H*ann* þrifr bloð refilin*n* *ok* hꜷg*g*r ti*l* h*an*s. *ok* veit*ir* h*onu*m mikit ſar *ok* h*ann* fellr. Nv *er* a

9. Þa] *Stor initial, udrykket i marginen.* 19. Þorliotr] *Svarer til Ldn.s* Ljótr Þorbjarnarson á Veggjum, *som faldt* i Heiðarvígi. 22. Hleðit] *Stor initial, udrykket i marginen.*

hvilld nock*ur*. *ok* nv er ſen reið m*anna* .vı. þar v*a*r Þ*or*giſl hꜹggv*a*ndi *ok* Eyiolfr. ſo*n* h*ans* *ok* ſ*ynir* Eiðs. Sia nv vanretti ſin*n*a m*anna* [at] miok hef*ir* avegiz þ*ei*ra lvt *ok* vna nv illa við. Syn*ir* Gvðbr*a*nz verða var*ir* við at Eyiolfr e*r* þ*ar*. Biðia B*arða* veita se*r* at þ*ei*r nai h*ans* lifi *ok* hefna ſin. En þ*at* hafði v*er*it e*r* þ*ei*r v*or*o avſtr at h*ann* hafði hrvndit þei*m* yr loptriði nock*urv* *ok* iſavrpyt*t* ofa*n* *ok* hꜹfðo þ*ei*r farit neiſvliga. vilia nv hefna. *ok* hafa af þ*vi* ge*r*t fꜹrna at vpphaf*i* m*eð* B*arða*. ef þ*ei*r næði h*onum*. Nv ſ*egir* B*arði*. it e*r*vt vaſk*ir* m*enn* *ok* mikils v*er*ðir *ok* mikit tion ef it latiz. Nv ſ*ku*lom u*er* en*n* uid leita ad ydvarr uili gangi f*ram*. En bidia uil ek ad þit gangit eigi vr fylkingv. þeir fa
8 r eigi | ſtillt ſik. *ok* hlavpa imot h*onum* imoin*n* abravt *ok* b*er*iaz. Eyiolfr v*ar* hin*n* meſti kap*p*i *ok* fra giðrða m*aðr* ſem faðir h*ans*. fullgio*r* at aſli reynt ſik miok if*ra*m-gꜹngv. *ok* e*r* at gangr þ*ei*ra langr *ok* harðr. *ok* lykz m*eð* þ*vi* at h*var*ir tveg*g*iv e*r*v s*va* þr*ai*r *ok* kap*p*ſam*ir* *ok* mickl*ir* fir*ir* ſer at þ*vi* lig*g*ia þ*ei*r allir davðir at ſkilnaði. Syn*ir* Eiðs b*er*iaz *ok* faſt *ok* ganga vel f*ra*m *ok* herman*n*liga. Stein*n* *ok* Stein-g*r*imr þ*ar* imoti. *ok* nv b*er*iaz þ*ei*r allir. *ok* g*er*a mikit af se*r*. *ok* þar falla þ*ei*r ſ*ynir* Eiðs. *ok* u*ar* B*arði* nær ſtaddr e*r* þ*ei*r *ſitt lif. Þ*or*giſl hꜹggv-*a*nði hlifiz ecki við. þick*ir* ſe*r* mikill ſkaði geʀ idavða ſ*onar* ſins. h*ann* v*ar* meſtr f*ir*ir ſe*r* *ok* betr vapnfðʀ e*n* aðrir m*enn*. Hꜹg*g*r atvær h*en*dr. *ok* þick*ir* eigi bet*ra* lif en hel. þ*ei*r e*r*v meſt ti*l* þes nefnd*ir* at f*ra*marſt haf*i* v*er*it. Þ*or*giſl *ok* Eirikr *ok*

13—15. u*er*—eigi] *Den opr. skrift er ukendelig ved senere opfriskning (samme hånd, som har opfrisket bl. 8r nederst og skrevet bl. 9); ordene* kingv—eigi *er skrevne under den oprindelige kolumnes sidste linje.* 25. þeir] *herefter udel.* letu M.

Þoroddr. Þorgiſl hlifir ser ecki. ok eigi var ſa maðr iþvi heraði er ǫllvm þotti meira bravtar gengi at en honum. Þorgiſl ræz honum imoti. broðir Þoroddz. ok eigvz við leingi. ok ei ſkortir harðfeingi hvarntveggia. ok eitt hǫgg hǫggr Þorgiſl til hans vr brvnvnvm ofan nefit. ok mælti. Nv feck þv gott mark ok þer hôfilict. ſlict ſkylldo þer fleiri hafa. þa mælti Þorgiſl. Eigi er markit gott en meiri von at þora ek at bera hreyſtiliga. ok litt þurfi þer enn at hôlaz. ok hǫggr til hans sva at hann fellr ok eʀ ovigr. Nv verðr a hvilld nockvr. ok binda menn ſar ſin. Nv er ſen reið manna .iiij-a. þar var Tindr ok Tanni Eyiolfr ok Þormoðr ok er þeir koma at. eggia þeir miok. voro ſialfir micklir ofr kapſ menn. tekz nv bardagi hit .iii. ſinn. Tanni ræz imoti Barða. tekz þar vig afbvrða frôknlict. Tanni hǫggr titt. ok er enn ſem fyrr at Barði er torſottr. ok lykr með þvi þeira mali at Tanni fellr firir Barða. Eyiolfr gengr imoti Oddi ok beriaz þeir. ok er þar hvarrtveggi hinn bezti dreingr. ok nv hǫggr Eyiolfr til Oddz ok kemr akinnina. ok ihuaptinn ok verðr þat mikit ſar. Þa mælti Eyiolfr vera kann at eckivnni þicki verſna at kysa þik. hann ſegir. leingi hefir eigi gott verit. en þo mvn nu mikit um hafa ſpillz. ok þo kann vera at eigi ſegir þv þetta þinni vinkonv. ok hǫggr til hans sva at hann feck mikit ſar. var her ſem fyrr at Barði var nær ſtaddr. ok veitir honum ſkaða. Þormoðr Þorgavz ſon var ok hravſtr maðr. ok geck vel fram. Eyiolfr fra Borg rez honum imot ok verðr miok ſarr. ok þott þesir ſe meſt nefndir af norðlendingvm. þa gengv þo allir vel ok hravſtliga fram fyr þvi at þeir hǫfðo einvala lið. ok er þesir

9. ok] *derefter tilf., men slettet ved understregning* eio M.

v*or*o falln*ir*. þa let*t*i bardaganvm. Nv m*æ*lti Þ*or*-(bergr?) at þ*ei*r ſkylldi vnda*n* leita. *ok* v*or*o .vııȷ. m*enn* ſvn*n*an falln*ir*. en .ııȷ. norðan. Nv ſpyr*r* B*arði* Þ*or*odd ef h*ann* m*un*di f*ar*a mega m*eð* þeim. h*ann* lætr þes eig*i* von. *ok* biðr þa unda*n* riða. B*arði* ſer ſarit. Nv ſia þ*ei*r liðit e*r* ſvn*nan* feʀ ſem iſkog ſæi. ſpyr*r* B*arði*. ef þ*ei*r vili biða. þ*ei*r koðoz riða vilia. *ok* *sva* g*er*a þ*ei*r. Riða nv .xvı. ſaman. *ok* fleſt*ir* ſar*ir*. Nv e*r* at ſegia f*ra* Illhvga. h*ann* ke*m*r avet*t* fangin*n*. *ok* s*er* þar ny tiðe*n*di. *ok* þo mikil. þ*a* *kvað* Tindr v*isu*. er Illhvg*i* ſp*ur*ði hve m*ar*g*ir* þ*ei*r hefði veri(t). Hait hef*ir* aſk við aſka .xvııı. lag*ar* m*an*a veð boðgiorðar. vi*r*ða viðr halfa*n* tvg .ııȷ-a. en*n* at eg*g*ia ſen*n*v almſvellz boðar fellv. þa hyg*g* ek leyg ſtaf*i* lago la*v*ðhyrſ .ıx. davða. Eiðs e*r*v e*r*ſi meiðar allb*ratt* ihyr falln*ir*. *ok* .ıȷ. at gny geira. Gvðb*ra*nz ſyn*ir* hanndan ſliks bidu*m* u*er*
8 v ſidan ſverds nema hefd*ir* v*er*di. tra*v*ſt lid mitt ed meſta modz alldregi boter ‖ alldregi bot*ir*. Nv kemr [Ti*n*dr?] þa*r* ſem Þ*or*oddr la *ok* ſer at h*ann* v*ar* liſſ *ok* ha*v*gr h*ann* þegar af h*onu*m ha*v*f|[uðit] *ok* e*r*

1—2. Þ*or*bergr] Þ*or*arin*n* M, *men ingen af Bardes ledsagere bærer dette navn.* 12. veri(t)] veri M. hef*ir*] *gent.* M. 15. .ıx. davða] *Efter den foregående fremstilling er i virkeligheden 10 — eller når Gísli medregnes — 11 Borgfjordinger faldne.* 17—19. ſyn*ir*—boter] *Den opr. skrift er ukendelig ved senere opfriskning med samme hånd som nederst bl. 7 v; ordene* modz—boter *er skrevne under den opr. kolumnes sidste linje. Den følgende side, arkets sidste, er stærkt slidt og sværtet, skriften muligvis også ved afskrabning delvis udslettet. Læsningen af denne side, særlig dens sidste halvdel, skyldes for en stor del prof. F. Jónssons bistand. Teksten, således som den ved befugtning af pergamentet og benyttelse af den heldigste belysning har kunnet fremdrages, gengives her med angivelse af linjeudgang; tvivlsomme steder sættes i skarpe klammer, med tilföjelse af spörgsmålstegn efter ganske usikre ord.* 19. alldregi bot*ir*] *Disse ord findes også bl. 8 r nederst, hvor de rimeligvis vilkårlig er tilföjede af opfriskeren.*

Illhvg*i* veit þetta þa m*æ*lti h*ann* at h*ann* hef*ir* haft illt eyrendi. drep*it* þan*n* man*n* er | [einn] v*ar* [vænztr ǫgnvattr v*m* þetta] eina iu*aro* mali ef þ*ei*r hefði lavpit *fra* man*n*inv*m* en þ*ei*r mætti g[*rið*] | [gefa h*onu*m?]. biðr h*ann* hafa mikla vþavck fir*ir*. Nu riðr Illhvg*i* ept*ir* þei*m* við .c. m*anna* *ok* nv lyſtr a miork|va miklvm *ok* v*er*ða nv aptr at hv*er*fa. Lætr ſvðr fôra þ*ei*ra m*anna* lik *er* falln*ir* v*oro*. m*ar*t v*ar* | ſart orðit lið þ*ei*ra. þ*ei*r v*oro* miok ſar*ir* Giſlung*ar* Arne *ok* Froðe. Þ*or*moðr *ok* Þ*or*arin*n*. Nv ætl|ar Illhvgi m*enn* ti*l* at gæta likan*na* *ok* vita ef þ*ei*r yrði ſ*va* ueidd*ir* ef þ*ei*r g*er*ði ept*ir* moNv*m* ſinvm | *ok* v*oro* .lx. m*anna* ept*ir* *ok* giorðo tialld. *ok* ſato of hrið. B*arði* kemr ti*l* Nials. *ok* þ*aða*n riðr h*ann* vt til Lô|kia-moz *ok* hafa ſama bvnat ſin*n*. þ*ei*r hittaz nv foſtr*arn*ir *ok* ſeg*ir* h*ann* Þ*or*arni tiðendin ilio|ði *ok* ſva at þ*ei*r munv f*ar*a ept*ir* likv*m*. Þ*or*arin*n* ſ*egir*. at ei ſk*u*lo þ*ei*r ſva ſ[a] veitt þa *ok* hriðir *ok* illvið|ri ſk*u*lo þa fyʀ abrǫt keyra. þeim varða við lǫg ef þ*ei*r bva ei vm likin. *ok* f*er*r þetta | ſem Þ*or*arin*n* gat. at þeim leiðiz afiollu*m* vti *ok* f*ar*a h*ei*m. Nv f*er*r B*arði* iAſbiarn-ar-neſ. *ok* | er þ*ei*r riða vt ept*ir* h*er*aði ætla m*enn* at kon*ur* riði. Nv lifa .iiij. vik*ur* ſvmarſ. ecki ko*m*a vpp | tiðendin f*irir* alþyðv. *ok* ſkeyt*t*o þ*ei*r m*onn*-*u*m ecki forvitni. Nv riðr h*ann* vt ti*l* ſattar fvndar er | nefndr v*ar* aðr h*ann* for hei*m*an við þa hofð-ingiana at Klifv*m*. *ok* for m*eð* h*onu*m Gvðrvn ko|na h*ans* þ*v*i at hon ſk*a*l hit*t*a fǫðvr ſin*n* *ok* vita hv*at* h*ann* vili ti*l* legg*i*a við B*arða*. ho*n* ke*m*r ah*ans* | fvnd *ok* rekr ey*rendi* ſit*t* *ok* tok h*ann* þ*v*i þvngt. þ*ei*r B*arði* riða m*eð* ſama bvnaði. *ok* viso m*enn* | ei tið-e*n*di ifǫr þ*ei*ra. þ*ei*r Hǫſkvlldr biðo lei*n*gi amot ſtefnvn*n*i *ok* þotti ǫrvænt at | B*arði* m*un*di ko*ma*. þ*ei*r v*oro* fiolm*enn*ir *ok* ætla [nv] a braut at riða

biðr Hǫſkvlldr at ſia ke*m*r | [Þ*or*ðr? ept*ir* þ*ei*m] ſeg*ir* kynliga við bregða ſeg*ir* kon*ur* þa*n*gat riða Hǫſkvlldr ſ*egir*. at eig*i* mvni | [þ*at* ver*a*] þa ge*n*gr h*ann* vp *ok* ſer reið m*anna*. B*arði* *ok* m*enn* h*ans* ko*m*v. biðr Þ*or*ðr H*avskvlldr* ge*n*gr imote þei*m* *ok* Eilifr ſe*n* | *ok* heilſa B*arða*. þ*ei*r taka hial. ſeg*ir* B*arði* mvndv v*m* mala ſ*er*li þeſſi ein*n* raða Havſkvlldr su*arar* | Ek mvn ge*r*a *ok* þo ecki fe þ*er* a hendr En ek mv*n* ſôma þingm*ann* min*n*. En fyr þ*at* B*arði** þv hafð*er* | [hof? við?] mvnv*m* v*er* ti*l* legg*i*a við þik ti*l* .ıȷ-a. vet*t*a hvalſ eða h*va*t ætlar þv þina m*eð* f*er*ð. B*arði* ſ*egir*. ſetv | ætlv*m* v*er* at hafa iAſbiarnar-neſi m*eð* voru*m* m*onnum* *ok* þei*m* *er* við [faz?] B*arði* þack*ar* h*onum* ſit*t* tillag | . . . . ge*n*gr h*ann* hei*m* e*n* þ*ei*r B*arði* riða *ok* ſegia nv tiðe*n*din *firir* alþyðo. Nv ſtiga þ*ei*r | a[b]ak heſto*m* ſinvm. Þ*or*ðr *fra* Breiða-vaði *ok* Þ*or*ualldr riða ept*ir* þei*m* *ok* heilſa. B*arði* m*æ*lti | Þ*or*ðr ecki þickiz þv [lǫ*n* mi*n*] þyrfa e*r* þv k*va*ddir mik eig*i* ti*l* f*er*ðar m*eð* þ*er* h*ann* ſ*egir*. ecki [þo*t*to*mz*] | ek allz ti*l* ſkylldr *ok* en*n* mattv os at micklv halldi ko*m*a. oxa uil ec gefa þ*er* *ok* [ſav]|ð gamla*n* Þ*or*valldr gefr .xıı. gelldinga *ok* ſkiliaz goðir uin*ir*. Nv ke*m*r B*arði* ſiðla til Við|idalſ *Biarnar *ok* heilſar h*ann* h*onum* *ok* bavð e*igi* lǫð. ſiða*n* talar B*arði* við Goðrvnv konu ſina. | ho*n* k*v*ez alla vega ept*ir* hafa leitað *ok* ſeg*ir* B*iorn* vilia h*onum* ecki gott ge*r*a ſakar Goð*runar*.
9 r Biorn ‖ s*egir* h*ann*. hvat uilltu leggia ti*l* i ſlat*ur*in uid oſſ. ef u*er* aukum nokkut hion uor. Biorn m*elti*. ekki munek ti*l* leggia þiad ek em einkiſſ umſkylldr. Nv [eiga] m*enn* hlut i uid Biorn *ok* ſekz

7. mvndv] *2. pers. sg.* 9. B*arði*] *herefter mgl. sandsynligvis* er *eller* at. 10. ti*l*] *tilf. over linjen.* 14. *Linjens 3—4 første ord er ulæselige.* 24. Viðidalſ] *herefter mgl.* til. 28. s*egir*] *Her beg. 2den hånd.*

ekki gott af h*avnu*m. Bardi m*elti*. huorig*ir* munu þa uel hafa *ok* munu þ*ei*r giallda e*r* ofallit e*r* En þan*n* hlut ſ*ka*l giora e*r* þ*er* e*r* uvirduligaſtr. nefn*ir* B*ardi* s*er* þa uotta. *ok* ſeg*ir* ſkilit u*id* Gudrunu dott*ur* h*an*s *ok* fin*n* *þat til ſaka ſeg*ir* B*ardi* ad þu ert myklu m*eir*i nidingr en duganda manni ſami ad eiga þik ad mág *ok* muntu huarki na af m*er* mund ne heiman fylgio

[N]u heyra þ*ei*r gny mikin*n* ad m*enn* rida m*argir* til arinn*ar* u*ar* þ*ar* komin Þorgilſ Ara ſon nordan um land f*ra* brudhlaupi ſinu *ok* Snorri godi m*ed* hꜹnu*m* *ok* ridu ſaman .lxxx. m*anna*. þa melti B*ardi*. tꜹku*m* ofan bunat uarn *ok* ridu*m* iſlokkin*n* *ok* alldri meirr en æinn ſenn *ok* munu þ*ei*r ekki irada e*r* myrkt e*r* Ridr Bardi ad Snorra *goda* *ok* hef*ir* grimu ahofdi s*er* *ok* hialar ui*d* h*ann* auadinu *ok* ſeg*ir* h*avnu*m tidendin Nu rida þ*ei*r af ainni. þa melti Snorri. Þorgilſ seg*ir* h*ann* h*er* uiliu*m* u*er* éia *ok* eiga duol *ok* hialaz uid adr u*er* ſkipu*m* oſſ agiſting*ar* þ*ei*r B*ardi* rida hia flokkinu*m* *ok* rada m*enn* ekki iþ*at* Þorgilſ etlar u*m* kveldit aBreidabolſtat ok e*r* þ*ei*r *nidr ſetz þa melti S*norri*. þ*at* e*r* m*er* ſagt Þorgilſ seg*ir* h*ann* at eingi madr meli iam uel f*ir*i gridu*m* ſem þu *ok* aunn*ur* logſkil. litilſ e*r* um þat u*er*t ſeg*ir* Þorgilſ. Nei. ſ*egir* Snorri mikit mun til haſt. e*r* ein melt e*r* u*m*. Þ*orgils* ſeg*ir* eigi e*r* f*ra* haſt ad ek meli betr f*ir*i gridu*m* en adr*ir* m*enn* *ok* ma þo logfullt v*er*a. S*norri* m*elti*. þ*at* uil ek ad [þu] lat*ir* mik heyra h*ann* s*egir*. hu*er* þꜹrf e*r* þeſſ eru h*er* nokkur*ir* miſſatt*ir*. h*ann* kuez alldregi þ*at* uita en alldregi e*r* þi miſradit *ok* ger ſem ek

5. fin*n*] *herefter udel.* ek M. 9. N[u] *Af initial og tilhørende overskrift ses svage spor.* 22. þ*ei*r] *herefter udel.* hafa (*eller* hofdu) M.

uil *ok* ſkeyt m*er* fo*r*uitni Þorgilſ s*egir*. ad ſuo ſkal u*er*a h*ann* tok þa ti*l* malſ. þ*at* e*r* upphaf g*r*ida mala uorra Ad gud ſe uid oſſ alla ſatt*ur* u*er* ſkulu*m* *ok* u*er*a m*enn* ſatt*ir* uor imillum *ok* ſa*m* uerir ad oldri *ok* ad ati aþingi *ok* aþiodſtefnu. ad kirkna ſokn *ok* ikonungſ huſi *ok* hu*er*uetna þar e*r* manna fun*n*d*ir* u*er*da. þa ſkulum u*er* ſuo ſatt*ir* ſem alldri hafi fianskapr uor imillu*m* u*er*it. u*er* ſkulum deila knif *ok* kiot ſtykki *ok* alla hluti uor imilli ſem frendr en eigi fiandr Ef ſakar gioraz hedan af amilli uo*r*. þer ſk*al* fe beta en eigi flein rioda. en ſa uorr e*r*
9 v geingr ag*er*uar ſetter edda uegr aueittar | trygd*ir*. þa ſkal h*ann* ſuo uida uargrekr *ok* rekin*n* ſem m*enn* uiþaz u*a*rga reka. kriſn*ir* m*enn* kirkior ſekia. hædn*ir* m*enn* hof blota. elldar uppbrenna iord grér. mógr mod*ur* kallar. ſkip ſkridr. ſkilldir blika. ſolſkin ſne leg*ir*. ſidr ſkridr. fura uex. ualr flygr uorlangan dag ſtan*n*di honv*m* beinn byrr und*ir* bada uengi. himinn hu*er*fr. heimr e*r* bygdr. uindr uex ueit*ir* uatn ti*l* ſiouar. *ok* kallar korneſa. h*ann* ſk*al* firraz kirkior *ok* kriſna m*enn* Guds hús *ok* gyma heim hu*er*n nema heluiti Tekr huérr uórr trygd*ir* uid annan firi ſik *ok* ſinn erfingia alin*n* *ok* oborin*n* getin*n* *ok* ogetin*n* nef*n*dan *ok* onefndan. en hu*er*r ueit*ir* imot trygd*ir* *ok* éuintrygd*ir*. metar trygd*ir* *ok* megintrygd*ir*. þær e*r* æ ſkulu halldaz medan mold*ir* *ok* m*enn* lifa Nu eru u*er* ſatt*ir* *ok* ſammala huar ſem u*er* finnumz alan*n*de eda álegi. ſkipi eda áſkidi ihaui eda *heſtbaki. arar admidla *ok* *a*ſſkotu þóſtu *ok* þiliu ef

7. alldri] *herefter tilf., men overstreget,* ſem all M. 9. *ok(2)*] *ved interlineartilf.* M. 10. gioraz hedan] h. g. *med ovenover stillede streger som omstillingsmærke* M. 12. edda] *d. v. s.* eda (eða). 20. korneſa] *d. v. s.* korni sá. 26. -trygd*ir*] g *tilf. over linjen* M. 29. heſt-] *sål., for* áheſt-, M.

þarfar gioraz. iafnſatr hu*err* uid anna*n* ſem ſonr uid fǫ*dur* eda fad*ir* uid ſon iſamfauru*m* aullu*m*. hǫfu*m* nv lofa tak ad trygda malu*m* *ok* hǫlldum uel trygd*ir* ad uilia kriſz *ok* ad uitni allra m*anna*. þeirra e*r* nu heyrdu tryg*g*da mál haui ſa gvds hylli e*r* helld*ur* trygd*ir* en ſa gremi guds e*r* ryfr rett*ar* trygd*ir*. en hylli ſa e*r* helldr haufu*m* heilir ſezt en gud ſe uid alla ſatt*ur*.

Ok e*r* Þorgilſ hafdi lokit ad mela firi gridu*m* þa melti Snorri haf þǫkk firi uinr ſtor uel e*r* melt *ok* *þat* ſynt ſa e*r* abak gengr. e*r* ad uiſu gridnidingr *ok* ſe h*ann* uid ſtadr Nu ſeg*ir* Snorri tidindin. þǫ ſem ordin uoru *ok* *þat* ad þ*ei*r B*ardi* uoru þ*ar* komn*ir* iflok þeirra Þorgils. þar uoru marg*ir* uin*ir* ſunnan m*anna*. *ok* náfrendr. Þo*r*gilſ hafdi *ok* átt fyrr Grimu Hallkels dott*ur* ſyſt*ur* Illhuga enſſuarta þa melti Þo*r*gilſ. vel hefdem u*er* matt miſſa þin. S*norri*. nu ad ſinni. h*ann* ſuar*a*r eigi e*r* *þat* godi uinr erin eru nv ordin uan*n*dredi m*ed* m*onnum*. þot h*er* nemi ſtadar. Þo*r*gilſ uill nu eigi ganga agrid þeſſi e*r* h*ann* heu*ir* ſialfr firi melt. *ok* ſkiliaz men*n* nv ridr S*norri* fr*a* m*ed* .xx. m*enn* *ok* B*ardi* m*ed* hǫnu*m* *ok* ha*ns* m*enn*. ti*l* Lekia-mótz *ok* tekr Þorarin vel uid þeim *ok*erv nu kat*ir* rada nu radum ſinv*m* ad |

* * *

hioltu*m* lauſt ek þik. f*ir*ir þui at m*er* þotti ecki ann*at* at þ*er* g*er*anða 10 r

Þa stenðr vpp ein*n* gamall m*a*ðr *ok* v*a*r þ*ar*

---

2. nv] *herefter* tr *overstreget* M. 8. ſatt*ur*] *herefter med rødt blæk* kapitul*um* M. *Den fg. initial er malet gul.* 11. *ok*] *herefter tilf., men slettet ved underprikning* er M. 17. hefdem] d *rettet fra* þ M. 18. *þat*] *herefter udraderet* gera M. 24. ad] *herefter 1 blad bortskåret* M. 25. hioltu*m*] *Her beg. 3dje hånd.* 27. Þa] *Stor sort initial; af overskrift ses nu intet spor.*

Eiðr Skeggia ſ*on* ok melti kunnu*m* w*er* mikla oþauk at m*enn* ſkattyrðiz h*er* hu*a*rt e*r* þ*at* ge*r*a v*a*rir men*n* eðr aðr*ir*. ti*l* ei*n*kis ke*m*r þ*at* goðs en oft ge*r*iz illt af þui. ſkillðu m*enn* þ*at* mæla her at ti*l* ſatta væri. ætlu uær at e*ig*i muni aðr*ir* meir*r* eiga eft*ir* ſinu*m* hlut at ſia eðr auðru*m* muni ſtorugi meiri harma leitað en mer. ſyniz os þo þ*at* Ráð at ſættaz. munu uær þui e*ig*i uarkyn*na* oðru*m* þo at h*er* ſkat*t* yrðis. er þat ok uænſt ti*l* at illa gef*i*z ſem fyr*r* at velia m*onnum* neiſolig orð. h*ann* feck goðan rom at ſinu mali. Er nu leitat hu*e*rir vænſt*ir* ſe vm ſætt*ir* at læita. Snorri e*r* ti*l* nefnðr at meſt leitaði v*m* ſætt*ir*. h*ann* var þa miog hnigin*n*. Þ*or*gils v*a*r ann*a*r m*að*r vinr Snorra. þ*eir* áttu ſyſtr .ij. *ok* Ræððu ſ*ua* huar*ir*tueggiu at ſlegit m*un*ði igiorð *ok* iman*n*iofnut en m*enn* hofðu ſárt halldit f*r*enðum ſinu*m*. kun*n*u uær nu e*ig*i annat ſegia en ti*l* man*n*iafnaðar v*or*o m*enn* lagðir er falln*ir* v*or*o. *ok* v*a*r Snorri tekin*n* ti*l* ge*r*ðar af h*en*ði B*arða*. *ok* Guðmunðr Eyiulfs ſ*on*. Þorgils Ara ſon. *ok* Illhugi af henði ſunna*n* m*anna* Ræððu nu þ*et*ta ſin a milli huat uænligaz uæri ti*l* ſætta. Nu ſynðiz þ*at* at m*enn* ſk*al* leg*g*ia ti*l* man*n*iafnaðar. Syn*ir* Eiðs *ok* ſ*ynir* Guðbranðz. en Þoroððr H*er*munð*a*r ſon. *ok* Þ*or*b*iorn* þ*eir* v*or*o iafn*ir*. Borgfi*r*ð*ingum* þotti f*r*ekliga horfa uið Hall Guðm*un*ðar ſon *ok* hurfu f*ra* ok Rufu ſætt*ir* en þ*eir* uiſſu ahuga B*arða*. En fra mala lokum e*r* at ſegia. at ſ*ynir* Þ*or*gautz Ketill *ok* Giſli v*or*o iafn*ir* við Hall Guðm*unðar* ſ*on*. e*n* allz fo*r*uz ix m*enn* ſun*n*an. þa e*r*u iiii no*r*ðan við

1. melti] melti *med et forangående overflødigt „ok“ interlineartilf.* M. 11. at] *rettet fra* af M. 12. læita] i *interlineartilf.* M. 14. ſyſtr .ij.] *sml. s. 71.* 19. henði] *ved interlineartilf.* M. 21. Ræððu] *Initialen er udrykket i marginen.*

.v. Giſlunga. firir þui at kyns munr var mikill. *ok* letu frenðr Barða ſer eigi annat lika en þa var rætt við huarra tueggiu huat þa var uænſt. Þa voro .iiij. obættir ſunnan menn. Þorgils ok Eyiulfr son hans. Tanni hinn hanðrammi *ok* Eyiulfr ſyſtr ſon hans. en Barði ſagði at hann var eingi auðmaðr ne þeir bræðr eðr frenðr þeira. *ok* eigi munu wer biðia oſſ fiar til bota. Snorri ſuarar. eigi mun her þo huarki koma fe ne mannſektir. Barði ſuarar. at hann uill eigi þui neita at menn færi utan *ok* ætti þo wt kuæmt. *ok* færi þui fleiri. *ok* er ſa ein er eigi er fær. ſkal fie firir hann giallða. en þo kan uera at þer þickiz | nockut saknæmt uið hann eiga. 10 v Gris felaghi var mvn ecki vera ſakbitinn. Heſthofði er byr þar er nu heitir at Stað iSkaga-firði. hann er frenði hans. hann tok með honum. þat komz a leið at ſættir verða at þui. ok kom þat hellz ſaman með þeim at þeir færi vtan. *ok* þickir þat hellz nockur nafnbót vera. allz Barði var eigi bitr a fe-bætr. Ventu þeir at hellðr munði ſiatna ufriðrinn ok þotti ſer þat eigi minni ſæmð at þeir væri utan. *ok* þotti uitrvm monnum þa likligaz til at ſiatna munði þeira oſſi ſua mikill ſem uaʀ at ſe eigi fyrſt ſamlenðir .xiiij. menn ſkillðu utan fara þeir ſem verit hofðu at heiðar uigi *ok* uera utan þria uetʀ *ok* eiga ẃtkuæmt hit iij. ſumar. en ecki ſkillði fe til farningar þeim *ok* var ſætz a malin firir ðoma. ok ſu var uirðing .a. at Barði þotti hallðit hafa fullan hlut *ok* þeir er honum ueittu isua ouænt efni ſem komit var. vm hrið

Nv ſenðir Barði menn heim iherat. þeir hofðu ſellt lanð ſitt af henði *ok* bu ef þeſſar yrði mala

3—6. Þa—hans] *Ved denne opgörelse forbliver to af de faldne Borgfjordinger, Þorgautr og Þorljótr á Veggjum, uomtalte. Sml. s. 95.* 31. Nv] *Af initial og tilh. overskrift ses svage spor.*

lykt*ir*. er aðr v*ar* ei*g*i Raðit þat. Sa maðr het Þor-oððr ok kallaðr kergarðr. ecki ui*n*ſæll. h*ann* ſkillði haſa .iiij. uetR. h*ann* v*ar* f*r*enði þ*ei*ra Guðm*un*ðar ſona auðigr at fie. var nu raðit at kalla kaup þ*ei*ra Nu ke*m*r ſkip af hafi iBlondu-oſ er atti Hallðor foſt-broð*ir* B*arða*. nu ko*ma* m*enn* hei*m* af þing*i* ok eR Hallðor ſpyR at B*arði* ſk*al* utan lætR h*ann* b*er*a f*ar*minn af ſkipinu. ok flytz vpp i Hopit f*ir*ir hus B*arða*. u*er*ðr þ*ar* fag*na*funðr. f*r*enði ſeg*ir* Hallðor. þu hef*ir* uel ihonðu*m* uið mik. ueitt m*er* of*f*t mikit ſtygz ok ecki uið er ek for eigi. Nu heit ek þ*er* nock*ur*u til lagi. ſk*al*t þu nu þ*at* heyra. Skip þ*et*ta uil ek gefa þ*er* m*eð* Ra *ok* Reiði. B*arði* þack*ar* h*on*-*um*. þick*ir* h*ann* ſto*r*man*n*ligha go*r*t hafa. byr*r* h*ann* nu þ*et*ta ſkip *ok* e*r* m*eð* h*onu*m halfr þ*r*iði togr m*anna*. u*er*ða hellðr ſiðbun*ir* lata i haf *ok* e*r*u xi. ðægr vti uerðr a þa leið at þ*ei*r briota ſkip*it* nordr uið Siglu-nes *ok* tyna þ*ei*r miklu. men*n* hallðaz. Guðm*und*r ga*m*li v*ar* Riðin*n* ẃt a Galm*ar*s-ſt*r*onð *ok* ſpyr*r* tiðenðin *ok* huat*ar* heim. *ok* um kuellðit m*æ*lti EyiulfR ſon h*ans*. u*er*a ma nu at B*arði* ſe f*ir*ir hanðan er heðan of ſer. ſogðu m*arg*ir at þ*at* v*ar* eig*i* ulikligt. hu*er*ſu munðir þu hatta ſeg*ir* h*ann* Eyiul*fr*. ef h*ann* v*æ*ri aftr reka orðin*n*. h*ann* ſ*uarar*. h*uat* ſynyz þ*er* Ráð h*ann* m*æ*lti. bioða þei*m* ollu*m* hei*m* ti*l* uiſt*ar*. þat v*æ*ri þinſligt. Guðm*un*ðr ſu*ar*ar. mikit eR þ*er* ihug *ok* ei*g*i ueit ek at þ*at* ſe oraðligt. 11 r h*ann* ſu*arar* Eyiulfr. mæl m*anna* heilaztR. | Ek kan*n* ſegia þ*er* at þ*ei*r B*arði* e*r*u aftr Reka uorðn*ir* *ok* brotið i ſpon uið Siglu-neſ en tynt meſtu*m* hlut

5. Nu] *Initialen er udrykket i marginen.* 18. nordr] *Interlineartilföjelse med fin skrift og andet blæk.* 19. Guðm. ga*m*li] *Synes efter det fg. at måtte være sönnen Eyiulfr.* 21. ſe] *ved interlineartilf.* M. 23. eig*i* ulikligt] *Den ene nægtelse bör vistnok fjærnes.* 30. Siglu-] *sål. rettet ved tilf. over linjen med fin skrift (særlig hånd?), opr.* langa M.

ſiari*ns*. mu*n* þer at þeſſu uerða uiʀði*ng* ok tekr ſ*irir* munn h*onum*. Guðm*un*ði þick*ir* eigi en*n* betr *ok* lætr h*ann* ʀaða.

[E]yiulfr g*er*ir f*er*ð ſina *ok* hef*ir* halfan þriðia tog heſta i mot þei*m* ok hitt*ir* þa a ſt*r*onðin*ni*. Eyiulfr kueðr þa uel *ok* biðr þa f*ar*a hei*m* m*eð* ſer at ʀaði foður ſins. þ*eir* g*er*a s*ua* ſkipa þ*ar* an*n*an beck v*m* uetrin*n* *ok* *er* G*u*ðmunðr ʀeiſr uið þa ok ueit*ir* þei*m* ſto*r*mannligha ok uel. Þ*et*ta ſpyrſt uida Einaʀ Iarnſkeggia ſ*on* byðr þei*m* þar *ok* oft at u*er*a m*eð* ſer ok *er*u þ*eir* nu katir. eʀ nu ti*l* þeſſ at taka er Þoraren*n* reð at m*enn* u*oro* þ*ei*r m*eð* B*arða*. er mikils *uerðir *ok* mikils attu koſti. lata nu g*er*a eft*ir* fe ſinu ueſtr *ok* ætla en*n* uta*n* vm ſumarit

[Þ]*at* u*ar* vm uetrin*n* at m*að*r ſp*ur*ði Eirik ſkallð at atburðu*m* *ok* hu*er*ſu mikit man*n*fall yrði. h*ann* kuað viſu. Laghu lyðar frægh*ir*. laugðis ſkeiðs a heiði. linð ſp*ra*kiru*m* ranða. rauð .xı. ðauðir. hitt u*ar* aðr en auðar. ognar gims i rim*m*u. ioku*m* ſokn við ſæki. ſar þiſlaʀ feck Giſli. En*n* u*er*ðr þes ðæ*mi* at nu v*ar* ſp*ur*t h*ue* m*a*rg*ir* fallner v*oro* af huaru*m*. h*ann* k*uað* v*isu*. þrir hafa allz af oru. itr ſtallz liði fallit. uær ruðu*m* ſuerð iſaru*m*. ſigr borðs uiðir norðan. en fyr þollar fellu. fiolnis ſeiðs aheiði. giorðiz g*r*imt m*eð* fyrðu*m*. gun*n*el .ıx. ſun*n*an þa uerðr v*m* ʀætt at miog hefði a uegiz. þ*ei*ra lið ſun*n*an m*anna*. þ*a* k*uað* h*ann* v*isu*. Styr*r* let ſn*a*rr ok Snorri ſuerð þi*n*g hait uerða. þ*ar* er gny-u*er*ðir g*er*ðu. Giſlunga hl*u*t þungan. en*n* u*ar*ð *eigi* en min*na* eitt ſkarð þ*at* *er* hio Barði. fell geyſla lið Giſla gun*n*orunga ſun*n*an. Nu t*ok*o þ*eir* fe ſitt

4. Ey.] *Af den opr. initial og overskrift ses nu intet spor.* 6. *ok* biðr] *gent.* M. 13. mikils] *herefter udel.* uoro M. 15. Þ*at*] *Initialen er senere tilsat; af overskrift ses muligvis svage spor.* 17, 22, 27. Laghu, þrir, Styr*r*] *Ved et ud for i marginen stående* v *er viserne angivne* M.

felag*ar* B*arða* *ok* biugg*uz* ti*l* utan ferð*ar* m*eð* goðan fiarhlut. B*arði* ſenð*ir* orð *ok* þ*eir* bræðr at þ*eir* vilia hafa lanð ſitt *ok* ſelia þickiaz þurfa lauſa fe. h*ann* uil e*ig*i lata lauſt l*an*ðit uill at kaupit ſe ſem ætlat v*ar*. uerða nu an*n*at h*ua*rt at miſſa fiari*ns* e*ðr* ðrepa h*ann*. nu ſeg*ir* Eyiulf*r* at h*ann* mu*n* fa þ*eim* iafn mikil fe ſem l*an*ð er u*er*t. en h*ann* eiga uið h*ann*. kuez ſk*u*l*u* an*n*at hu*a*rt a þ*u*i ſu*m*ʀi hafa ðrep*it* h*ann* e*ðr* ʀek*it* af l*an*ðinu *ok* kaſtat ſin*n*i eig*n* aa. B*arði* kaup*ir* ſkip er vppi ſtoð i Huſa-uik. f*or*o þa utan. *ok* leiðði Eyiulf*r* þa ui*r*ðulegha
11 v ibraut | *ok* fer*ſ*t nu uel. *ok* ke*m*r af hafi norðr i Þ*ran*ðheimi. i kaupangi. lætr nu upp ſetia ſkip ſitt *ok* bua v*m* uel. Olafr k*onun*gr hin*n* helgi reð þa fir*ir* Noregi v*ar* h*ann* i kaupbiæn*um*. B*arði* gengr f*i*r*ir* k*onung* *ok* hans f*or*onaut*ar*. k*uo*ðdu k*onung* vel ſem ſæmði. *ok* er a þa leið h*er*ra. ſ*egir* Barði. at wer uilðu*m* u*er*a uetr geſt*ir* þin*ir*. k*onun*gr ſu*arar*. a þa leið. w*er* hofu*m* frett. ti*l* þi*n*. B*arði*. ſ*egir* h*ann* at þu e*r*t ættſtorr m*aðr* *ok* mikill f*i*r*ir* þ*er*. *ok* þer e*r*ut uaſklig*ir* m*enn*. *ok* hitt inockur ſt*or*ræði. *ok* rekit h*ar*ma yðu*ar*ra. *ok* u*er*it þo lei*n*gi fir*ir*. *ok* þo haf*i* þ*er* nockut f*or*neſkiu *ok* þeſſ kon*ar* at*r*vnat ſem os er oſkaptiðr. *ok* f*i*r*ir* þa ſok at w*er* hof*u*m þat s*ua* miog fra os ſkilit. *ok* þa viliu*m* uær e*ig*i taka m*eð* yðr. en þo ſk*u*l*u*m w*er* u*er*a uiner ydr*ir*. B*arði*. ſ*egir* h*ann*. *ok* mu*n* nokk*u*t mikilligt f*i*r*ir* yðr lig*g*ia. en þ*at* kan*n* oft v*er*ða *er* m*enn* hitta i ſlika luti. *ok* u*er*ðr ſua mik*it* ʀið at ef nockut v*er*ðr uið blanðit f*or*neſkiu at m*enn* t*r*va a þ*at* of-miog. þa m*æ*lti B*arði*. ei *er* ſa m*aðr* ſeg*ir* h*ann* er ek uilða hellðr min*n* vi*n* en yðr. ok kun*n*u w*er* þauk þin*n*a u*m*mæla. B*arði* hef*ir* þa*r* bæiar ſetu

25. *ok*] *ved, vistnok senere, interlineartilf.* M.

v*m* uetrin*n* *ok* vi*r*ðiz ollu*m* uel. en v*m* uar*i*t byr h*an*n ſkip ſitt ti*l* Danm*er*kr *ok* er þ*ar* uetr an*n*an i goðu if*ir*læti. ok nu er ecki getið tiðenða. eft*ir* þ*et*ta byr h*ann* ſkip ſitt ti*l* Iſlanðz. ok ko*m*u f*ir*ir no*r*ðan lanð ẃt. *ok* voru miog s*ua* felauſir. Guðm*un*ðr v*ar* þa anðaðr. *ok* ko*m* Eyiulfr þa imót þei*m* *ok* bauð ti*l* ſin. *ok* ſiðan fo*r* hue*rr* ti*l* ſin*n*a hei*m*kyn*n*a e*r* all*ir* v*or*o ſykn*ir*. Eyiulf*r* gefr þei*m* bræðru*m* vpp foðrleifð ſina *ok* lyſti en*n* ſt*or*men*n*zku ſina ſem fyʀ ok ueitti þei*m* eingi m*að*r iaf*n*mik*it* lið ſem h*ann*. B*arð*i fer ti*l* mags ſi*n*s Guðb*ra*nðz. h*ann* v*ar* bæði auðigr *ok* kynsto*r*ʀ *ok* kallaðr nockut feſaſtʀ en bræðr B*arða* fo*r*u ti*l* Borg*ar* in*n*ar ſyðri ti*l* Eyiulfs mags ſins. Þa v*ar* fóſtra þ*ei*ra ðauð. Nu keypti Eyiulf*r* allt l*an*ð vnð*ir* þa bræðr *ok* leyſer B*arða* f*ra* m*eð* lauſa fe. Setia nu bu ſaman a foður leifð ſin*n*e. *ok* urðu elli ðaud*ir*. nyt*ir* m*enn* *ok* ei iaf*n*mikl*ir* ſem ætti*n* þ*ei*ra. *ok* bað*ir* k*ua*ngaðiʀ *ok* m*enn* f*ra* þei*m* ko*m*n*ir*. B*arð*i riðr ti*l* þi*n*gs eft*ir* er h*ann* hafði .ı. uetr v*er*it h*er* a l*an*ði. þa bað h*ann* ſeʀ konu. ſu h*et* Auðr. ð*ottir* Snorra goða. *ok* er hu*n* foſtnuð h*onum* *ok* ſkillði bruðlaup v*er*a v*m* hauſtið i Sælings-ðal at S*norra* goða fauður h*enn*ar *ei*g*i* er akueðit hue mik*it* fe h*enn*i ſkilði heima*n* fylgia. e*n* liklegt at v*era* | 12 r munði goðr ſomi. hon v*ar* ſko*r*ungr *ok* un*n*i Snorri h*enn*i mikit. moð*ir* h*enn*ar v*ar* Þ*u*rið Illhughaðott*ir* hi*n*s ʀauða. B*arð*i riðr ti*l* Uatz-ðals v*m* þi*n*git ti*l* magha ſin*n*a *ok* vn*ir* uel uið ſina f*er*ð ok hef*ir* goda virðing af m*onnum* *ok* for eft*ir* þi ſem vitr*ir* m*enn* hofðu fir*ir* ſeð at ſætt m*anna* hellz ſem a v*ar* kueðit *ok* er ecki getið

6. þa*(2)*] *rettet fra* ꝥa M. 8. Eyiulf*r*] Eeylf*r* M. 22. bruðlaup] a *ved senere interlineartilf.* M. 28. Uatz-ðals] *fejlagtig for* Víðidals? M.

*þeir*ra viðſkipta ſiðan. nu byr S*norri* ueizluna v*m* haustið ſem ætlat (v*a*)r *ok* ke*m*ʀ þa fiolm*enn*e mikit. *ok* fer*ʀ* ho*n* fr*a*m ſkor*u*liga ſem van v*ar*. *ok* er B*arði* þar v*m* uet*r*in *ok* bæði þau. e*n* v*m* u*a*rit f*ar*a þau i braut m*eð* allt ſitt. *ok* ſkiliaz *þeir* goð*ir* vin*ir* B*arði* *ok* Snor*ʀi*. *ok* fer*ʀ* h*ann* nu norðr i Vatz-ðal. *ok* *er* þar m*eð* G*u*ðbr*a*nði magi ſin*um*. *ok* at v*ar*i byr h*ann* fer*ð* ſina kaup*ir* ſkip *ok* fer*ʀ* vtan *ok* kona ha*n*s m*eð* h*onum*. *ok* *er* ſagt at h*onu*m greiðiz uel f*er*ðin *ok* ke*m*r af hafi norðr við Halǫgala*n*ð. *ok* *er* þar v*m* uet*r*in i Þiottu m*eð* Sueini Hareks ſyni. *ok* v*ar* uel ui*r*ðr. *ok* þottuz m*enn* ſia a h*onu*m ſtorm*enn*zku *ok* vi*r*ði h*ann* þau biæði mikils

Sva b*ar* til ein*n* mo*r*gi*n* eʀ þau v*or*o uti i ſkem*mu* biæði. at B*arði* uilði ſofa en ho*n* vilði uekia h*ann*. *ok* tekr eitt hæginði litið *ok* kaſt*ar* i anðlit h*onum*. s*ua* se*m* m*eð* glenzi. h*ann* kaſtaði braut *ok* fe*r*r ſua nockoru*m* ſin*n*um. *ok* eitt ſin*n* kaſt*ar* h*ann* ti*l* h*enn*ar *ok* lætʀ fylgia honði*na*. ho*n* reiðiz við *ok* hef*ir* fei*n*git .ı. ſtei*n* *ok* kaſt*ar* ti*l* ha*n*s. *ok* v*m* ð*aginn* eft*ir* ðryckiu. ſte*n*ðr B*arði* **ok* nefn*ir* ſer uatta. *ok* ſeg*ir* ſkilit við Aði. *ok* ſ*egir*. at h*ann* vil e*ig*i af h*enn*i ofʀ*ik*i taka. ne oðr*um* m*onnum*. ecki tiar orðu*m* við at ko*m*a ſua e*r* þe*t*ta faſt ſett. e*r* nu fiaʀlut*u*m ſkift *þeir*ra imilli. *ok* h*ann* ræðz þ*a*ðan i braut v*m* v*a*rit *ok* lætr e*ig*i af fe*r*ð ſin*n*i fyʀ e*n* h*ann* ko*m* iG*a*rða-ʀ*ik*i ok gek*k* þ*ar* a mala *ok* v*ar* þ*ar* m*eð* Uæri*n*giu*m* *ok* þotti ollu*m* Nor*ð*m*onnum* mikils v*m* h*ann* ue*r*t. *ok* hofðu h*ann* i kiærleik*u*m m*eð* ſer. Auallt e*r* k*onungs* ʀ*ik*i ſk*al* ue*r*ia er h*ann* i leiðangri *ok* fær gott orð af hreyſti

6—7. Vatz-ðal] *fejlagtig for* Víðidal? M. 14. Sva] *Initialen er senere tilsat, åben plads for overskrift.* 21. B*arði*] *herefter udel.* upp M. 22. Aði] *d. v. s.* Auði. 25. faſt] *gent.* M. fiaʀ-] i *står interlineart* M.

ſin*n*i. *ok* hef*ir* v*m* sig mikla ſueit m*anna*. þ*ar* e*r* B*arði* ııȷ uetʀ i mikilli ſæ*m*ð *fra* k*onungi* *ok* ollu*m* Uæʀi*ngiu*m. *ok* eitt ſin*n* e*r* þ*eir* v*o*r*o* a galeiðu*m* við h*er* *ok* uo*r*ðu en*n* k*onungs* ʀ*iki*. þa ko*m* at þ*eim* he*rr*. g*er*a nu barðaga mikin*n* *ok* fellr miog lið k*onungs* er við ofrefli v*a*r at briotaz *ok* g*er*ðu aðr mo*r*g ſto*r* u*er*k. *ok* þ*ar* fell B*arði* við goðan orðſtir. *ok* hafði ðrei*n*giliga neytt ſin*na* vapna ti*l* ðauða. Aðr vaʀ gift oðr*u*m riku*m* m*anne*. ſyni Þoris hu*n*ðz e*r* Sig*ur*ðr het *ok* e*r*u þ*að*an ko*mnir* Biarkeyng*ar* hin*ir* agiæztu m*enn*. *ok* lykr þar þeſſi ſogu.

---

9. Aðr] *d. v. s.* Auðr.

Archaismi et loqvendi modi rariores

úr þessare Viga-Styrs Saugu, *hier og þar ur sögunne allt til þess Gestur er komenn i Miklagard. (* betegner citater, som ikke forekommer i J. O.s „Inntak“.)*

oꝼ vig þeſſe ræddu menn misjafnt. *et sæpius.*

þiðrar ɔ: *naut sem gelldt eru gömul.*

gætvadur *pro heygdur.*

*ðæll *pro ðalande. sc. Einar.*

h*onum* var þúngs aꝼ von ɔ: *hafde þúnga von.*

Geſtr ſitr nu hugſi um ſitt mál ɔ: *hugsandi, hugsiukur, edur i þaunkum.*

Styr hafdi skvadan*n* heſt ɔ: *járnadann.*

var þvi ei samſumars utanfarit. *idem i Kormakss. og Vatnsdælas.*

*at drepa a dreiꝼ *pro ad þegia yfer.*

*hvat or Geſti er ordit. *item alibi* nú vita menn ðgloggt hvat or Geſti er ordit fyrſt i brád *or. hodie af. brad* ɔ: *ad so stöddu. brádlega.*

en ſva var tilꝼarit, ad eckian bið at fiardarbotni ɔ: *hagade til.*

at rða á ſæ at togꝼiſki.

sialꝼbiarga. *þegar skipenu hvolfde under þeim Þorsteine.*

---

7. gætvadur] gætvaðr T. 8. Einar] *ved senere tilf.* B, T, de qvo supra *tillægger endv.* T. 10. hugsandi] *tilf. som 1ste led i forklaringen* B, T. 12. skvadan*n*] skvaðan*n* T. 14. og] et B, T. 18. ad so st. br.] br. ad so st. B. T. 19. en] en*n* B. T.

liꝼde h*ann* þvi likara ſem han*n* væri illdyri en*n* han*n* væri maðr *(ɔ: Fialla-Teitur) þvi hann lá á fiöllum úte.*

hún var ſyſtrunga Geſts ɔ: *dotter modursystur hanns.*

*kudr *pro* kun*n*r *et* kidr *pro* kin*n*r. badar kidur i blőde *i v. Gests.*

enn Þordis vard eige ær þriꝼráda *(þegar er vered ad tala um hvad hún gaf Geste til utanferdar.)*

ok mun mier þetta ꝼ*yrir* eingu ſtanda álengdar ɔ: *i framtidenne (sagde Gestur um sared, sem Þorsteinn veitte hönum.)*

en*n* þ*at* er sidr væringia *ok* noꝛdmanna *et sæpius eru nordmen distingverader fra væringium.*

mőtgaungu men*n* *sæpe pro őviner.*

eigi verðr þat allt at regni er rauckr. *i visu Styrs* ɔ: *þegar hőtad er stőru verdur opt lited úr.* *adag.*

eigi má oꝼeigum bella ɔ: *i hel koma, edur særa so hrïfe.* *adag.*

ok mvndar til höfuds á h*onum*. *(sem almennelega er nú sagt* at mijnda til*) þá Þorst. lagde saxenu til Gests i Miklagarde.*

ogeigvænlegt sár. ɔ: *hættulited.*

Geſtr ꝼeller bæn at væringium. ɔ: *bidur innelega.*

ok giordu þ*at* þ*ei*r men*n* er tædu male Þoꝛſteins at vilia Geſts, er viſſu ættarꝼerd Þoꝛſteins. *tædu* ɔ: *studdu edur hlyntu ad.*

Snorri ſende ord N. N. at þ*ei*r ſkulu hittaſt þan*n* dag er vj. vikur eru til vetrar. *et mox:* en*n* Snoꝛri ſend*ir* at tvimanude sumars. *enn þad var á laugardag. Ergo kom þá veturinn á laugardag. og tvimanadr er penultimus mensis sumarsens.*

þa var þoka yꝼer heradenu, *ok* vindr aꝼ haꝼi og úr vid ɔ: *yria.*

---

24. male] mále B. T. 30. -dag*(1)*] -dege B, T.

og ſă tidende ɔ: *hvad vid leid, hvernenn þar hagade edur stod til.*

þ*ei*r lata taka nidur heſta ſina og ægia. *so kalla enn sumer menn, idem Vatnsd. s.*

ok kona ſu er embættir ꝼe ɔ: *vinnur þad er þarf vid ſie sc. miőlkar.*

Snorri m*æ*ll*ti* vid son ſin*n* Þord kauſa. ser kǒttrenn mŭſena ɔ: *kǒttr.*

ok taka atꝼang. *hodie afanga.*

**ok* ꝼragu *pro fregnudu.*

byriast Heidarviga Saga.

*Hallr Gudm. ſ. var nu ꝼulltidi at alldri *et sæpius.*

*menn bŭa mal ă hendur vegundum oꝼ vig Þorſteins ɔ: *um ut supra.*

og oru eigi þ*ei*r aldauda *oru pro voru et postea alicubi. et* *er *pro þer* ɔ: *vos.*

at tægia Kleppjarne ɔ: *ad vera i rădum og fylge med.*

*at h*onu*m kvaz þar þickia miklu meiri ḿáldeili ă ɔ: *varda um.*

fe til ꝼarningar *[þad var skipaferd.*

at hveruger ſkyllde hendur vid ǒdrum begia ɔ: *ad tregdast vid, imiliast, edur taka eigc bőn hans.*

og heꝼr þu haꝼt vel og drengeliga ŭr þeſſum mălum ɔ: *răded vel ŭr. et mox* *vel haꝼt aꝼ þeſſu mále. *Conf. Laxd. Sogu C. 8. et 26.*

og ſettu Giſlungar nockut uꝼa vid h*onu*m. *sc. Þorgils* ɔ: *voru amasamer.*

at eiga einhvern einſkis at kunna ɔ: *illt ad launa, edur vid ad þyckia.*

---

1. tidende] tidindi B, T. 7—8. kǒttren*n* mŭſena], kǒttrin*n* mŭſina B, T. 9. atꝼang] atꝼăng B. 10. ꝼragu] ꝼrágu B, T. 13. mal] măl T. 14. um] *udel.* T. 17. Kleppjarne] Kleppjárne B, T. 23. drengeliga] drengiliga B, T.

*at komaſt vid vedre ɔ: *ad verda opinbert. Conf. Laxd. S. C. 49.*

mer ſpyrſt ſva fra Giſla, at h*ann* er bradſkeyttr t*il* mals at taka ɔ: *fliötur til svars. hvatordur.*

þer eiged um miken vanda at mæla *sagde Þorarinn vid B.*

marger eru jaꝼnan[*ir*] at ꝼrændſeme, *et alibi* jaꝼnkomner at ꝼrændſemi ɔ: *standa jafnframt ad.*

at eiga oꝼ mikil vandrædi at vera *pro at eiga i vanda.*

at vera liꝼi minnr ɔ: *at vera daudr.*

han*n* var eingi oꝛda madur ɔ: *hann var eige ordmargur edur málsniallur.*

hans er ec*k*i vid koſtr ɔ: *absens est.*

elle ſtőd Harek ɔ: *hann var komenn allt i elle. edur ellenn var hònum ad meine.*

ſkardan*n* hlut ad bera f*yri*r ȯdꝛum ɔ: *ad hafa skertann hlut ur bitum. Conf. Laxds. Cap. 42.*

at veita eingi urſlit ɔ: *urskurd.*

*vel borin*n* ɔ: *af gődum œttum.*

ꝼrigiarn *fortè sá sem giarn er á ad fria mònnum hugar.*

oꝼlati *sá miked lœtur yfer sier.*

oꝼ kapp ɔ: *ofurkapps madur.*

sva er vidvaxed ɔ: *so hagar til, so er háttur á mále.*

mig beidde naudſyn til ɔ: *rak naudsyn til.*

alls þű rekr þitt erendi *alls* ɔ: *af þvï, þar ed þű rekur þitt etc. sic Laxd. s. C. 9.*

þű heꝼr berliga a mig kveded ɔ: *skorad á mig tíl svars.*

þverkomin*n* vid măled ɔ: *eige hinn nœste edur rettaste svaramadur.*

oſkynſamr *hoc loco pro illknittinn.*

---

5. miken] miken*n* B, mikin*n* T. 7. iaꝼnan] *opr.* iaꝼnnanir? *sml. s. 55.* 9. eiga i vanda] sysla *ved rett.* T. 21. oꝼlati] oꝼlāti T. 27. kveded] kvedit B, T. 29. måled] målid B, malid T.

at kynnaſt vid einhvern ɔ: *ad beckiast til vid einhvern.*

eigi munum ver þar aun*n*ur ꝼe tilleggia. *fe in plur.*

þat þyker mer at glîku ɔ: *vidlikt, eins vera háttur á.*

at vera a vandar veiꝼi ɔ: *ovist hvar nidur kemur.*

adag. segia ſkal þurſi ef han*n* situr nockvidr vid elld ɔ: *ad segia einum illgiörnum manne i þeim stad, sem hann þorer ei ad ráda á mann, edur skeyta skape sinu.*

at ſva ſtorer menn ſem nú eigu hlut ad *(Eidur mællte)* ɔ: *mikler menn.*

adag. uylir(?) ꝼiarri en ver ſialldan. *er sagt uppá þá sem sækia þegar þeir ætte at veria. ſenn hvert þad fyrsta ord á at merkia hvilir, eda nysir sc. geingur hniösande og fer fyrir utann (sem mier likara synest) veit eg eige.*

nu m*æ*llte Eidr. eige hyrdum ver at ſkattyrdaſt vid þig *(vulgo hodie skútyrdast)* ɔ: *munnhöggvast.*

þ*at* er nú i þreytt at ſo ſyneſt vitrum m*onnu*m ſem ockr ɔ: *þad er reint til þrautar.*

mælltu þar mundmälum ɔ: *sömdu mille sin um mund konunnar.*

þ*at* haꝼde Þorde orded til ꝼarreks, at heſt*ar* hans bader voru i bꝛottu. *farrek* ɔ: *farartálme. edur hindran.*

at ſlä kaupi vid ein*n* ɔ: *kaupslaga. conf. Laxds. Cap. 12. et Hallfr. s. C. 7.*

er mer ſagt at vapnin eru sigr audig ɔ: *lucku gefenn.*

hun var medallagi vitr ɔ: *litt vitur.*

---

5. a] á B, T. 8. ráda á mann] *først skr.* heſna sin T. 9. sinu] þó hönum mislike *tilf.* T. 10. ſtorer] ſtorir B, stórir T. 12. en] en*n* B, T. 16. *Yderligere tilf. i* T: edur so sem med forvitne nasande: eins og i Háva m. v. 7. eyrum hlydi, enn augum skodi, so nysist frodra hver fyrir, *og ved understregning og marg. tilf. er* hvilir *rettet til* vylir a vole. 17. Eidr] Eidur B, T. 23. orded] ordet B, ordit T. hans] han*n*s B, T. 28. hun] hún B, T.

ödmalugr *adjectivum.*

hvat ſkal ꝼretkarli þinum ſo got vopn ɔ: *sá sem er ordenn so burdalaus og uppgefen af elle, ad hann rembest so vid allt hvad hann giörer, ad hann etc.*

þarſtu er kominn aꝼ ꝼotum ꝼramm *þar sem þu ert.*

ok telr þat mangi munu giǒrt hafa ɔ: *mann eingi, nemo.*

at klækiaſt a vid einn ɔ: *giöra einum til skada og skapraunar.*

var vel vid honum tekid at eins ɔ: *tantum non.*

hvad hann atte um ad vera ɔ: *hvad hönum var á höndum.*

at ꝼirraſt ꝼund ꝼrænda ſinna ɔ: *ad fordast og giöra sig fiarlægann.*

*var mikill merkeſmadr ɔ: *atqvædamadur. sc. Höskulldr.*

---

4. hvad] sem B, T. 8. a] á B, T. 11. atte] atti B. um] umm T. 15. madr] maðr B, T. sc. Hoskulldr] *senere tilf.* A, B, T.

Nockrar liklegar Til gatur

um Mennena, Timann og Stadenn, sem Heidarvigenn snerta.

I. Hverier menn vered hafe i Heidarvigunum 1) af halfu Barda, 2) af halfu Borgfirdinga.

JO. gætter på, at Vatnsdøler og Viddøler har støttet Barde på grund af slægtskabsforhold. Endvidere ses det af Eyrbyggja saga, at Snorre gode har haft med disse begivenheder at göre („hann kemr ok við Heiðarvíga sǫgu“), og JO. opregner de forskellige grunde, som måtte bevæge ham til at hjælpe Barde; anser det dog for tvivlsomt, om Snorre selv har været til stede. Styrs slægt kan ligeledes antages at have sluttet sig til Barde, og alle ovennævnte har været nær knyttede til Laksdølerne.

På Borgfjordingernes side har stået Gislungerne, som har været mange, og sandsynligvis har Kleppjarn, Hårek og Torstein — om ikke flere — været brødre; selv om den i sagaen nævnte Gisle har hørt til denne slægt, har han næppe deltaget i kampen, men været bortrejst. Gislungerne er sandsynligvis bleven hjulpne af Illuge svarte og slægtninge og venner fra Borgarfjord.

II. Um Heidarviga timann.

JO. sammenstiller forskellige angivelser, ifølge hvilke tiden for Heiðarvíg bliver: efter Heiðarvíga saga 1018, efter Eyrbyggja saga 1014, efter Grettes

saga 1016; er mest tilböjelig til at henføre begivenheden til årene 1016—18, snarest (om man tör bortse fra Torfæi beregning af kronologien i Grettes saga) til 1018. Efter Laksdøla saga udregner han Halls alder, da han dræbtes, til 33 år og Bardes alder 1018 til 30 år.

III. Stadurinn hvar Heidarvigenn hafe staded.

Navnet og omstændighederne viser, at skuepladsen har været Arnarvatnshede, ikke alene den sydlige, men også midt på denne og næsten over den hele. Derefter fortsættes Munnmæle eru, ad Þorarin spake hafe ãtt so ad ad fara: Barde hafde til vissu LX. manns. x. af þeim liet Þorarin fara ofan i Hvitãrsidu *(kann vera allt til Gislunga, sem þetta fragment getur um ad teigenn slőu vid Hvitaa)*, slãst þar uppã þã, og epter litla tilraun, og ofurefle, sem likast være þeim munde mæta, skylldu þeir flya. xx. menn tilsette hann hiã Skeliahãlse, edur þar einhverstadar upp med fliőtenu bak vid Kalmannstungu. Þãngad elltu Borgfirdingar hina x. slő þã enn aptur i bardaga, og epter stutta og harda hrijd flűdu þeir ã nytt, enn Borgfirdingar raku flottann, og ætludu ei mundu fleire. Þar sem endast Hellesfitiar, er hiã Norlinga fliőte, þã rided er fyrst uppã Þorvallds hãls, ein diűp og laung lag, þvers um, til vinstre handar, þã nordur epter er fared, rett vid vegenn, sem heiter enn þã fyrersatur, og ã þad nafn ad vera sidan Heidarvigenn[1], þar tilsette hann xxx. manns, sem var hid besta lids főlked. Þã þeir hőfdu nű med þessum ertingum teigda Borgfird-

[1] *Til disse lokaliteter er i virkeligheden knyttet det i Ísl. Þjóðsögur II, 300—4 fortalte Hellismanna-sagn; sml. Kr. Kålund, Bidrag til en hist.-topogr. Beskrivelse af Island, I, 339 ff., 352.*

inga allt upp þängad, og þeir voru ordner möder, yferfiellu þesser xxx þä, so þar slö i alvarlegann bardaga, og med þessare atferd skyllde Þorarin og Barde hafa orded driügare.

Enn hvad sem i þessu er satt, þä sier enn nü merke til ä Arnarvatnsheide, ad sä Bardage hefur mikell og mannskiædur vered og orustan færst og ridlast vida um heidena. þvi fyrer nordan Þorvalldshäls, skamt fyrer vestan fliöted, þar sem hverarner eru, segia kunnuger menn ad sieu haugar, og synst hefur mier, ad so kynne ad vera. Ecke fullre halfre þingmannaleid þar fyrer nordan, skamt fyrer sunnan Arnarvatnshæder, rett vid vegenn til hægre handar, þä nordur epter er fared, heiter Morddisarhæd og Morddisarvatn, sem sagt er þä hafe nafn fenged. og þad meira er, ad nordan til ä heidenne, þä ofan hallar i Vydedal, lited meir enn halfa þingmannaleid ür bygd, þar ä eyrunum vid Vydedals ä heita Haugar, og tvær Haugakvisler, sem þar hiä renna. Haugarner eru marger og þietter saman. Þetta allt er nü meint ad sieu meniar Heidar viganna. þö er þetta hid seinasta nockud otrülegt, þvi þä skylldu Borgfirdingar hafa att at ellta hina nærre um tvær þingmannaleider, enn heidenn öll mille bygda er kollud half þridia þingmannaleid. Þar med eru þeir haugar so storer sem litler hölar, ad þeir geta valla manngiörder vered. þad syner og landslæged þar i kring, þvi ad hingad og þangad i flänum þar hiä er skoted upp hrügalde af blautre mosavaxenne jordu so sem nokkurskonar hrügum edur smädyngium. þar ad auk hefde þad vered oskynsamlegt af Borgfirdingum, ad fara so langt nordur nærre þeim sveitum sem oviner þeirra kynnu at fä (hefdu getad feinged so audvelldlega og fliotlega B *og ved rett.* T) lids afla frä, er þvi likara þeir hafe adur ä so longum vege vered buner ad beriast til þrautar. Þar fyrer ætla eg ad af ollu

þessu sie audsært (audräded B), ad þeir keppe ä möte rokum og likendum, sem hallda þa hauga vera manngiörda i heidarvigunum. Enn þad getur miked vel vered, og þvi er eg ei fiærre, ad i þeim kunne ad vera grafner nockrer af þeim norlingum, sem däed munu hafa af sarum, ä leidenne nordur epter. til þess er og atilla ein, sem eg hyrde ei hier (*udel.* A) ad boksetia.

Oprindelig har JO. i A. *skrevet* Hier mä vel tilsetia litla sögu, sem ad þessu lytur *hvorefter den lille „saga" (eller „atilla") har fulgt, men denne er omhyggelig udslettet; den er dog i* Ṭ *bevaret på en indhæftet seddel og lyder således* Þegar eg var i Vydedal fyrir 5. ärum 1725. sagde mier einn gamall madur, ad nafne Jon Jonsson, sem þä biö og hafde leinge büed i Backakote þar framm til heidarinnar, og opt för ä haustum til silungaveida framm ä heidena, ad eitt haust hefde hann leiged i illu vedre um nött i Öxnärskala vid Öxnärvatn, sem er i landnordur undan haugunum, og nockud nær bygdenne, votur og kalldur og þar til siükur, so sier hefde ei orded svefnsamt. Nü er þar hallded alltid nockud reimt, sem vidar ä heidum, so þar villast menn opt. Um sider rann ä hann svefnmök, edur var so sem mille svefns og vöku. Þä syndest hönum koma til sin madur ellelegur, grär af hærum, og medalmadur ä vöxt, þennan þottest hann spyria ad nafne, hinn svarade eg heite Þräinn Þormödson, ad mig minner hann segde, helldur enn Þrandur, eda eitthvad nafn þvilikt. Jön aumkadest yfer hann og spyr aptur. hefur þü lenge vered hier ä heidenne madur. Hinn svarade: eg hefe vered hier sidan heidarvigenn. Jön sagde. sanna eg þad, nogu lenge virdest mier þad. epter þad hvarf vofan, en Jön vaknade og þottest siä so sem epter manne. Kallenn var annars ad eingum lygum ne oradvendne kendur. enn hvad þessare vitruni sialfre sier vidvikur, mä hver

leggia þann trunad ă sem vill, enn þetta synest þő vera nőgu gott til ad fylgia hinum odrum munnmælunum, ef þad mă styrkia þau i nockru[1].

Derefter fortsættes alle håndskrifterne Enn su Relationen ad Barde hafe bűest um i Borgarvirke, og kastad þar űt mörs idrenu. stendur ă aungvum fotum og mun smidud űr Grettessögu. edur odru þviliku[2].

Sluttelig gengiver JO. hovedindholdet af sagnet om „Hellismenn" og fremhæver, at efter nogles mening er det dette, som er knyttet til „fyrirsátur" med tilhørende lokaliteter, henviser ligeledes til Landnámabók's omtale af Surtshellir og erklærer som endeligt resultat alle disse sagn for sammenblandede og forvirrede.

---

[1] *I sin afhandling om islandske gravhöje (Antq. Ann. II, 177—78) henviser JO. til dette sagn.* [2] *Dette sagn berettes i Ísl. Þjóðsögur II, 87—88.*

Versene i Heiðarvíga saga

redigerede af prof. dr. F. Jónsson.

Leiknir *(s. 13).*

Hvert hafið, Gerðr, of gǫrva,
gangfǫgr liðar hanga
(ljúg vætr at mér) leygjar
línbundin, fǫr þína?
þvít í vetr, en vitra
vangs, sákat þik ganga,
hirðidís, frá húsi,
húns, skrautligar búna.

L. 2. fǫgr, *sål. Eyrb.* 6. sákat, *ligeledes.* 8. -ligar *ligel.*

Hvert hafið of gǫrva fǫr þína, gangfǫgr, línbundin liðar hanga leygjar Gerðr, — ljúg vætr at mér —, þvít sákat þik ganga í vetr, en vitra húns vangs hirðidís, skrautligar búna frá húsi.

Gestr Þórhallason *(s. 31).*

Vasat of sár, en sáran
sák Víga-Styr hníga,
bǫndum þǫrf at binda,
beit hjalma stoð þveita,
þás af brúnar beinum
báglunds goða mági
unda sœg í augu
allrauðan sák falla.

L. 3. þǫrf, *rett. fra* þarf. 5. af *rett. i udg. 1847.*

Vasat þǫrf at binda bǫndum of sár; þveita beit hjalma stoð, — en sák Víga-Styr hníga sáran —, þás sák allrauðan unda sœg falla af brúnar beinum í augu mági báglunds goða.

Samme *(s. 33 n.)*.

Gestr hefr Geitis hristi
galdrs, miðjungi skjaldar
dunði djúpra benja
dǫgg, rǫskligast hǫggvit.

L. 1. hristi *rett. fra* rastar.

Gestr hefr hǫggvit rǫskligast hristi Geitis galdrs; dǫgg djúpra benja dunði skjaldar miðjungi.

Þuríðr *(s. 74, l. 11—15)*.

Brátt munu Barða frýja
beiðendr þrimu seiða,
Ullr munt ættar spillir
undlinns taliðr þinnar,
nema lýbrautar látir
láðs valdandi falda
(lýðr nemi ljóð sem kvǫ́ðum)
lauðhyrs boða rauðu.

L. 1. munu, *rett. sål. i udg. 1847.* 7. ljóð *rett. fra* orð, *se udg. 1847.*

Brátt munu beiðendr þrimu seiða frýja Barða — Ullr undlinns, munt taliðr spillir ættar þinnar —, nema látir, valdandi láðs lýbrautar, lauðhyrs boða falda rauðu; lýðr nemi ljóð sem kvǫ́ðum.

Eiríkr viðsjá *(s. 81, l. 19—23)*.

(Blóðs) hǫfum hlynr of heiði
hyrborðs farit norðan
(vér hyggjum nag nœra)
nítján saman rítar;
þó getum hins at, hríðar
hlunntams, mynim sunnan,
ǫ́rr (hyggr skald til skœru)
skæs, nǫkkuru færi.

L. 2. hyr *rett. fra* hræ, *K. G. Udv.* 6. hlunn *for* lyn *Svb. Eg.*

Hǫfum farit norðan, rítar hyrborðs hlynr, of heiði nítján saman; vér hyggjum nœra blóðs nag; þó getum hins, ǫ́rr hlunntams hríðar skæs, at mynim nǫkkuru færi sunnan; skald hyggr til skœru.

Þorbjǫrn *(s. 83, l. 2—5).*

Eigi mun, sús eigum,
auð-Vǫ́r at mik dauðan
(Fold vill mens í moldu
minn aldr) blǫ́u falda;
ann, en ekki vinna
auðs má brík at slíku,
— þat 's óskapligt — eplis
ǫlselja mér Heljar.

L. 6. auðs *rett. fra* ellds *(J. Þ.).* 8. selja, *rett. fra* selian, *jfr. noten i udg. 1847.*

Eigi mun auð-Vǫ́r, sús eigum, falda blǫ́u at mik dauðan; mens Fold vill minn aldr í moldu; ǫlselja ann mér Heljar eplis — þat 's óskapligt —, en auðs brík má ekki vinna at slíku.

Samme *(s. 83, l. 8—11).*

Óþakkir kann ekkju
Áta mars, þótt gráti,
fákrennandi fannar
fagrstrykvíns, mik kykvan,
þvít áms lituð ilja
ofnauð 's es skal dauðan
hlýra hǫfgum skúrum
heiðingja mik leiða.

L. 3. rennandi *rett. fra* -anda *(udg. 1829).* 5. lituð ilja *rett. fra* litar imv. 6. es *tilf.*

Fákrennandi fagrstrykvins Áta mars fannar kann ekkju óþakkir, þótt gráti mik kykvan, þvít ofnauð 's lituð ilja áms heiðingja, es skal leiða mik dauðan hǫfgum hlýra skúrum.

Samme *(s. 83, l. 25—28)*.

Þat varð mér at enn mæri
(minn vandak brag) grandi
hjalm-Fenris brast holma
hvítvǫndr í tvau rítar,
þars á mætu móti,
mótruðr jǫru snótar,
heimþingaðar hanga
hnitu reyr saman dreyra.

L. 1. at *tilf.* enn mæri, *rett. fra* hin mæra. 2. grandi *rett. fra* randa. 6. -ruðr *rett. fra* -ræðr. snótar *rett. fra* snota. 7. þingaðar *rett. fra* þinga bar *(Svb. Eg.)*.

Þat varð mér, at enn mæri hvítvǫndr rítar brast í tvau grandi hjalm-Fenris holma — vandak brag minn —, þars dreyra reyr hnitu saman á mætu móti hanga heimþingaðar, jǫru snótar mótruðr.

Samme *(s. 83, l. 28—84, l. 3)*.

Væri betr at bærak
benvǫnd í gný randa,
hleypir kjóls, ok heilan
haus ókostalausan,
sás, dalreyðar, dauða,
dýrreitar, skal veita,
hirði-Baldr, ok heldim
hann, óføum manni.

L. 3. hleypir *rett. fra* hleypi. 5. reyðar *rett. fra* ryrar *(J. Þ.)*. 6. reitar . . . veita *rett. fra* fitiar . . . uitia *(J. Þ.)*, 7. hirði-Baldr *rett. fra* herðe galldr *(J. Þ.)*. heldim *rett. fra* helldomz.

Væri betr, hleypir kjóls, at bærak ókostalausan benvǫnd í gný randa ok heilan haus, sás skal veita óføum manni dauða, dalreyðar dýrreitar hirði-Baldr, ok heldim hann.

Gísli Þorgautsson *(s. 84, l. 19—23).*

Hér vildu mik (Hildar
hress vas) í stað þessum
fǫlu (fúra vélir
fjǫlrœkr) marar sœkja;
hitt segir Ullr, at allir,
oddgaldrs, mynit skaldi
hríðar Hlakkar glóða
herðendr trúir verða.

L. 1—3 *er stærkt forvanskede og her forsøgsvis rettede.* (Hildar *f.* havlldar. 2. hress vas *f.* kom fres. 3. vélir *f.* vela). 4. marar *f.* mār *(J. Þ.).*

Hér vildu fǫlu marar sœkja mik í þessum stað; fjǫlrœkr Hildar fúra vélir vas hress; hitt segir odd-galdrs Ullr, at allir Hlakkar glóða hríðar herðendr mynit verða trúir skaldi.

Eiríkr viðsjá *(s. 89, l. 1—5).*

Flykkjask frægir rekkar,
fúss es herr til snerru,
þjóð tekr hart á heiði
herkunn dragask sunnan;
fara biðr hvergi herja
harðráðr fyrir Barði
geira veggs frá glyggvi
gunn-nórunga sunnan.

L. 6. ráðr *rett. fra* rað *(J. Þ.).* 7. veggs *rett. fra* hregs.

Frægir rekkar flykkjask; herr es fúss til snerru; herkunn þjóð sunnan tekr dragask hart á heiði; harð-ráðr Barði biðr herja fara hvergi fyrir frá geira veggs glyggvi gunn-nórunga sunnan.

Samme *(s. 89, l. 19—23).*

Fast hǫldum vér foldu,
framm þoki herr at snerru,
lǫtum randa vǫl reyndan
ryðjendr í ben snyðja;

skalk, þótt sagt sé sunnan
sverðél taki at herða
(rjóðum) hart, á heiði
(hjalmskíð) ýr stað bíða.

L. 3. vǫl *f.* val *(K. G.).* 8. -skíð *rett. fra* -rið *(J. Þ.).*

Vér hǫldum fast foldu; herr þoki framm at snerru; lǫtum ryðjendr reyndan randa vǫl snyðja í ben; skalk bíða ýr stað á heiði, þótt sagt sé, at hart sverðél sunnan taki herða; rjóðum hjalmskíð.

Samme *(s. 92, l. 22–26).*

Hlotit hǫfum, rjóðr, af reiði
randir, þuðra branda,
(beruma vægð at vígi)
veggbergs, saman leggja;
mjǫk hefk heyrt at hjarta
hug þínum við brugðit,
(nú skulum) foldar fjǫtra
fúrleynir (þat reyna).

L. 1. Hlotit *rett. fra* Hleðit. 3. -a *f.* ei *(J. Þ.).* 4. bergs *rett. fra* birgr. 8. fúr *rett. fra* fyr.

Hǫfum hlotit leggja saman randir af reiði, rjóðr veggbergs þuðra branda; beruma vægð at vígi; hefk heyrt hug þínum mjǫk við brugðit at hjarta, foldar fjǫtra fúrleynir; nú skulum reyna þat.

Tindr *(s. 95, l. 12–15).*

Háit hefr askr við aska
átján lagar mána
við bǫðgerðar virða
viðr halfan tøg þriðja,
en at eggja sennu
almsvells boðar fellu
(þar hykk lógstafi lǫ́gu
lauðhyrs) níu (dauða).

L. 1. askr *rett. fra* ask. 3. við *rett. fra* veð *(J. Þ.).* 7. lóg- *rett. fra* leyg.

Bǫðgerðar askr hefr háit viðr halfan þriðja tøg virða víg við átján lagar mána aska; en níu almsvells boðar fellu at eggja sennu; þar hykk lauðhyrs lógstafi lǫ́gu dauða.

Samme *(s. 95, l. 16–19).*

Eiðs eru erfimeiðar
allbrátt í styr fallnir
ok tveir at gný geira
Goðbrands synir handan;
slíks bíðum vér síðan
sverðs nema hefnðir verði,
traust lið minnisk mistar,
móts aldrigi bótir.

L. 2. styr *rett. fra* hyr. 7. lið—mistar *rett. fra* mitt ed mesta.

Eiðs erfimeiðar eru allbrátt fallnir í styr, ok tveir Goðbrands synir handan at geira gný; síðan bíðum vér aldrigi bótir slíks sverðsmóts, nema hefnðir verði; traust lið minnisk mistar.

Eiríkr viðsjá *(s. 104, l. 17–20).*

Lǫ́gu lundar frægir
lǫgðis seiðs á heiði,
lind sprakk í rym randa
rauð, ellifu dauðir;
hitt vas áðr, es auðar,
ógnar gims, í rimmu,
jókum sókn við sœki
sárþíslar, fekk Gísli.

L. 1. lundar *rett. fra* lyðar *(J. Þ.).* 2. seiðs *rett. fra* skeiðs *(K. G.).* 3. rym, *skr.* rum. 5. es *rett. fra* en *(J. Þ.).*

Ellifu frægir lǫgðis seiðs lundar lǫ́gu dauðir á heiði; rauð lind sprakk í randa rym; hitt vas áðr, es Gísli fekk auðar í rimmu; jókum sókn sárþíslar við sœki ógnar gims.

Samme *(s. 104, l. 22—25).*

Þrír hafa alls af óru
ormstalls liði fallit
(vér ruðum svell í sǫrum
sigborðs) viðir norðan,
en fúrþollar fellu
Fjǫlnis seiðs á heiði
(gerðisk grimt með fyrðum
gunnél) níu sunnan.

L. 2. orm *rett. fra* itr. 3. svell *rett. fra* sverð. 4. sig- *f.* sigr-. 5. fúr- *f.* fyr.

Alls hafa þrír ormstalls viðir norðan fallit af óru liði; vér ruðum sigborðs svell í sǫrum; en níu Fjǫlnis seiðs fúrþollar sunnan fellu á heiði; grimt gunnél gerðisk með fyrðum.

Samme *(s. 104, l. 27—31).*

Styrr lét snart ok Snorri
sverðþing háit verða,
þars geirviðir gerðu
Gíslungum hlut þungan;
enn varð eigi in minna
ættskarð, þats hjó Barði,
(fell geysla lið) Gísla
(gunn-nórunga sunnan).

L. 1. snart (*f.* snarr) *cod. Worm.* 3. geirviðir: gnyuerðir *hds.*, geirniðir *Worm.* 4. Gíslungum: *sål. Worm.* (*f.* -unga). 6. ætt-: *ligeledes* (*f.* eitt).

Styrr lét ok Snorri snart sverðþing verða háit, þars geirviðir gerðu Gíslungum þungan hlut; enn varð eigi in minna ættskarð Gísla, þats Barði hjó; lið gunn-nórunga sunnan fell geysla.

Navnefortegnelse.

* betegner, at det pågældende navn skyldes en hukommelsesfejl hos Jón Ólafsson. Ved de til stednavnene i parentes tilføjede bogstaver er disses beliggenhed angivet; her betegner A = Árness syssel, Bgf = Borgarfjarðar s., Bst = Barðastandar s., D = Dala s., Ef = Eyjafjarðar s., Hnp = Hnappadals s., Hv = Húnavatns s., Isf = Ísafjarðar s., M = Mýra s., NM = Norðr Múla s., NÞ = Norðr Þingeyjar s., SM = Suðr Múla s., Skg = Skagafjarðar s., Snf = Snæfellsness s., SÞ = Suðr Þingeyjar s. Angående de topografiske forhold henvises i øvrigt til udgiverens „Bidrag til en historisk-topografisk Beskrivelse af Island“ I—II, Kbh. 1877—82.

Tillæg.

1. Henvisninger fra citatlisten („Archaismi“) til tekstcitaterne.

S. 109.

5 oꝼ vig 14 23
6 þiörar 14 20
7 gaꝛtvadur 4 7
9 h*onum* var 18 18-19
10 Geſtr ſitr 24 6
12 Styr hafdi 24 17-18
13 var þvi 37 15-16
16-17 nű vita 37 14-16
19 en ſva var 37 24—38 1
21 at röa 38 2
22 sialꝼbiarga 38 9

S. 110.

1-2 liꝼde h*ann* 34 3-4
4 hűn var 29 20-21
5 badar kidur (kidr) 30 17-18
7 enn Þordis 36 7-8
9 *ok* mun 39 21-22
12 en*n* þ*at* 40 8-9
14 mötgaungu men*n* 7 14
15 eigi verðr 21 15-16
17 eigi mă 40 16-17
19 *ok* mvndar 40 13-14
22 ogeigvænlegt săr 40 15-16
23 Geſtr ꝼeller 40 22
24-25 *ok* giordu 41 1-3
27-29 Snorri ſende 42 20—43 5
32-33 þa var þoka 44 16-17

S. 111.

1 og ſă 44 20
3 þ*eir* lata 44 18
5 *ok* kona ſu 44 22
7-8 Snorri m*ællti* 46 9-11
9 *ok* taka 47 4
15 og oru eigi 48 17
17 at tægia K. 48 19
20 fe til ꝼ. 36 7
21 at hveruger 51 2-3
23 og heꝼr þu 53 13-14
26 og ſettu G. 54 9
28 at eiga 54 10-11

S. 112.

3-4 mer ſpyrſt 57 5-6
5 þer eiged 55 5-6
7-8 marger eru 55 7, 56 2-3
9 at eiga 56 5-6
10 at vera 56 7
11 han*n* var 55 12-13
13 hans er ec*ki* 56 12-13
14 elle ſtöd H. 56 13
16 ſkardan*n* hlut 56 10-11
18 at veita 56 9
20 ꝼrigiarn 57 6
21 oꝼlati 56 18-19
22 oꝼ kapp 57 7
23 sva er vidv. 57 24

24 mig beidde 57 26
25 alls þű rekr 58 8-9
27 þű heꝼr 58 9
29 þverkomin*n* v. m. 58 10
31 oſkynſamr 58 15

S. 113.

1 at kynnaſt v. e. 58 16
3 eigi munum 58 21-22
4 þat þyker 58 19-20
5 at vera 58 21
6 segia ſkal 58 23-24
10 at ſva ſtorer 58 25-26
12 uylir (ɔ: nyſir) 58 26-27
17-18 nu mæ*ll*te 59 2-3
19-20 þ*at* er nű 60 2-3

21 mælltu þar 59 12
23-24 þ*at* haꝼde Þ. 60 9-11
25 at ſlă k. 60 24
27 er mer ſagt 61 4-5
28 hun var 60 18-19

S. 114.

1 ődmalugr 60 18
2 hvat ſkal 62 5
5 þarſtu er 62 6
6 *ok* telr þat 62 10-11
8 at klækiaſt a 62 11
10 var vel vid 61 20-21
11 hvad han*n* atte 61 18-19
13 at ꝼirraſt 62 16

2. Varianter til JO.s tekstcitater.

(S. 7, 14 motgongumenn] motgaungu men*n* B, T). — (S. 18, 18 þungs] þűngs B). — S. 21, 15 eigi] eige B, T. verdr] verdur T. (16 lopti] lopte B, T). — S. 24, 6 nu] nű B, T. mal] mál B, măl T. 17 enn] en*n* B, T. — (S. 25, 7 þieꝛ] þer B, þier T. lambed] lambid B. graa] gră B). — (S. 29, 20 hun] hűn B. systrunga] systrűnga B). — S. 30, 17 riőda] rioda T. — S. 34, 3 likara] līkara T. hann] han*n* B, T. væri] være T. 4 maðr] maðꝛ B, madur T. — S. 36, (6-7 leggr Þorſtein*n* *ok* Kleppjärn *således fremhævet* B). 7 (hȯnum] h*onum* B). ꝼe] ꝼie T. 7-8 Þoꝛdis] Þordis T. 8 eige] eigi B. -răda] -ráda B. — S. 37, 13 nu] nű B. 14 men*n*] menn B. hvat] hvad T. or] oꝛ B. er] eꝛ B. 15 ꝼyrſt] ꝼyꝛſt B. bꝛád] brád T. 15-16 u. ꝼ.] utanꝼarit T. 24 Svo] Sva B. t. ꝼ.] tilꝼarit B. — S. 38 1 (ad] at B. eckian] eckian*n* T. bio] biő B, T. at] ad T. -botne] -botni B). Einn] Ein*n* T. 2 eꝛ] er B, T. roin*n*] rőin*n* B. á] ă B, T. — S, 39, 22 mieꝛ] mer B, mier T. ꝼyrer] ꝼyrir B. eingu] aungvo T. ă-] a- B, T. — S. 40, 8 enn] en*n* B, T. þat] þad T. sidr] sidur T. væꝛ.] vær. B, T. ok] *ok* B, og T. 14 hȯꝼuds] hoꝼuds T. a] ă B. 15 þ*at*] þat B. o-] ő- B. -legt] -ligt B. 16 sar] săr T. 17 o-] ő- B. — S. 41, 1 gioꝛdu] giordu T. þ*at*] þat B.

þeir] þeꝛ B. menn] menn B. er] eꝛ B. tæðu] tædu B. mále] male B, T. Þoꝛ-] Þor- T. 2 -ꝼeꝛd] -ꝼerd T. — S. 43, 3 ero] eru T. 4 Snorri] Snoꝛri B. ſendeꝛ] ſendir B, ſender T. — S. 44, 17 heꝛadenu] heꝛadinu B, heradenu T. vindꝛ] vindur T. og] *ok* B. űr] ur T. *I denne linje har* T: f *for* ꝼ. 18 þeir] þeir B, T. nu] nű B, T. 20 ſá] ſă B, să T. tidende] tidinde B, tĭdende T. 22 ſu] ſű B, T. er] eꝛ B, T. ꝼe] ꝼie T. — S. 46, 9 Snorri] Snoꝛri B. 10 kǒtturinn] kǒttrinn B. műſena] műſina B. (11 űngum] ungum T). — S. 48, 17 oru] oꝛu B. þeir] þeir B. — S. 51, 2 hveruger] hveꝛuger B. 3 ǒdꝛum] ǒdrum T. begia] beigia B, T. — S. 53, 14 þű] þu T. dꝛengiliga] dreingiliga T. mălum] málum B. — S. 54, 9 űꝼa] uꝼa B. 10 þeiꝛ] þeir B. — S. 55, 5 mikenn] mikinn B, 6 ad] at B. 7 marger] margeꝛ B. at] ad B, T. *I denne linje har* T: f *for* ꝼ. (12 Hărekr] Harekr B). 13 -madꝛ] -madr T. — S. 56, 2 ad] at B, T. 3 ꝼrænd-] ꝼꝛænd- B. 5 at] ad B. ver] vier T. 6 -ræde] -ꝛæde B. at] ad B, T. (7 brodeꝛ] bꝛődir B, broder T. minn] minn B. er] eꝛ B. 9 ur-] űr- B. 10 (berum] beꝛum B). skardann] ſkardann B, T. (12 Hareks] Háreks B). — 57, 5 hann] hann B, T. 6 ꝼrigiarn] ꝼrĭgiarn B. 24 Svo] Sva B. — S. 58, 8 þű] þu T. rekr] rekur T. 8-9 erende] erendi B. 9 heꝼr] heꝼur B, T. berliga] beꝛliga B. ă] a B, T. 10 þver] þveꝛ- B. mălit] málit B. 15 -ſamer] -ſamir B. (16 hann] hann B). 19 þyker] þykir B. mier] meꝛ B. 20 glĭku] glijku T. (þad] þat B. sylfur] sylꝼur B, T). 21 a] ă B. vieꝛ] veꝛ B. 22 ꝼe] ꝼie T. 23 ſitur] ſitr B, T. 24 nock*v*idr] nock*v*iðꝛ B. 25 ſtőrir] ſtőꝛir B. 27 ver] veꝛ B. — S. 59, 2 (nű] nu B, T. Eidur] Eidr B.) eige] eigi B. hyrdum] hyꝛdum B. ver] veꝛ B. 3 -yrdaſt] -yꝛdaſt B. 12 (þeir] þeir T). -mălum] -malum B, T. — S. 60, 2 nu] nű B, T. i þr.] iþr. B. at] ad T. monnum] mǒnnum B. 9 þad] *þat* B, T. Þorde] Þoꝛdi B. 10 orded] ordit B. ꝼar reks] ꝼarreks B, T. badir] baðir B, bader T. 11 voro] voꝛo B, voru T. bꝛottu] brottu T. 18 hűn] hun T. odmalug] ődmălug B. -lage] -lagi B. 19 vitur] vitr B, T. — S. 61, 4 mier] mieꝛ B. 20 hǒnum] h*onu*m T. — S. 62, 5 ꝼret-] ꝼꝛet- B. 6 ꝼotum] ꝼőtum B. 10 giort] giǒꝛt B. 11 ă] a T.

Trykfejl.

S. 21_{35} bunu *læs* bŭnu. 63_{19}, $64_{1, 18}$ ꝼ *læs:* f. 65_{10} *læs:* fos*tri*. 100_5 sa *læs:* ſa. 107_{33} *læs: overskrift.* 113_{12} uylir, *rettere* nyſir, *sml. s.* XXX, *anm.* *I citatlisten står* s. 110_7 enn *for* en*n*, 111_{24} af *f.* aꝼ, 112_8 fra *f.* ꝼra, 112_{12} iaꝼn- *f.* jaꝼn-, 114_5 ꝼram*m* *f.* ꝼꝛam*m* (ꝼram*m* T), 114_{15} merkesmadr *f.* merkes madr; s. 113_{17} *tilf. som note* nu] nŭ T. *Hvor i nedre noterække under teksten de fra citatlisten anførte former nogle gange ved mangel på frakturbogstaver eller kursivering afviger fra listen, har denne den nöjagtigere gengivelse.*

WIDENER
BOOK DUE
CANCELLED
DEC 2 2 1982
CANCELLED
JAN 22 1983
AUG 2 0 1993

